Ára: 1 forint XV. évfolyam 45. szám. 1959. november 5

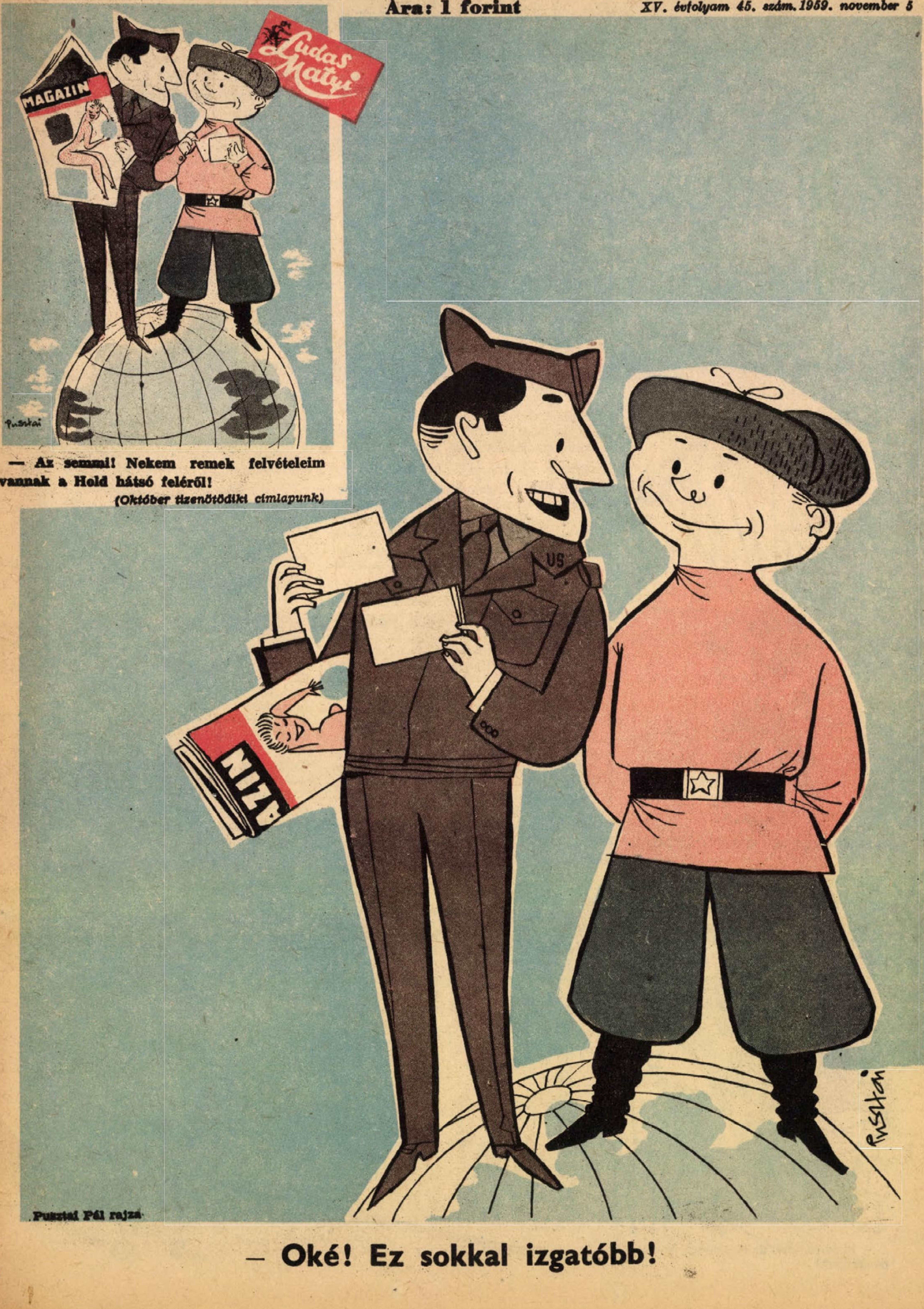
Ludas Matyi
MAGAZIN
Pusztai
US
AZIN
Pusztai

— Az semmi! Nekem remek felvételeim vannak a Hold hátsó feléről!

(Október tizenötödiki címlapunk)

Pusztai Pál rajza

— Oké! Ez sokkal izgatóbb!

Vigyázhatna a súlyára!

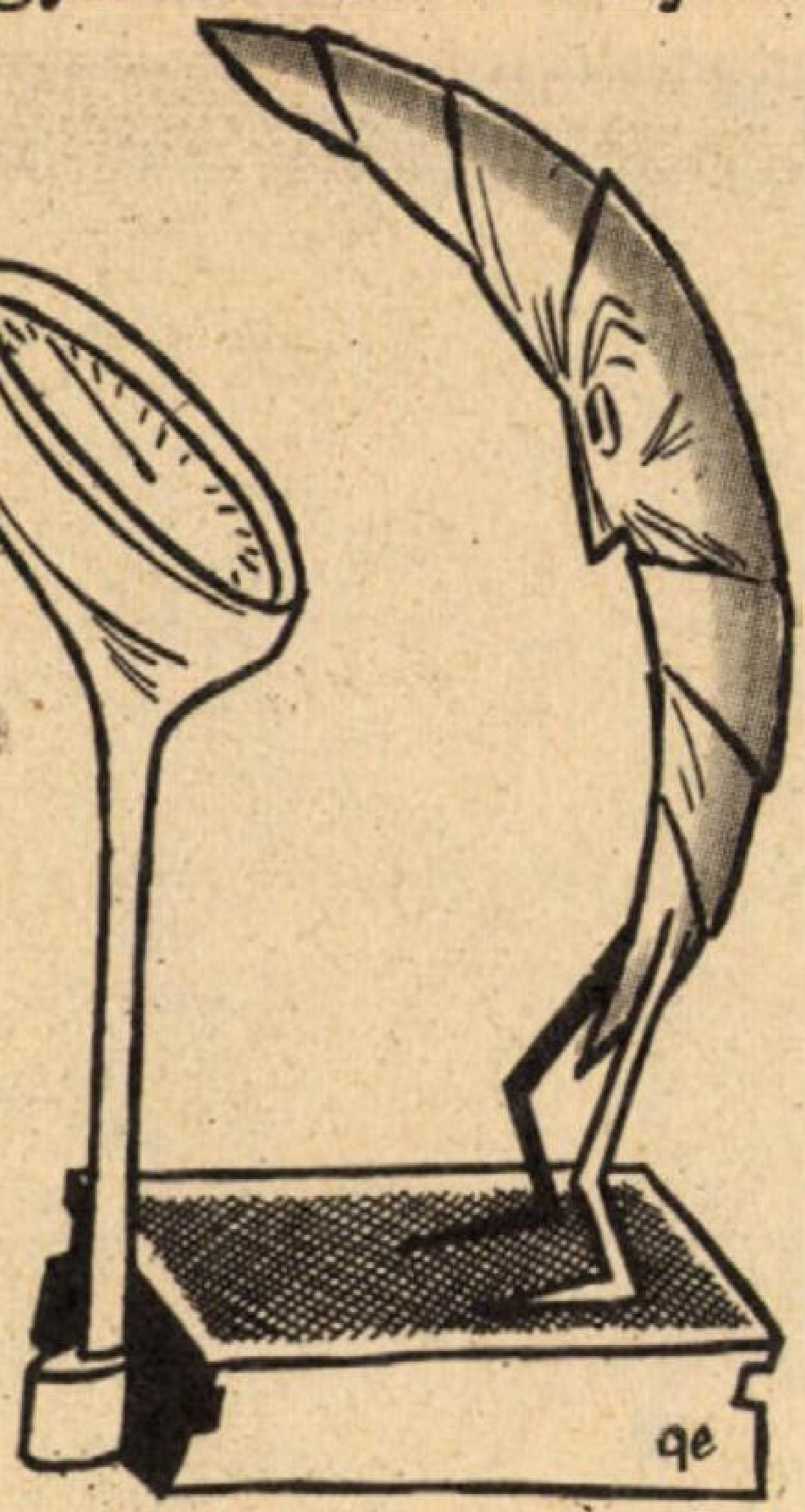

– Na, sikerült megint leadnom egy dekát!

Ejtőernyős zsákmány

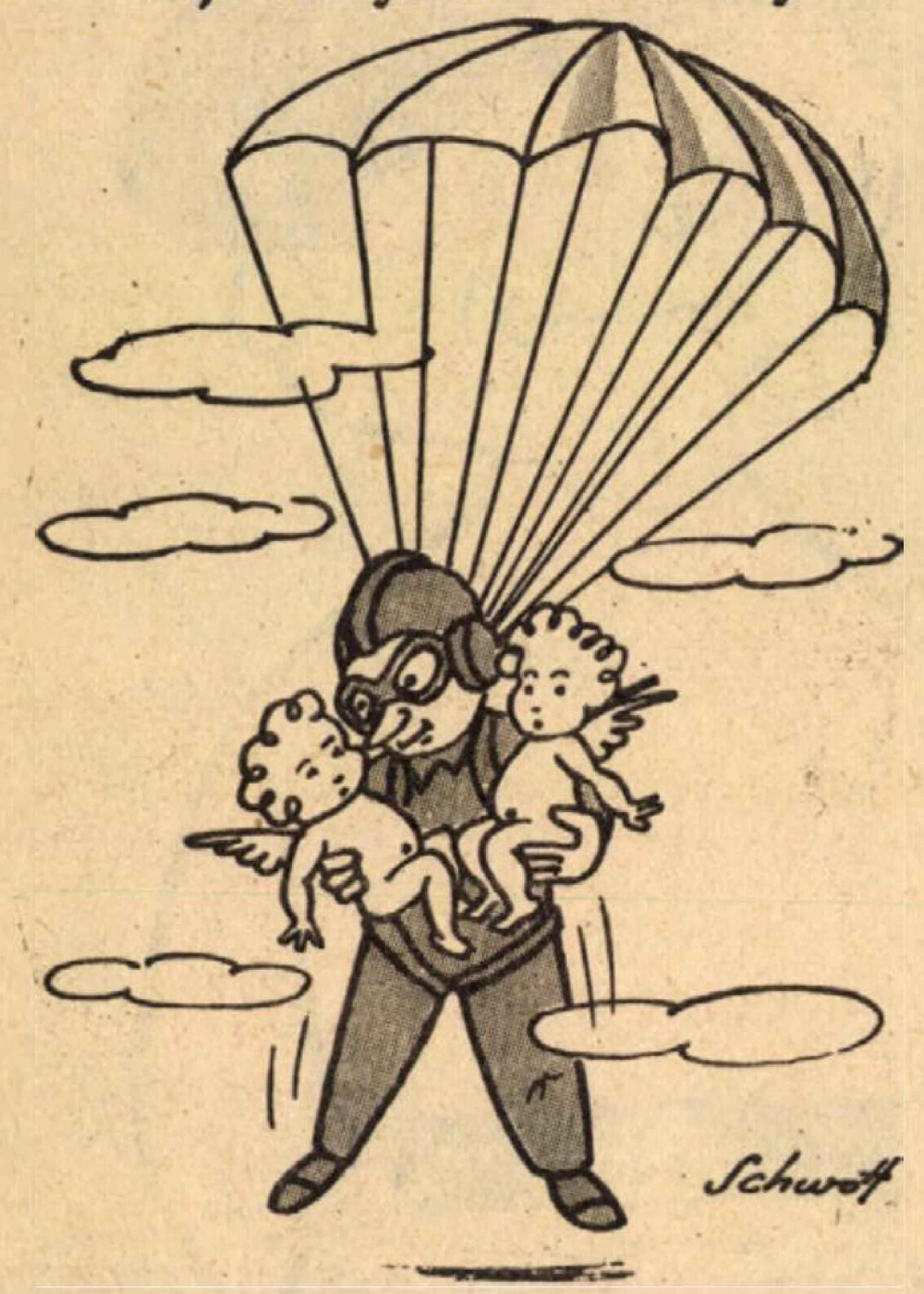

Újdonság: az éltartó nadrág

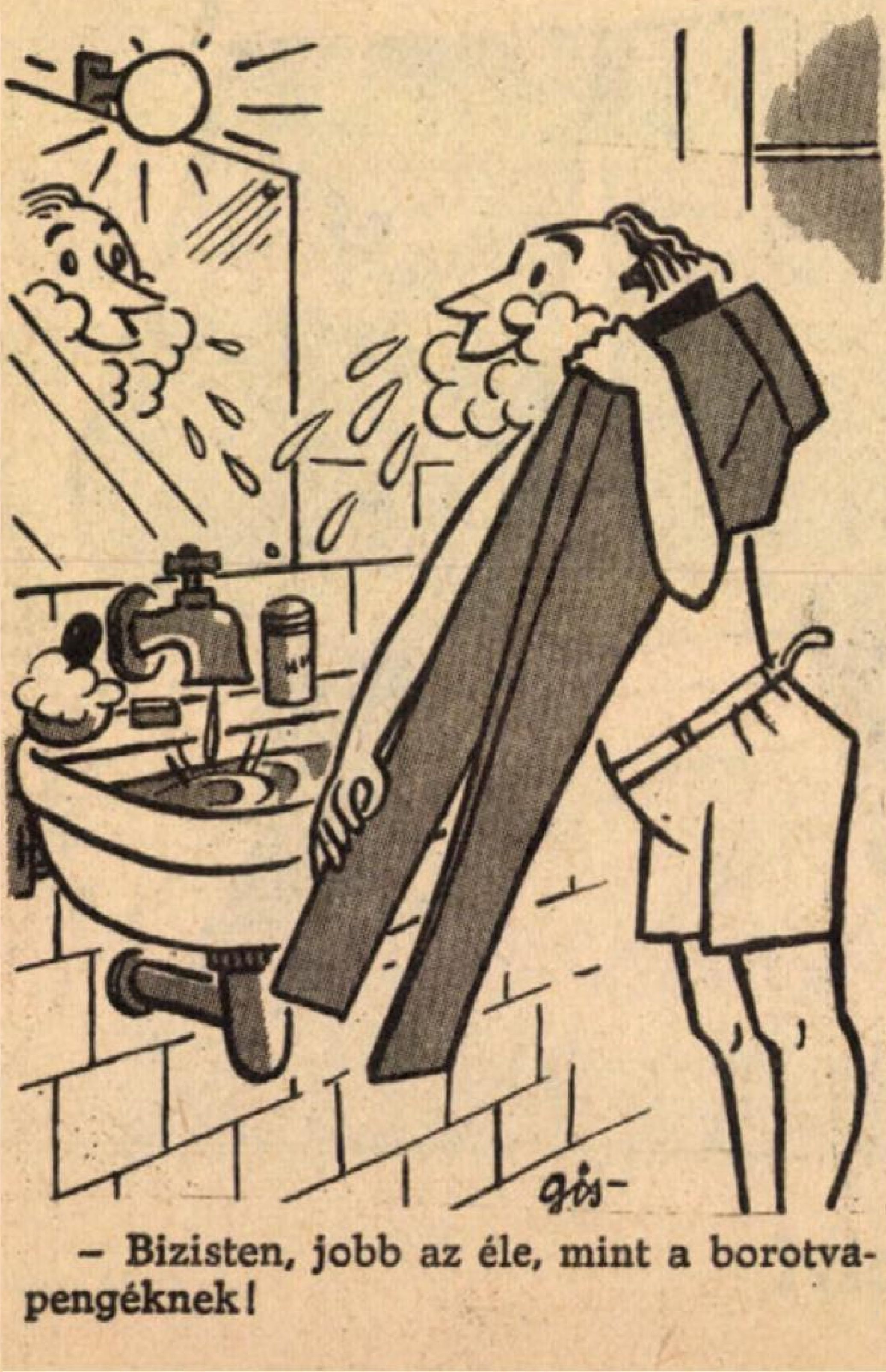

– Bizisten, jobb az éle, mint a borotvapengéknek!

Ezt olvastuk

Brrr!

A Magyar Ifjúság „A szív" címmel elbeszélést közölt. Ebből idézzük e felejthetetlen sorokat:

„A hosszú nyár azonban Ficsor Istvánnal százszor is újra felbüfögtette és újra megrágatta azt, amit tavasszal már megemésztett."

Ficsor, Ficsor, micsoda gyomrod és micsoda gusztusod van teneked!

Jaj, az a számtan . . .

Olvastuk a Hétfői Hírekben, hogy az emberiség történetében eleddig 14513 háború volt, s ezek összesen 500 kvintillió svájci frank értékű kárt okoztak. Megjegyzi a cikk írója zárójelben, hogy egy kvintillió az annyi, mint milliárdszor milliárd.

Ami a háborúk számát illeti, lusták voltunk utánaszámolni. De ami a kvintilliót illeti, az bizonyosan nem stimmel. Milliárdszor milliárd az „csak" trillió", mely 18 nullával íratik. A kvintillió leírásához viszont 30 nulla kell.

Igaz, hogy a vasárnapesti lapzárta izgalmában ilyesmit nem lehet tudni . . .

Miért ne tévedjünk, ha lehet?

Azt írta a Ludas Matyi, hogy Amerikában, Ontario államban elégették a „Lady Chatterlay szeretője" című könyv 400 példányát. Amerikában azonban ilyen nevű állam nincs, s ezt egy olyan lapnak, amely más lapok hibáira vadászik nagy buzgalommal, illenék tudnia.

Hát ezt hogyan kell csinálni?

Hirdetést olvastunk egyik vidéki lapunkban, mely így szól:

„Vásároljon mindent egy helyen, a kecskeméti és kiskunfélegyházi Állami Áruházban!"

Röviden — és tévesen

A Népszabadság „Röviden" című rovatában hírül adta, hogy Carlo Alfieri olasz festőtől megvonták a kiállítási jogot, miután egyik képe egy cigarettázó látogatótól felrobbant. A festő elárulta, hogy a különleges szürke szín kikeveréséhez puskaport használt.

A puskapor azonban szabad levegőn még szürke festékbe keverve sem *robban,* csupán szép csendben ég. Alfieri tehát valószínűleg egy puskagolyóba gyömöszölte a festményét. De akkor viszont hogyan állíthatta ki?

Megdöbbentő hír

„Antal Livia operaénekesnő egy hónapi párizsi vendégszereplésre Párizsba utazik" – írja a Népszava.

A művésznőnek nyilván két problémát kellett megoldania: hova utazzék párizsi vendégszereplésre és milyen vendégszereplésre utazzék Párizsba? Úgy találta végül, hogy leghelyesebb, ha párizsi vendégszereplését Párizsban bonyolítja le.

Gyöngyszem a Népsportból

„„Könnyűsúly: Nagy L. (Bp.) döntő fölénnyel vesztett Fulik ellen."

Vannak utcák, vannak házak . . .

A Népszava „Ma és holnap" című írásában olvastuk:

„ . . . sétáltam a domboldalra baktató, macskaköves utcákon, a görbe, hullámos ereszek alá süppedt házacskák között . . ."

Minthogy a házak általában az ereszek alatt vannak, jelen esetben éppen a helyükre süppedtek. Így hozta rendbe az idő azt, amit az építészek elhibáztak.

Hát ez mit akar?

Egy házassági apróhirdetés a Magyar Nemzetből:

„Független lány vagy asszony ismeretségét keresem házasság céljából, 30 éves, 180 magas, művelt férfi személyében."

Lefele-dicsérés?

Egy emeletesháznyi kivénhedt óriáshordóról olvastunk a Népszava budafoki riportjában: „56000 liter vinkót öleltek körül hatalmas dongái". Meghökkentünk, de nem az 56000-es űrtartalmon, hanem a – *vinkón.* Vinkó? A könnyű, féligmeddig lebecsült homoki bort szokás vinkónak nevezni. A „vinkó" és a „bor" körülbelül úgy viszonylanak egymáshoz, mint a ház és a viskó. Mi a csodának kellett egy ilyen híres pincészetben oly irdatlan mennyiségű *vinkót* tárolni?

Persze, persze, a Magyar Értelmező Szótárnak egyelőre csak az első kötete jelent meg, a V-betűre majd csak a hatodik kötetben kerül sor. Akkor majd kiderül, mi a vinkó.

Dr. Árgus

Piacfejlesztés

Szegő Gizi rajza

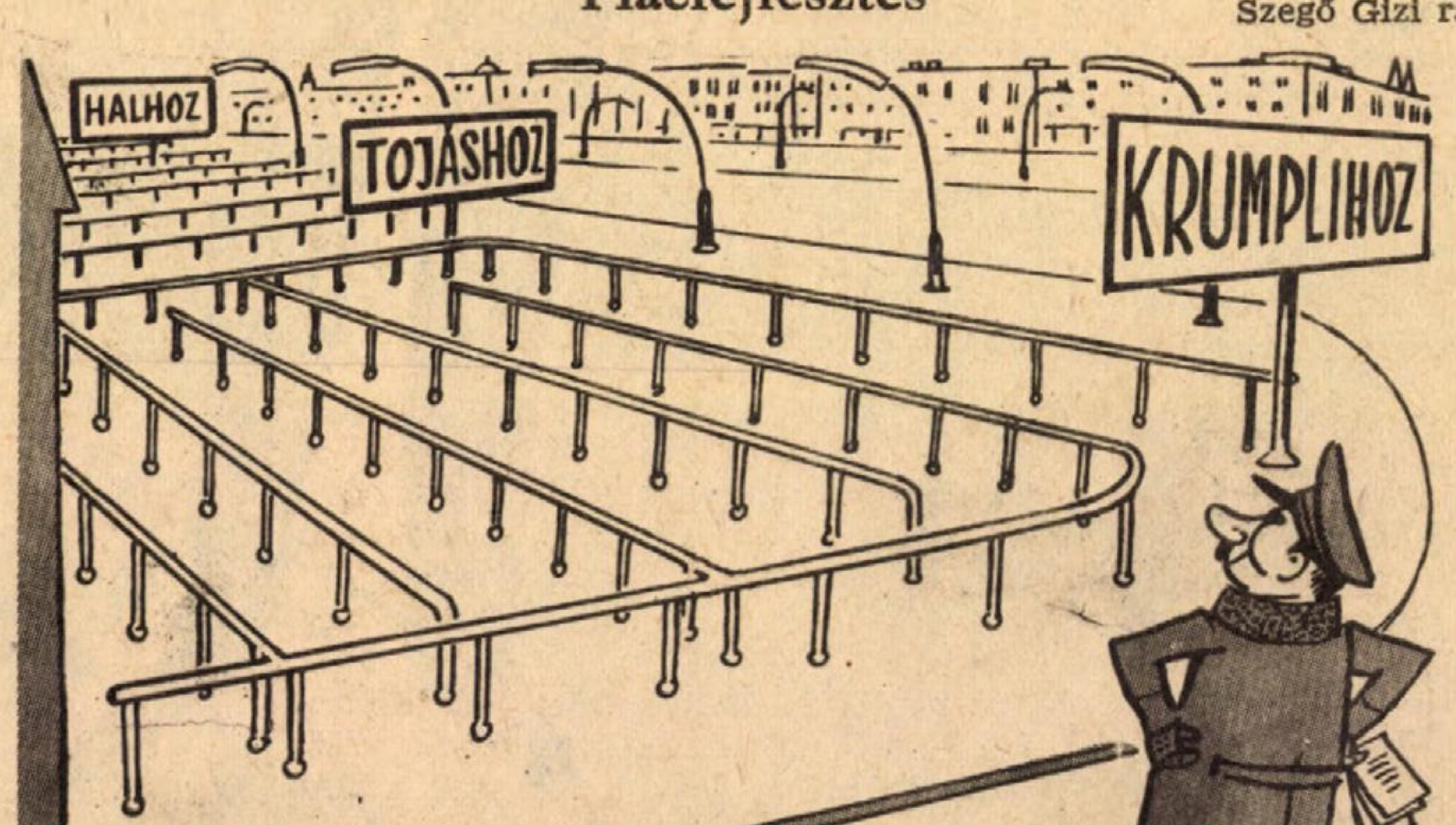

Meg kell a szívnek hasadnia...

Mészáros András rajza

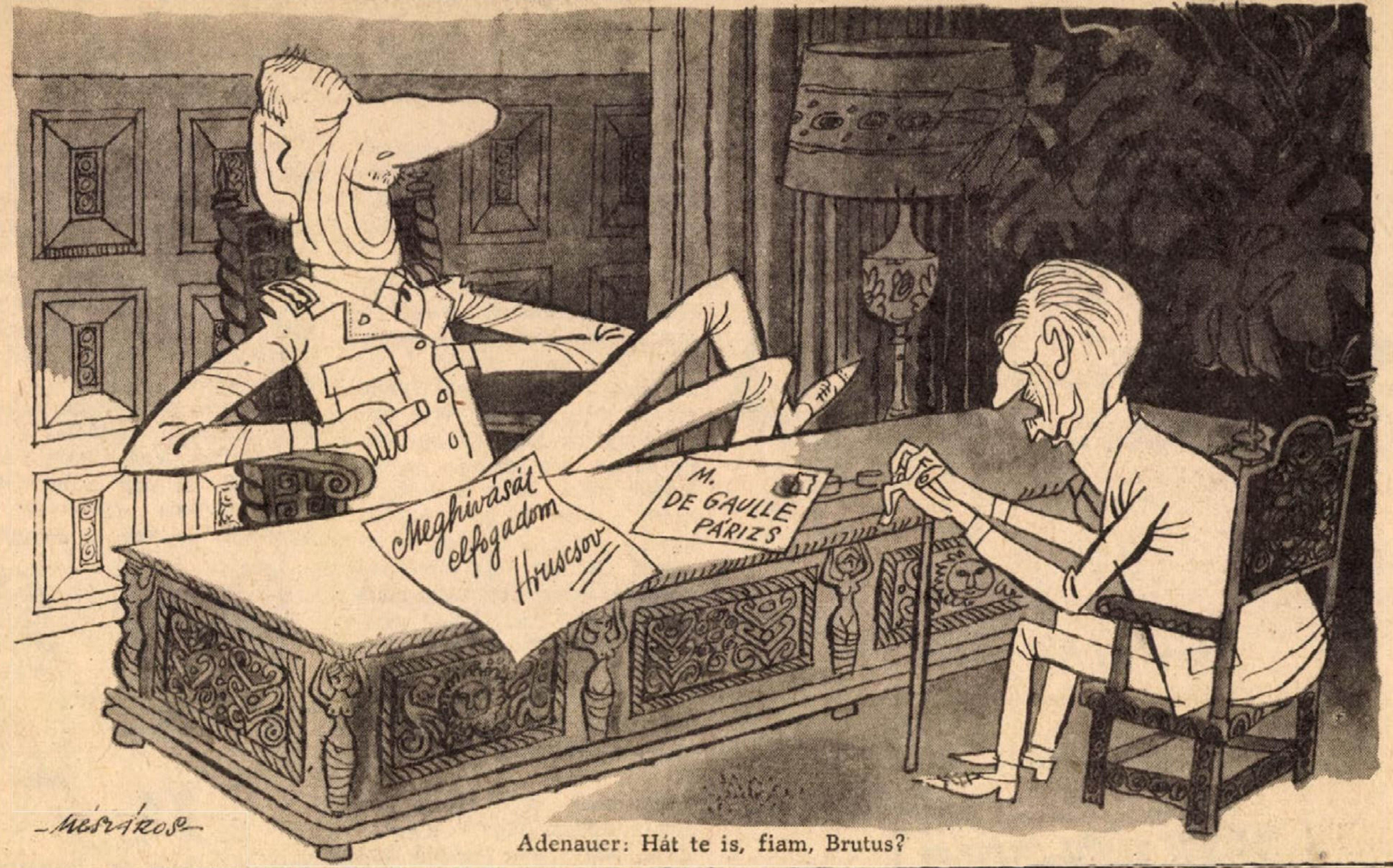

Adenauer: Hát te is, fiam, Brutus?

A humor KÖNYVÉBŐL

IV. HENRIK, a franciák „Mátyás királya", hosszú és fárasztó lovaglás után érkezett kíséretével Amiens-ba. A díszemelvény előtt a város polgármestere belekezdett ünnepi szónoklatába:

– Leghatalmasabb, legkegyesebb, legdicsőbb király!

– És tegye hozzá, hogy a legfáradtabb király – vetett véget a király a ceremóniának.

Utána díszebéd következett s a polgármester úgy gondolta, hogy itt kell pótolnia az üdvözlő beszédet.

– Amidőn az ókor hatalmas hadvezére, Leonidász...

A király azonnal megint a szavába vágott:

– Ne felejtse el, hogy Leonidász akkor már megebédelt.

SCHOPENHAUER jó barátságban volt Mendelssohnnal, a Szentivánéji álom zeneszerzőjével. Egy derűsebb pillanatában a filozófus ugratni kezdte a muzsikust, amiért az annyira elmélyed a zenében, hogy más dolog iránt teljesen érzéketlen.

– Azt még csak értem – mondta Schopenhauer –, hogy minden zenész egy kicsit hibbant, de hogy lehet egy hibbant ember jó zenész?

II. JÓZSEF császár a bécsi császári parkot – a mai Pratert –, amelyet addig csupán nemesek használhattak, megnyitotta a köznép számára is. A bejárat fölé ezt a hízelgő föliratot tétette:

„Ezt a kertet a népnek ajánlja a nép tisztelője."

Nagyon természetes, hogy eljárását zokon vette a nemesség. Valamelyik arisztokrata szóvá is tette a nemesek neheztelését József előtt. A császár felcsattant:

– Ha én is csak a velem egyenrangúak társaságában akarnék szórakozni, kénytelen volnék a kapucinusok kriptájába bezárkózni, ahol őseim nyugszanak.

A gyűjtő öröme

Toncz Tibor rajza

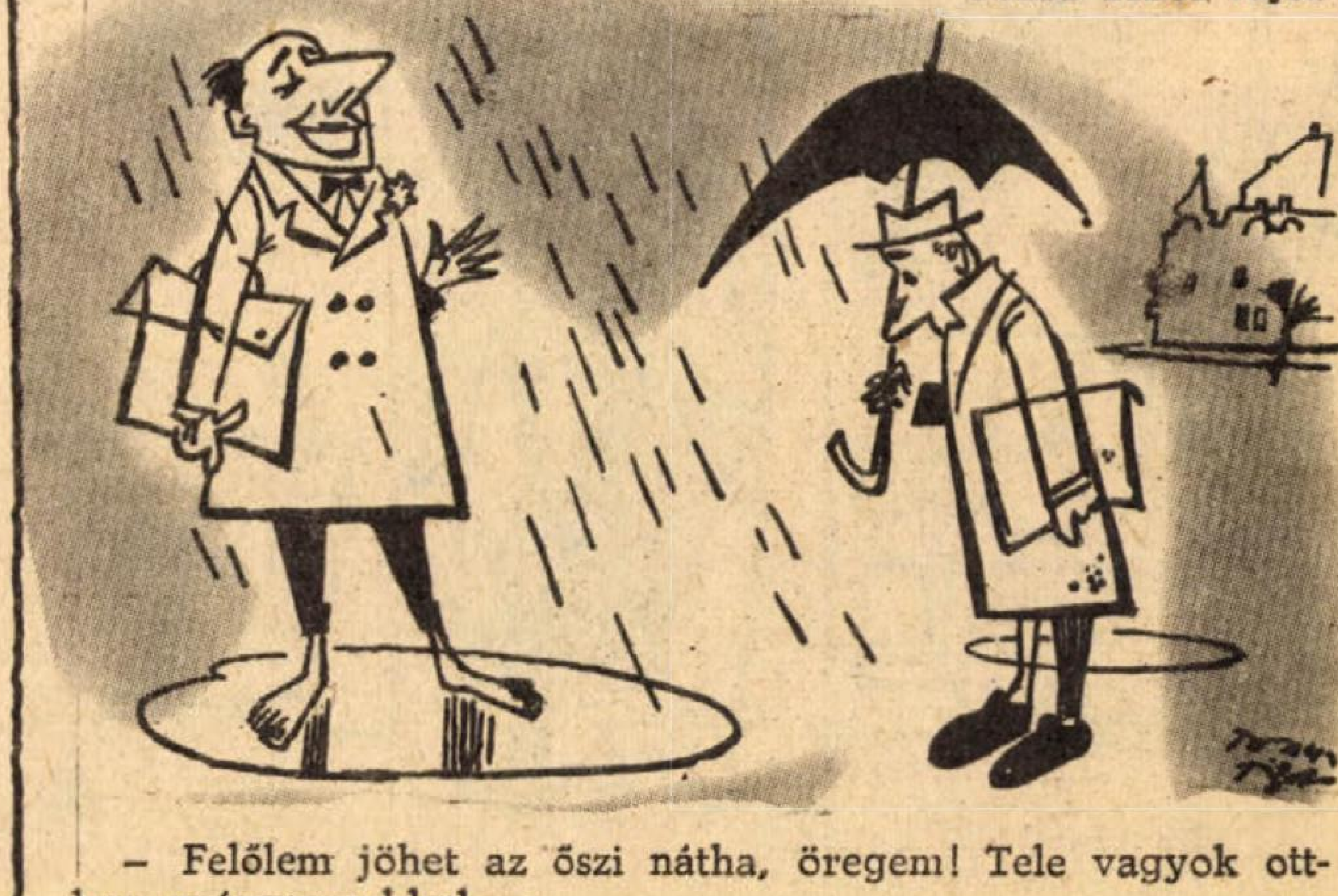

– Felőlem jöhet az őszi nátha, öregem! Tele vagyok otthon gyógyszerekkel...

Esti mérkőzés

Hegedűs István rajza

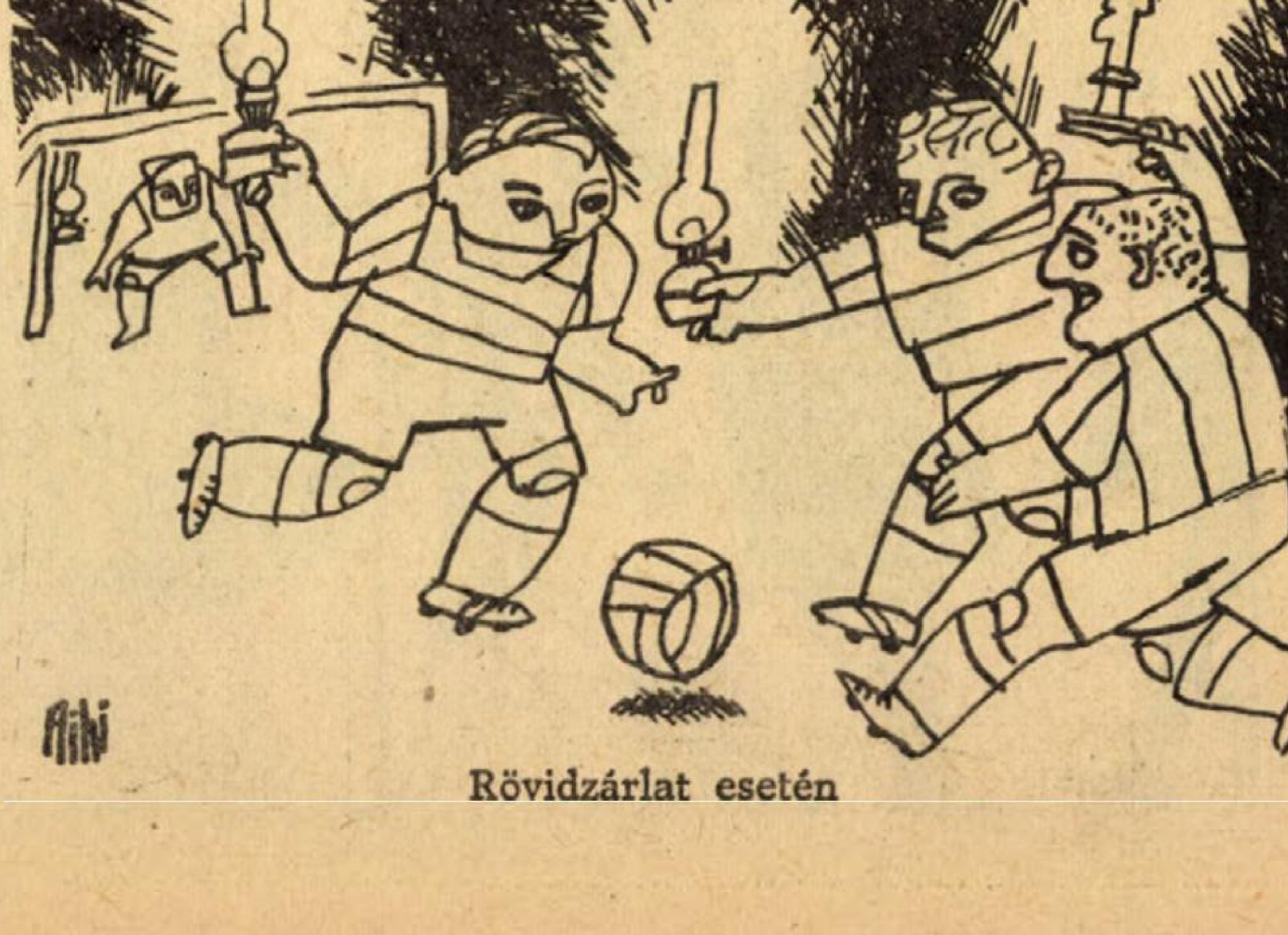

Rövidzárlat esetén

Az első kívánság

Toncz Tibor rajza

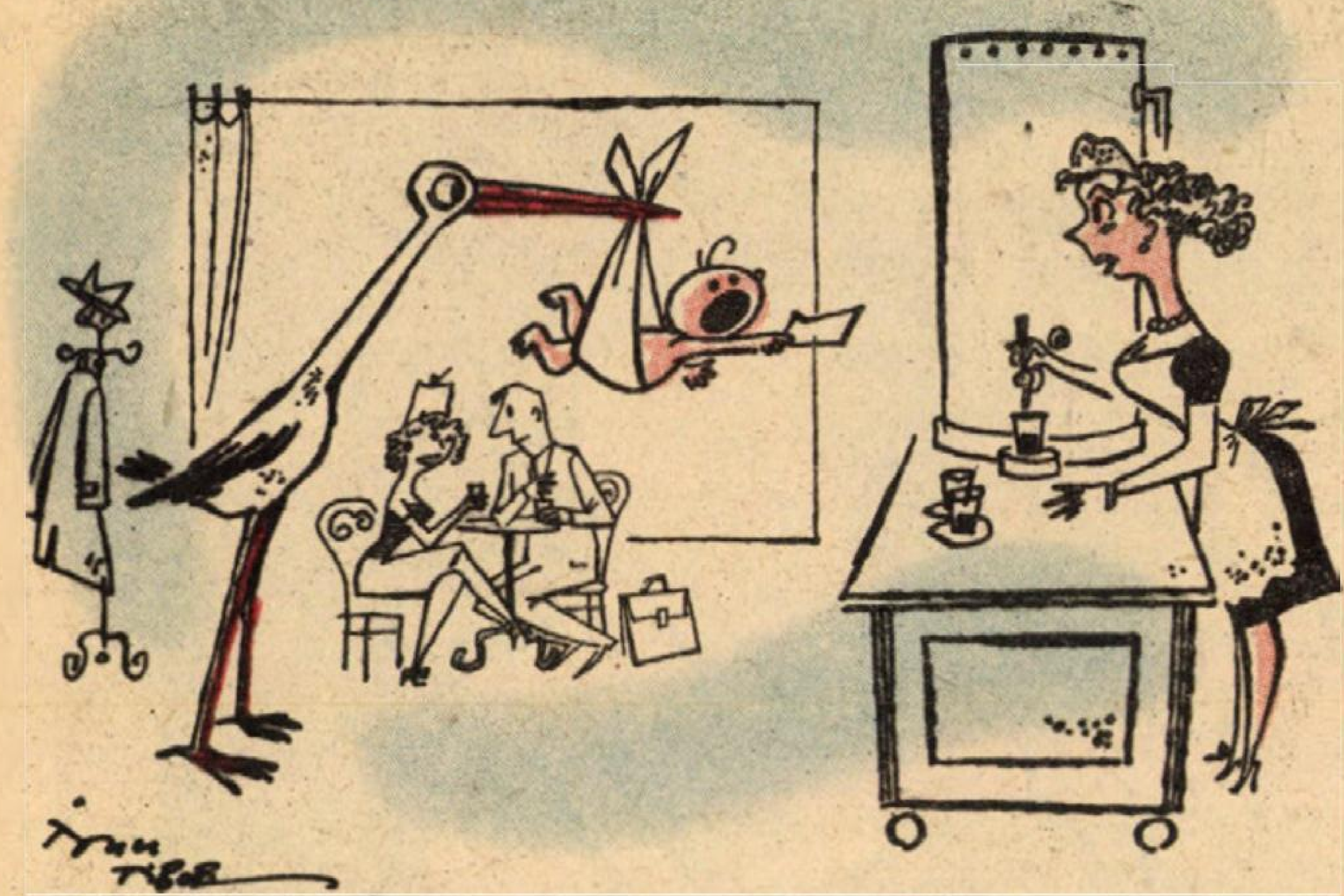

– Kérek egy rövid szimplát!

Új üzlet

Hegedűs István rajza

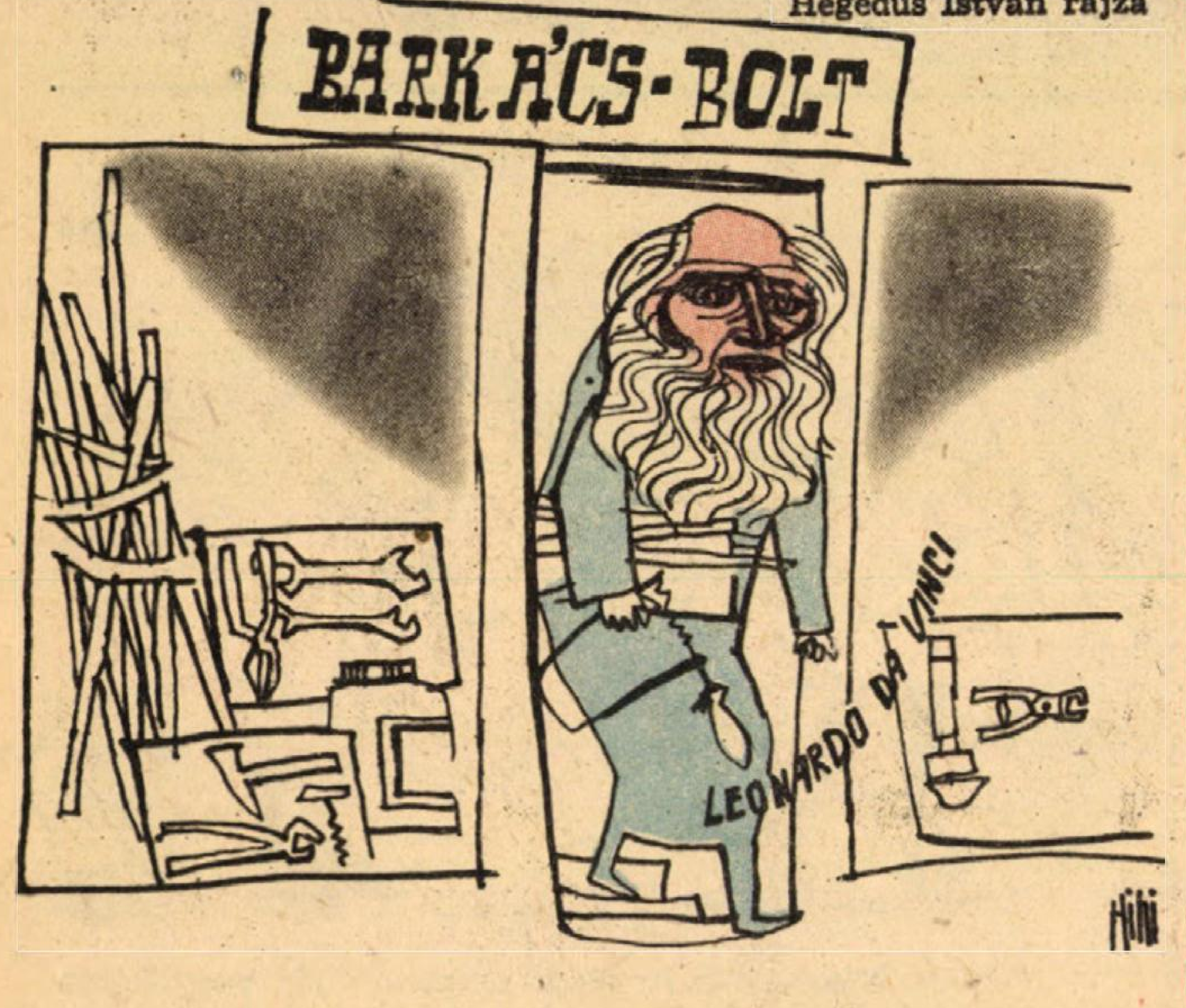

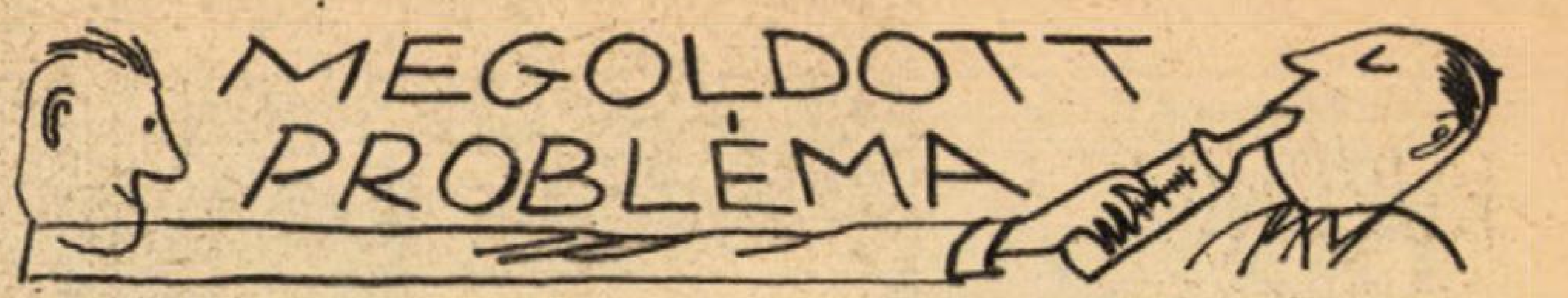

MEGOLDOTT PROBLÉMA

Hosszú éveken át gyötrő probléma volt és sok kinos helyzet adódott abból, hogy nem tudtuk, miképpen szólítsuk meg egymást.

Tegyük fel, bementem egy cipőüzletbe. Azt nem mondhattam az eladónak, hogy uram, vagy azt, hogy uraságod, de azt sem, hogy urambátyám, mert esetleg zokon vette volna, vagy azt hihette, hogy gúnyolódom. De azt sem mondhattam neki, hogy kartársam, mert ő nem ír humoreszkeket, én pedig nem adok el cipőket. De azt sem mondtam szivesen, hogy elvtársam, mert nem tudtam, hogy közös platformon vagyunk-e, vagy sem, ehhez le kellett volna ülni, egy kicsit diskurálni, vitatkozni, de erre egy nagyforgalmú üzletben nem nyílott lehetőség.

Örömmel tapasztalom az utóbbi időben, hogy ez a probléma, hála a nép teremtő fantáziájának, egycsapásra megoldódott. Nemrégiben egy Közértben a következő párbeszédeknek voltam fül- és szemtanúja.

– Apuskám! – sikoltotta mellettem egy dühös szemöldökű, impozáns állkapcsú, behemót férfi az eladó felé. – Apuskám, errefele is jöhetne egyszer!

Mire az eladó fehér köpenyben, mint egy orvosprofesszor, higgadtan és fölényesen csak annyit mondott:

– Ne türelmetlenkedjék, apám!

Miután megkaptam a blokkot, a pénztárhoz mentem és ott végighallgattam egy őszhajú, feketébe öltözött nénike és a pénztárosnő vitáját:

– Anyukám – mondta a nénike – rosszul adott vissza!

– Számolja meg még egyszer, mamikám! – felelte idegesen a kassza.

Mamika megszámolta a pénzét, még mindig nem stimmelt, erre az anyukája adott a mamikának egy forintot és rendbejött a dolog.

Már arra gondoltam, milyen szép, meghitt, családias ez a megszólítás. Van benne valami idilli, és ami a legfontosabb, nagyon demokratikus: mindenki apuska és anyuska, korkülönbségre és beosztásra való tekintet nélkül.

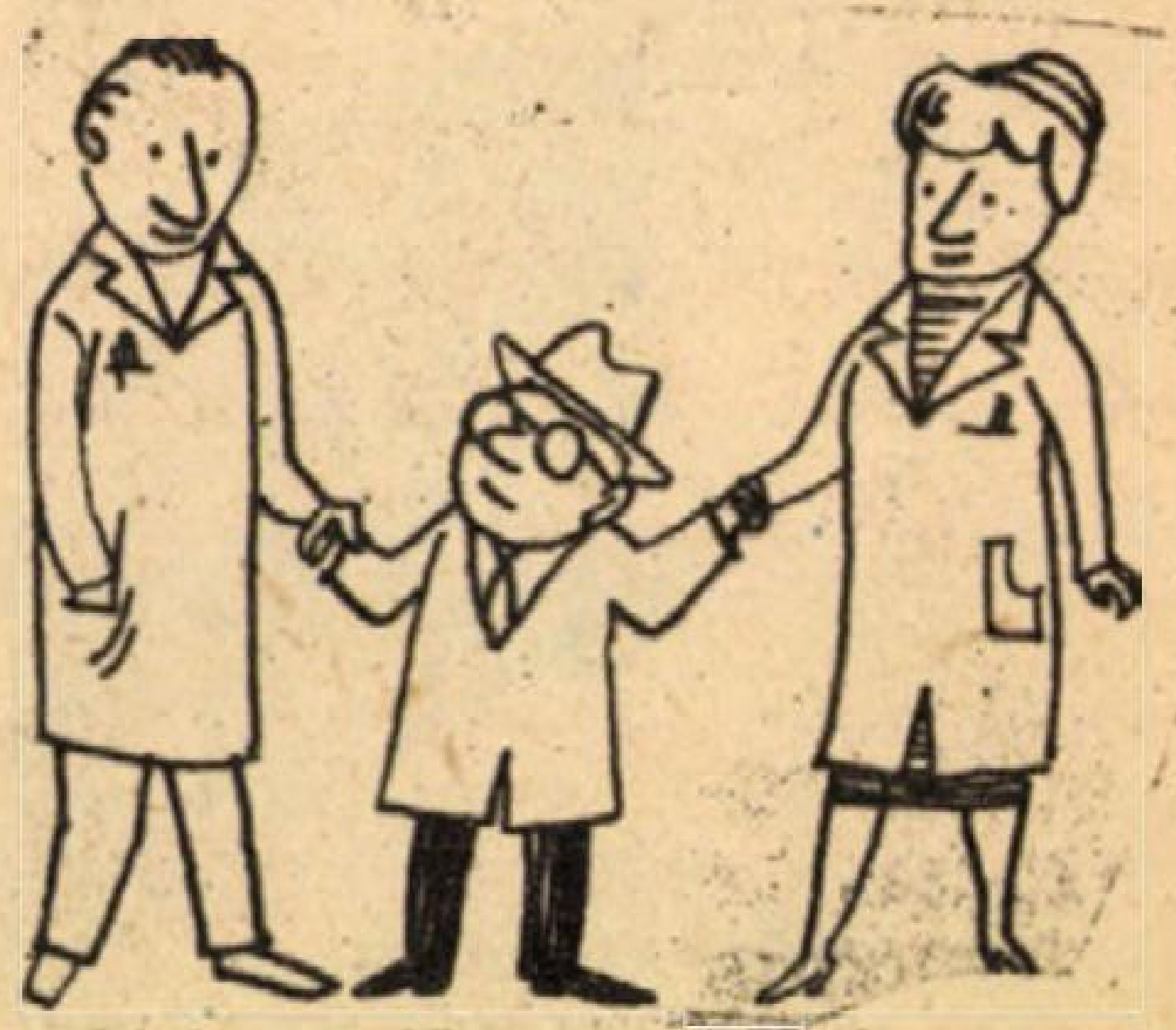

Mennyivel szebben hangzik például az, hogy: „Suhajda apika jön le a központból ellenőrizni”, mint az, hogy: Suhajda kartárs jön ellenőrizni a központból.” Sokkal kedvesebb, hangulatosabb lenne, ha az osztályfőnök apuci mosná meg a beosztott apusok fejét, ha Kovács apuka Veres papukának szólítaná a kollégáját és a csinos gépirónőnek pedig azt mondanánk: anyám, anyám pedig azt mondaná nekünk, hogy fater, papus, vagy papcsi.

Most jutott az eszembe: miképpen fogom szólítani az anyámat és az apámat?

Kartársaknak mégsem hívhatom őket!

(mikes)

Julika és az igazságos kalauz

Pusztai Pál rajza

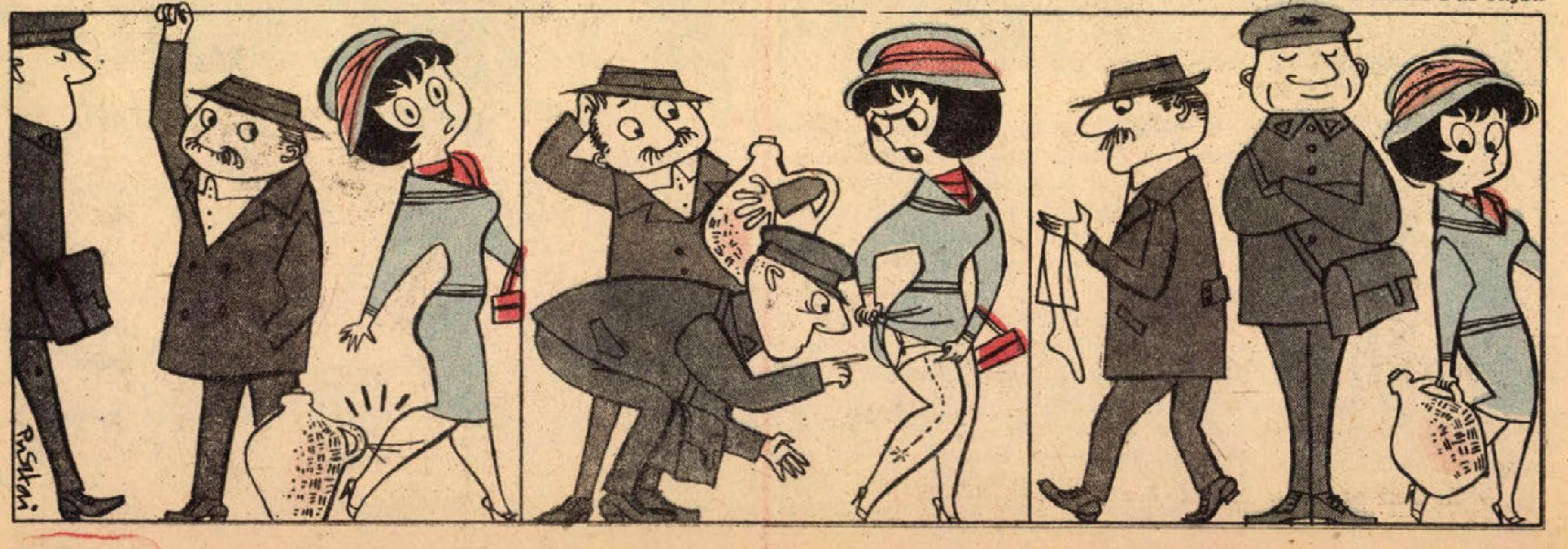

A KUKORICA TERMESZTÉS JÖVŐJE

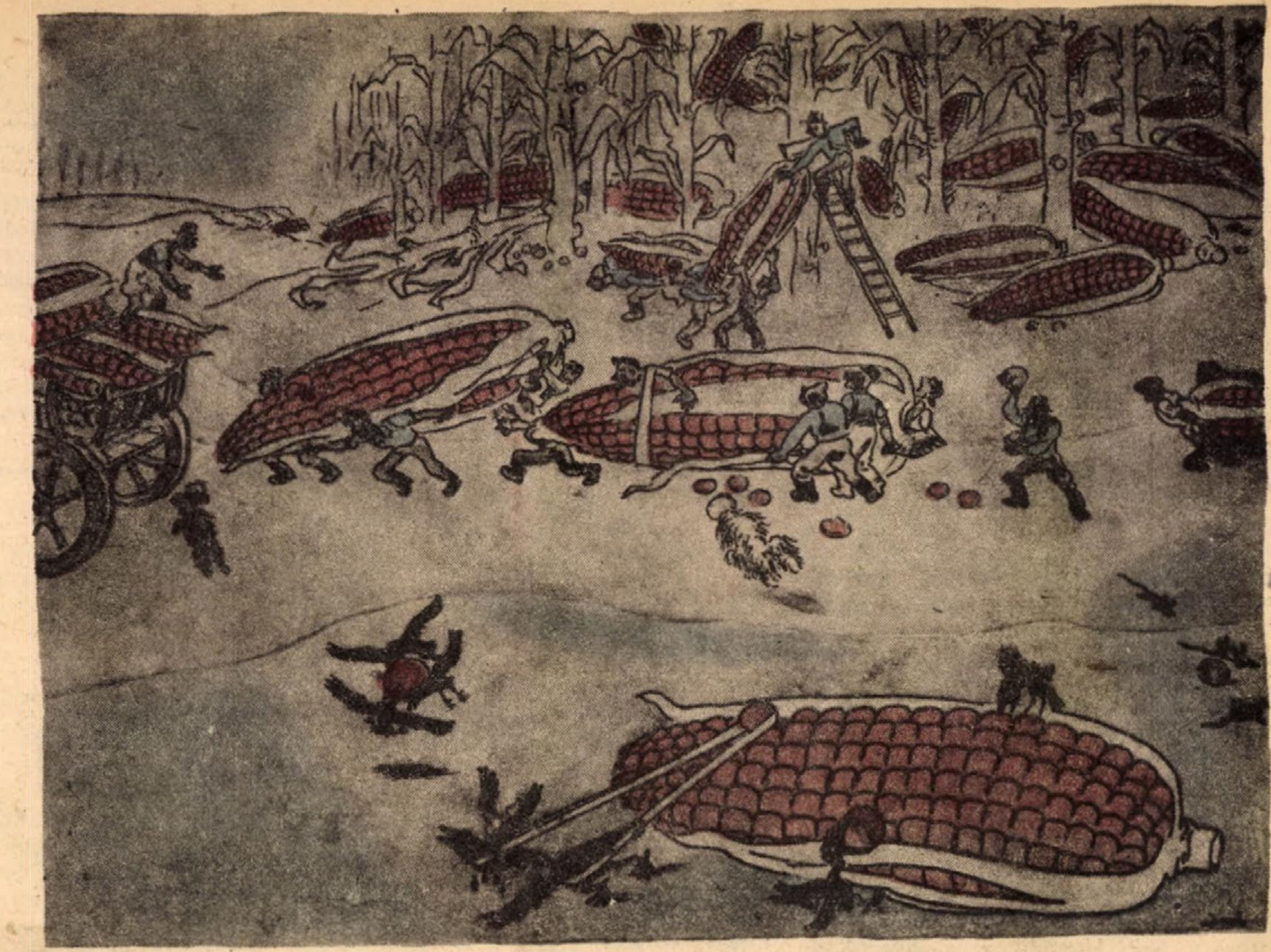

Gáspár Antal rajza

VIGASZ-SZONETT

(Egy költőtárshoz, akit levágott a kritika)

„Rút hernyó mászott a szép rózsaszálra...”
A töltőtoll is szégyenpírban ég;
Múzsák kegyeltje, fúr a csőcselék!
De ne csüggedj, te irodalmi árva,

Bár húrjaimnak hangja gyenge még,
Egy emberként küzdök mögötted állva,
Én nem leszek gerinctelen, se gyáva,
Mert mesterem vagy, sőt a példakép.

— Az átok árja érje azt, ki szennyez,
Minden betűd sugár a messzi mennyhez,
Ahol reád a bársonyzsölye vár.

A szent tehetség mindörökre vérted,
S gyémántpatakkal kis szemében, érted
Bolondul Pestnek összes nője már!!!

Dalmáth Ferenc

Eredményes körvadászat

Sándor Károly rajza

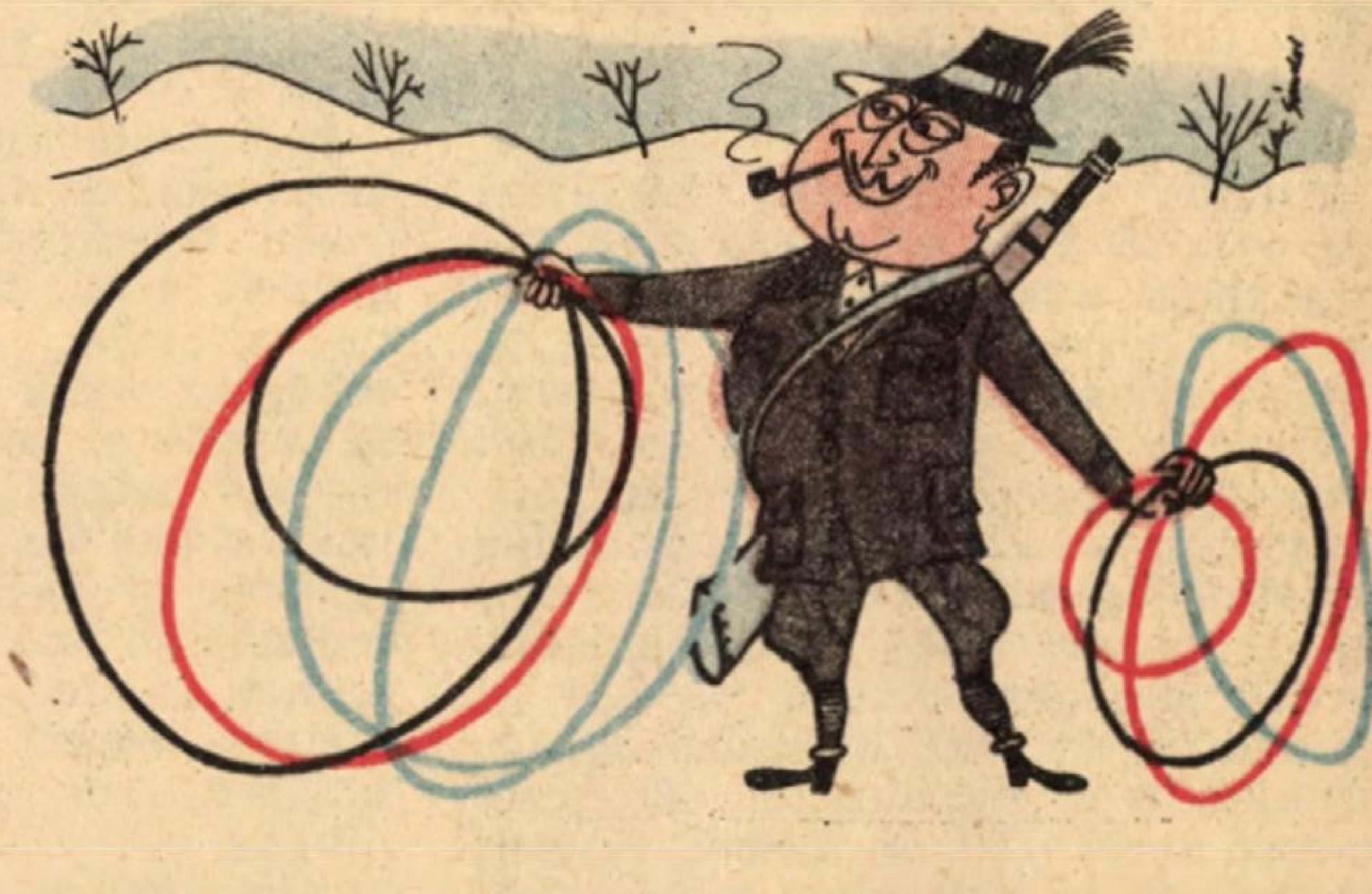

– Soha annyi kört nem terítettem le, mint az idén! ...

Ötórai táncos-teán

Toncz Tibor rajza

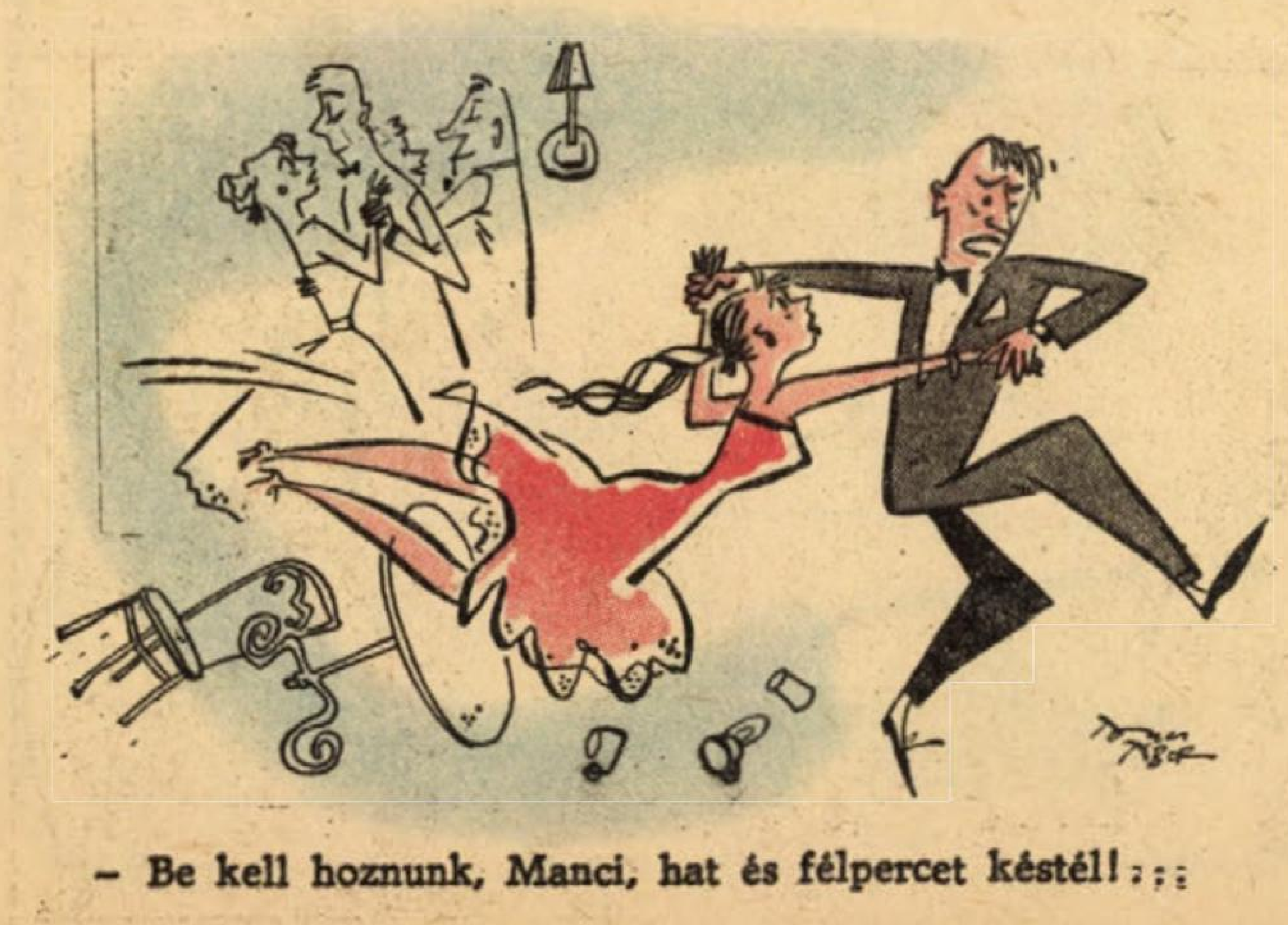

– Be kell hoznunk, Manci, hat és félpercet késtél! ...

Várnai György rajza

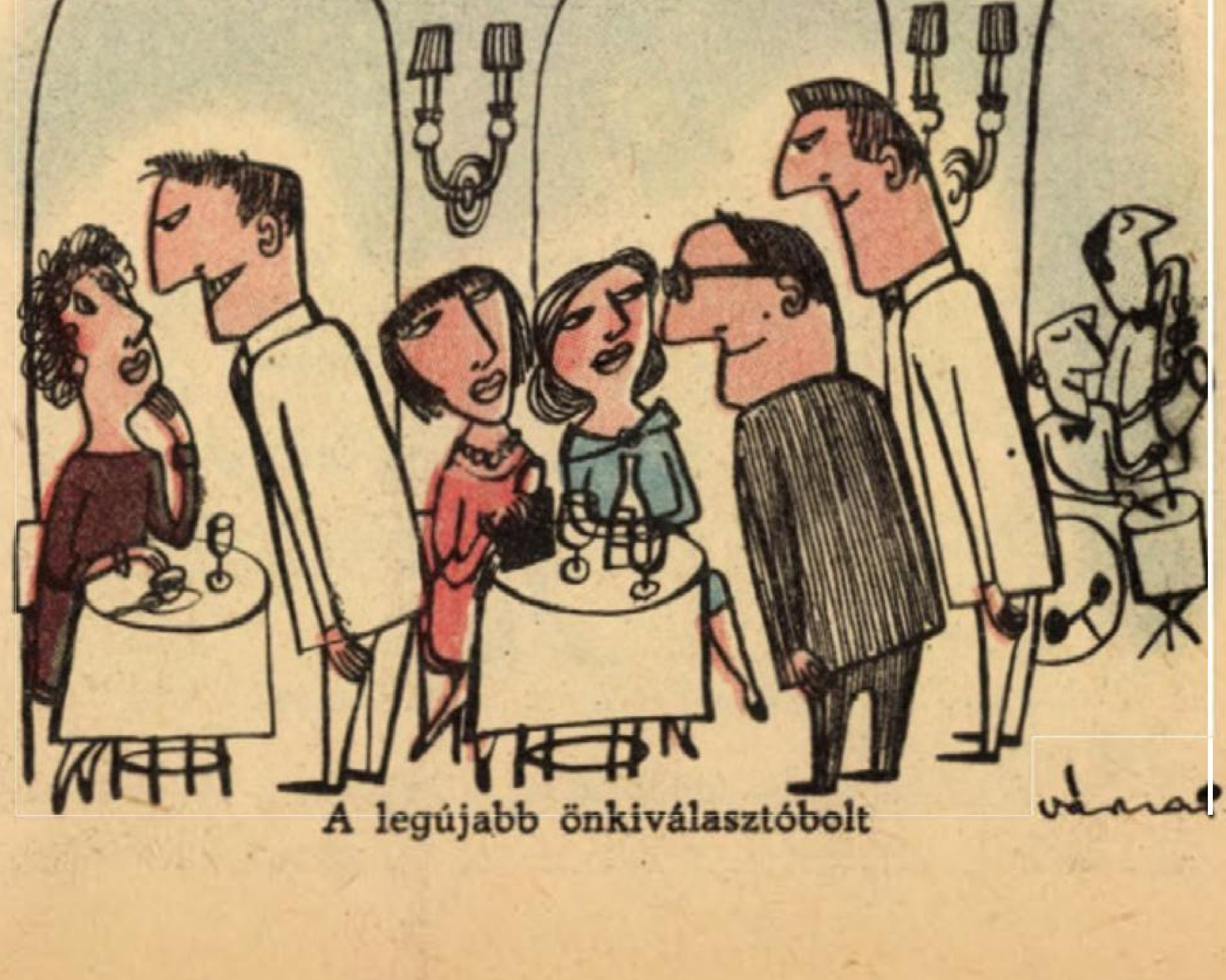

A legújabb önkiválasztóbolt

Hogyan kell elaludni?

Még sohasem hallottam, hogy húsz éven aluli fiatalok megkérdezték volna egymástól: hogy aludtál? Később persze elkövetkezik majd az ő életükben is az a korszak, amikor ez a kérdés értelmet nyer. Jómagam is már hosszabb ideje tisztában vagyok az alvás fontosságával, s éppen ezért nagy érdeklődéssel olvastam a londoni „Daily Mirror" című újságban egy cikket arról, hogyan kell gyorsan, könnyen elaludni.

Hogy a túlfűtött szoba éppen olyan káros, mint a túlfűtött képzelet, azt már régóta tudom, az izmok ellazításának fontosságával együtt. Továbbá azt, hogy az ember száműzzön az agyából minden nyugtalanító gondolatot, már az aranycsinálás óta tudom, amelynek tudvalevőleg az a titka, hogy közben nem szabad a fehér elefántra gondolni. Az angol lap alvásszakértője azonban valami újat is ajánl az ágyában forgolódó emberiség számára: elalvás előtt céltudatosan valami nagyon unalmasra kell gondolni és semmi másra! Válasszon ki magának az ember valami förtelmesen szürke, unalmas helyzetet, embert, környezetet, arra gondoljon szüntelenül, s az unalom következtében percek alatt úgy elszenderedik, mint a bunda. Ez az egyszerűségében is nagy horderejű ötlet megragadott. El az érdekfeszítő gondolatokkal, amelyek megakadályozzák, hogy az alvás-központ az agyban kifejtse áldásosan zsongító, álmosító működését.

Amikor már sötétben feküdtem szerény, de ízléses fekhelyemen, elképzeltem egy nagyon szürke kis, szegény hivatalt, s ott ült az egyik kopott íróasztalnál egy öreg, sovány könyvelő, kopasz fején néhány ősz hajszál. Ádámcsutkája föl és alá járt, miközben az illető, ez a szürke kis hivatali egérke... áoá... oá... ez az Akakievics, Akaki egymás után írta le a számokat, valami végtelen, álmosító türelemmel, hajszálra ugyanazokkal a mozdulatokkal. Engedelmesen sorakoztak a számok egymás mellett és egymás alatt, a könyvelő foltos könyöke alig mozdult meg a tintafoltos íróasztalon. Éreztem, hogy pillanatok alatt elalszom.

Ekkor hirtelen kinyílt az ajtó és egy karcsú, kissé brutális arcú, széppséges fekete nő kígyózott be rajta. Nocsak, gondoltam. A nő fojtott hangon kérdezte a könyvelőtől:

— Egyedül vagy?

A könyvelő megremegett, s mint a párduc az őserdőben, óvatosan körülnézett.

— Igen... — válaszolt halkan — de vigyázz, figyelhetnek!

A nő ekkor a harisnyakötője alól kis üvegcsét húzott elő. Gyakorlott mozdulattal kinyitotta az üveget és átnyújtotta a könyvelőnek. Az vattát húzott elő az íróasztalából, a vattára ráöntött néhány cseppet az üveg tartalmából, s végigdörzsölte a főkönyv lapjain. Titkos írás tűnt elő, méghozzá spanyol nyelven.

— Tehát éjfél után tíz perccel... — mormogta a könyvelő.

— Ha ellenáll, ne teketóriázz! — suttogott a nő és hozzátette: — Most visszük a dinamitot is.

Kik lehetnek ezek? — töprengtem. Az irodai órán láttam, hogy elmúlt tizenegy óra. Mivel már minden zárva volt, kötélhágcsón ereszkedtek le az utcára, ahol egy nagy fekete autó várta őket. Két álarcos férfi lépett ki az autóból.

— Rendben van, tizennyolcas? — kérdezte az egyik.

— Rendben van, kilences — felelt a nő.

Beszálltak mindnyájan az autóba és elrobogtak. Nemsokára egy fényűzően berendezett barlangban tárgyaltak arról, hogy mi történjék a tervrajzokkal. Hirtelen hatalmas robbanás rázta meg a barlangot... de szinte el sem tudom mondani, mennyi kaland pergett még egymás után, csupa izgalom, érdekesség, feszültség és cselszövés. Alvásról természetesen szó sem lehetett. Még hajnalban sem tudtam elaludni, sőt amikor reggel fáradtan felkeltem, hiányérzeteim voltak, hiszen még mindig nem tudtam, hogy hova vitték Rodrigót a helikopterral.

Feleki László

Rossz Tipp

Egy totózóhely volt főnöke
És cinkostársa összejátsztak,
S a totónyereménypénzekből
Sok nagyobb tételt zsebrevágtak.

Egyiket négy évre ítélték.
A másik totó-zsiványt hatra,
Börtönben találják magukat:
Nem tippeltek ily találatra.

H. F.

Találmány dohányosoknak

Az amerikai Ohio-állambeli Daytonban a Bantob-dohányárugyárban megállapították, hogy a dohányzást a dohány teszi ártalmassá. Kikísérleteztek tehát egy olyan cigarettafajtát, amely semmiféle dohányt nem tartalmaz. Hogy mit tartalmaz, az természetesen a gyár titka. A cigaretta íze, füstje teljesen megtévesztő, a dohányos azt hiszi, hogy dohányzik. Az új cigarettát, amelyet különben a gyártók „Vanguard"-nak neveztek el, hosszas próba alá vetették. A Vanguard-szívóknak fogalmuk sem volt arról, hogy dohánymentes cigarettát szívnak, s ezek a cigaretták ugyanazt a hatást fejtették ki, mint az igazi cigaretták, sőt volt, akin a nikotinmérgezés tünetei mutatkoztak.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A vendég így szól a költő-házigazda kisfiához:

– Mondd, Pistike, mit olvasol olyan buzgón?

– A papa költeményeit.

– Biztosan megint rosszul viselted magadat – sopánkodott a vendég.

A Hármashatárhegyen

Pusztai Pál rajza

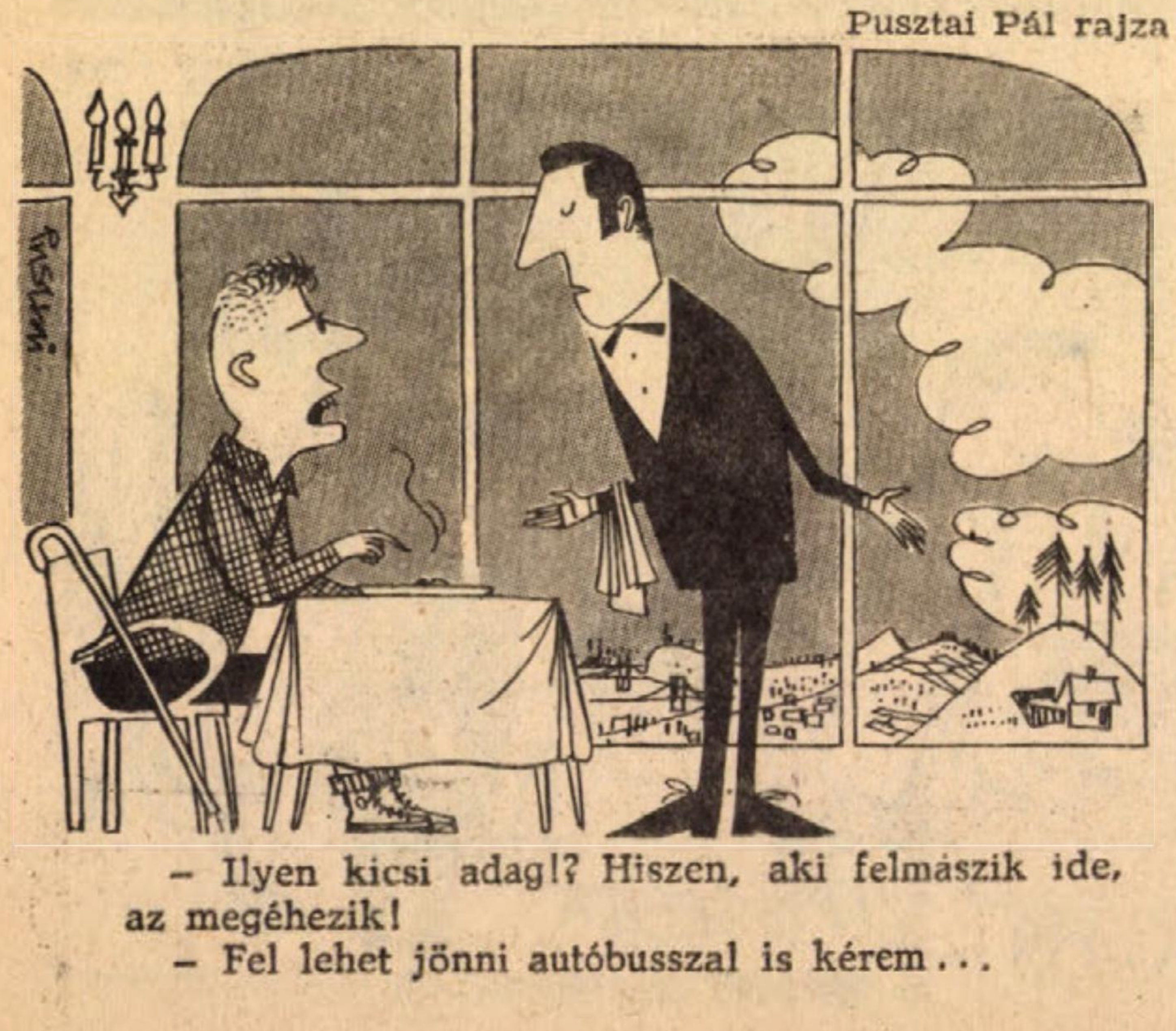

– Ilyen kicsi adag!? Hiszen, aki felmászik ide, az megéhezik!

– Fel lehet jönni autóbusszal is kérem...

Korszakalkotó találmány

Schwott Lajos rajza

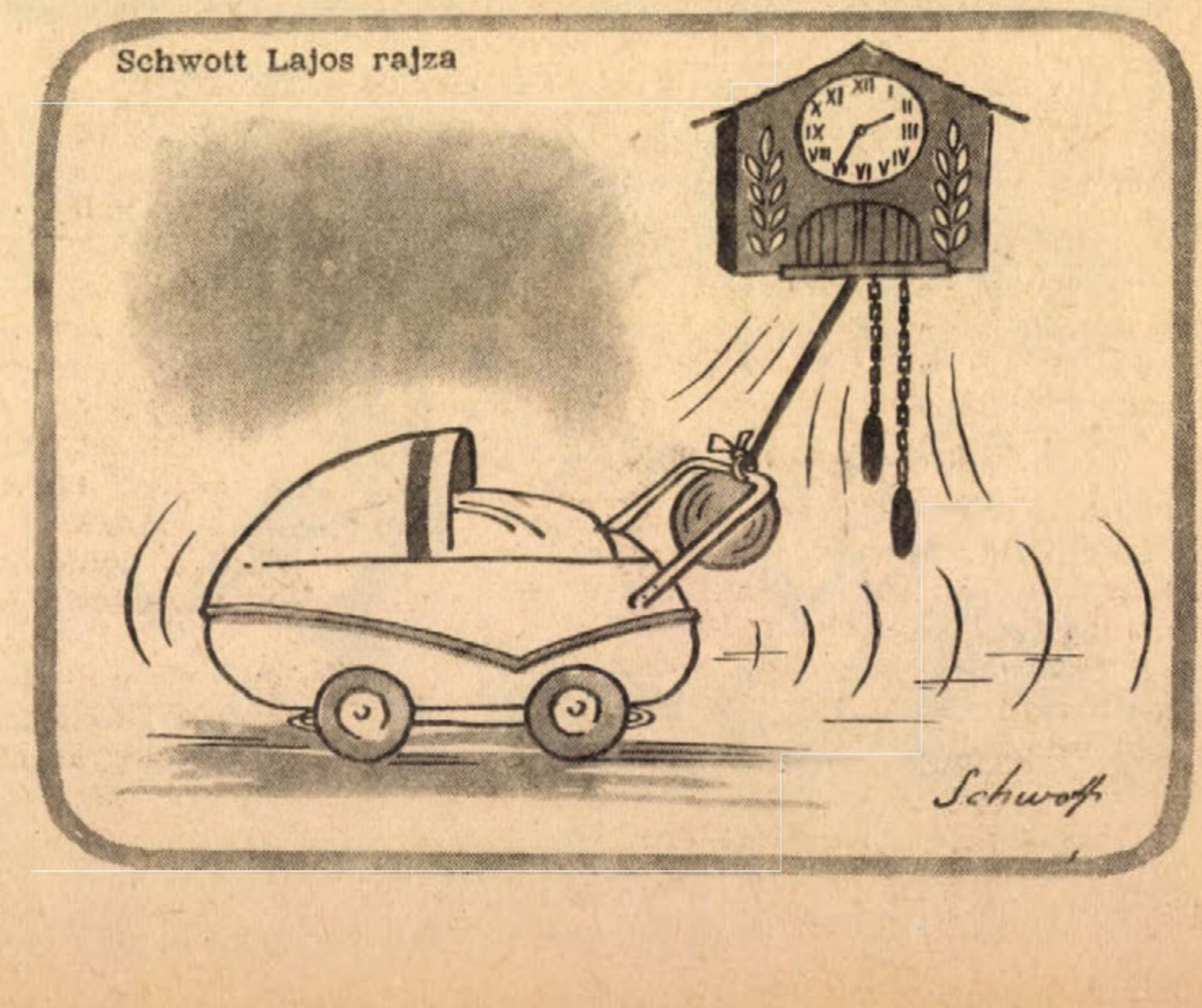

Vita a coelibátus eltörlése körül

Kajān Tibor rajza

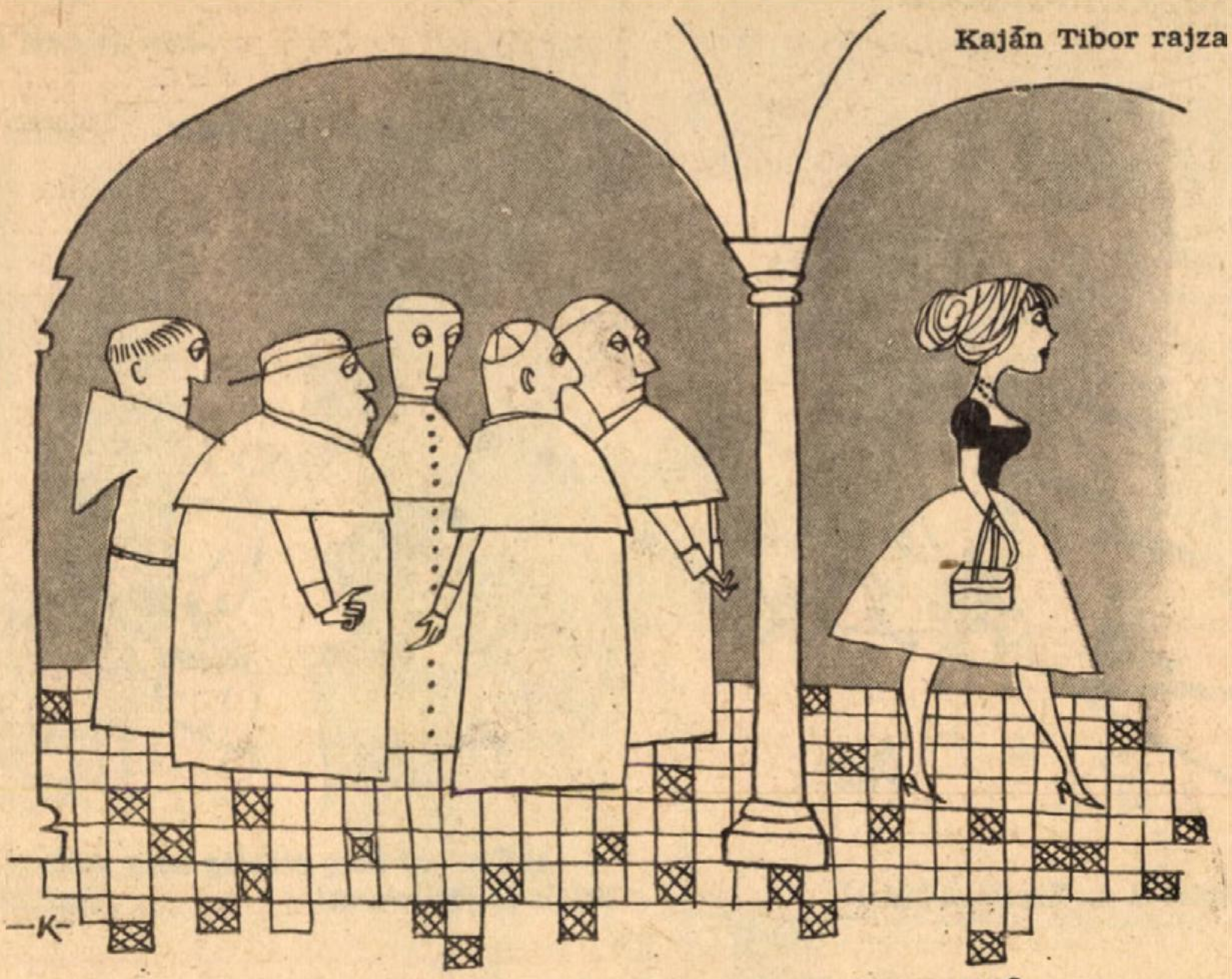

– Látja, kanonok úr, milyen hatásos érv megy ott?

Mai darabok

Színházaink – páratlan és dicséretes bölcsességgel – rájöttek arra, hogy a mai, fejlett színházlátogató közönség, kicsit lebecsülve érezné magát, ha nem bíznának fantáziájában és kombináló képességében és a mai darabokból minden szimbólum nélkül, egyenesen kapná a mai problémákat. A mai néző jóval igényesebb ennél, szívesebben veszi, ha klasszikus művek burkában kapja a ma kérdéseit.

Kit ne izgatna például a mai francia társadalom sok megoldatlan kérdése? Az egzisztencializmus, a fiatalság útkeresése, az algériai elnyomó háború? Ezek a témák, illetve e témák szunnyadó magva izzik a most bemutatott három francia darabban, Molière, Sardou és Hervé tolmácsolásában.

Nehéz nem felfedezni a hasonlatosságot a Nebáncsvirág őrnagya és az

algériai elnyomó őrnagyok

között. Scapin furfangjai erősen emlékeztetnek bennünket a Renault-gyár magasabb bérért küzdő szakszervezeti funkcionáriusaira, és ha a Szókimondó asszonyságban Napóleon helyébe de Gaulle-t képzeli a néző, nos, előttünk áll a mai francia társadalom minden érdekessége.

Franco Spanyolországára

vet fényt a most bemutatott Donna Diana. Jó, jó – mondaná az aggályoskodó néző – párszáz évvel ezelőtt játszódik cselekménye. Ez igaz, de ma,

a holdrakéta korában,

amikor a rakéta évmilliárdok alatt lerakódott pormennyiséget vert fel becsapódásával a Holdban, akkor igazán mit számít párszáz rongyos esztendő?!

A Hivatalnok urak csak látszólag nem mai témájú darab. De, ha a váltóhamisítást behelyettesítjük a mai életnek megfelelő

tervfegyelem megszegésével,

akkor máshogy áll a helyzet. És ma talán nincsenek hivatalnokok? Meg gyár, osztályvezető, vagy mérnök?

Milyen a

„Dühöngő ifjúság" Angliája?

Igen, a mai brit fiatalság azoktól a dédszülőktől származik, akiket Shaw oly találóan megrajzolt a most újra színrehozott Candidájában.

Sommázva tehát, szinte nincsen olyan mai kérdés, amelyre ne találna feleletet a néző a színházak darabjaiban.

Tardos Péter

JAVASLAT

Az elmúlt napokban örömhírről értesültem: filmgyártásunk készül egy egyiptomi–magyar kooprodukcióra is. Végre! – kiáltottam fel, s velem együtt valószínűleg sokszáz olvasó –, végre eleget tesz filmgyártásunk egy régi ábrándnak, egy régi adósságnak, a közös magyar–egyiptomi filmmel. Úgysem hiányzott már semmi egyéb filmgyártásunkból, mint a tíz csapás, melyet kooprodukálni lehet! Bátran elmondhatjuk, hogy ez volt a legégetőbb film-hiánycikkünk!

Eszembe jutott azonban valami és volna egy szerény kooprodukciós javaslatom. Kísérletképpen meg kellene próbálni egy magyar írót egy magyar filmdramaturggal és egy magyar filmrendezővel összehozni. Később ezt a hármas együttest magyar színészekkel lehetne egy közös produkcióra fogni, majd egy magyar operatőrrel felvetetni a forgatókönyv jeleneteit.

Képzeljék el, milyen érdekes volna egy érdekes és mindamellett jó magyar filmet csinálni, magyar kooprodukcióban!

S. P.

Ahol kicsi a nyomás

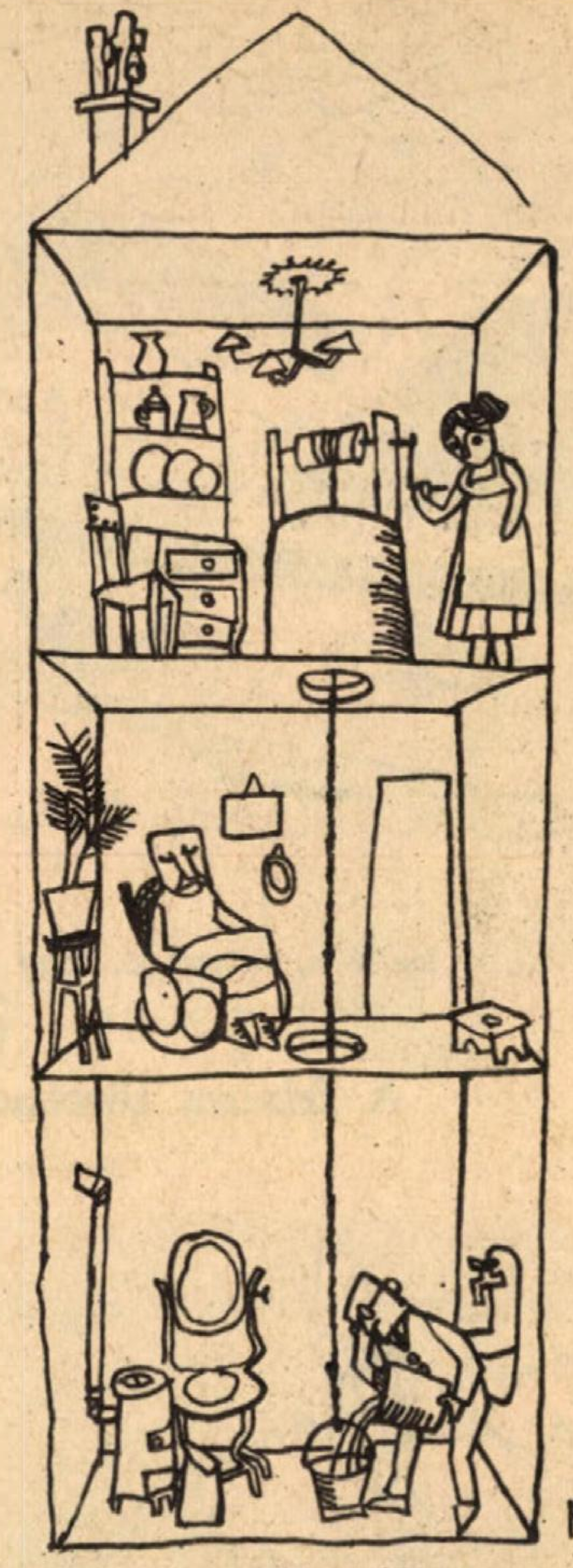

A lottóhúzás napján

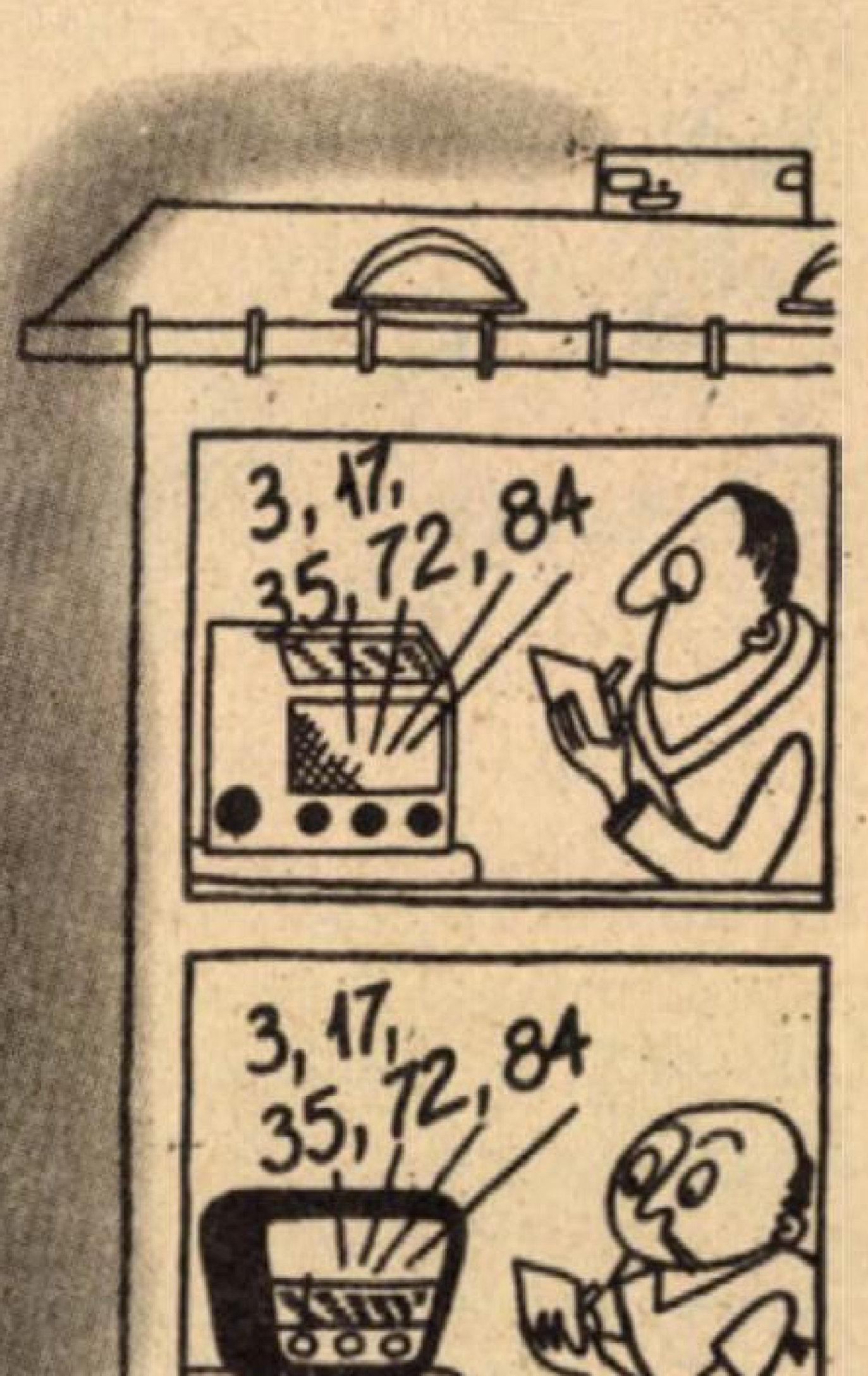

A különc

Ha tovább apad a Duna

Toncz Tibor rajza

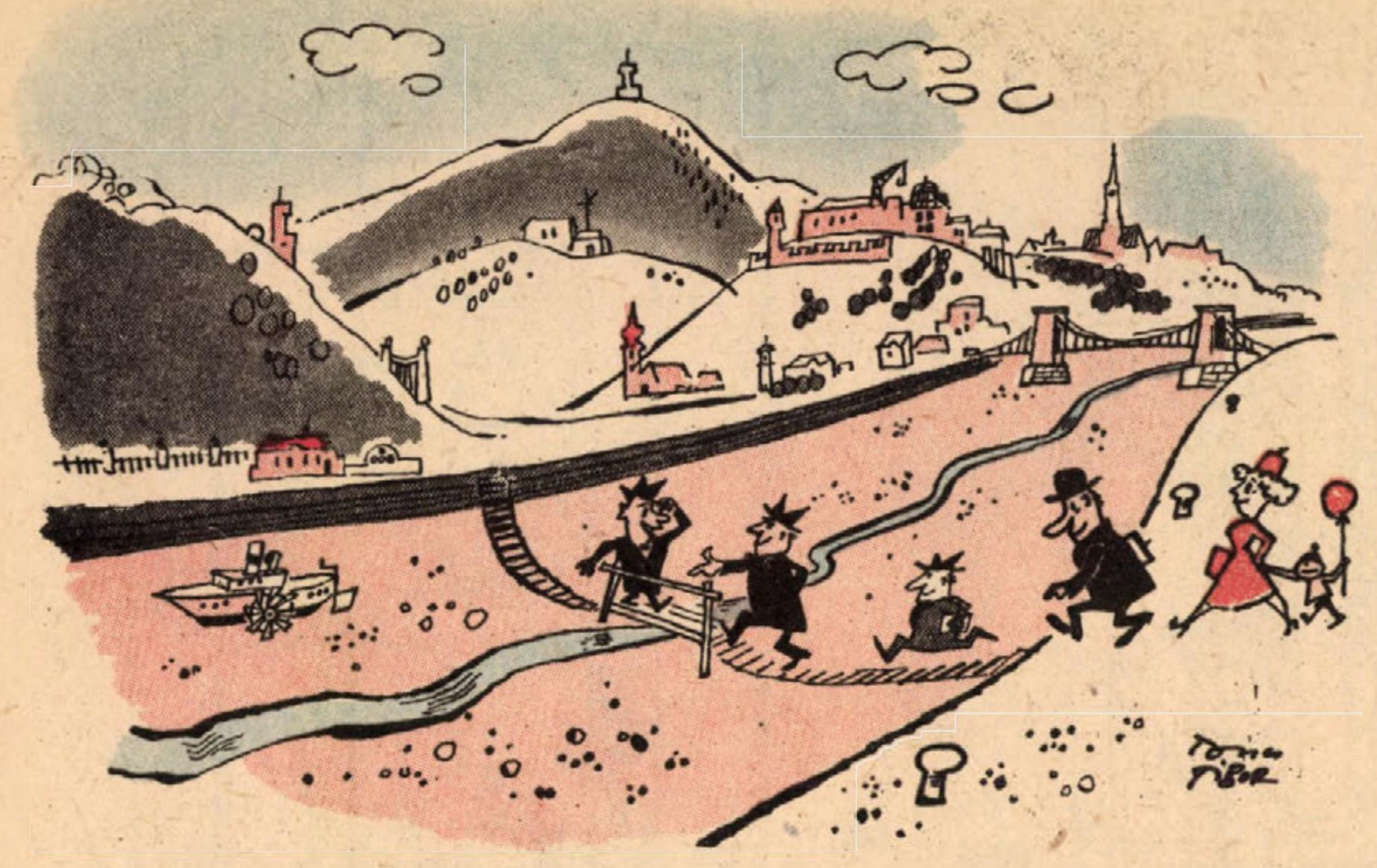

– Na látja, milyen jó, hogy nem siettük el az Erzsébet-hidat!

Kooperáció a javából!

Mészáros András rajza

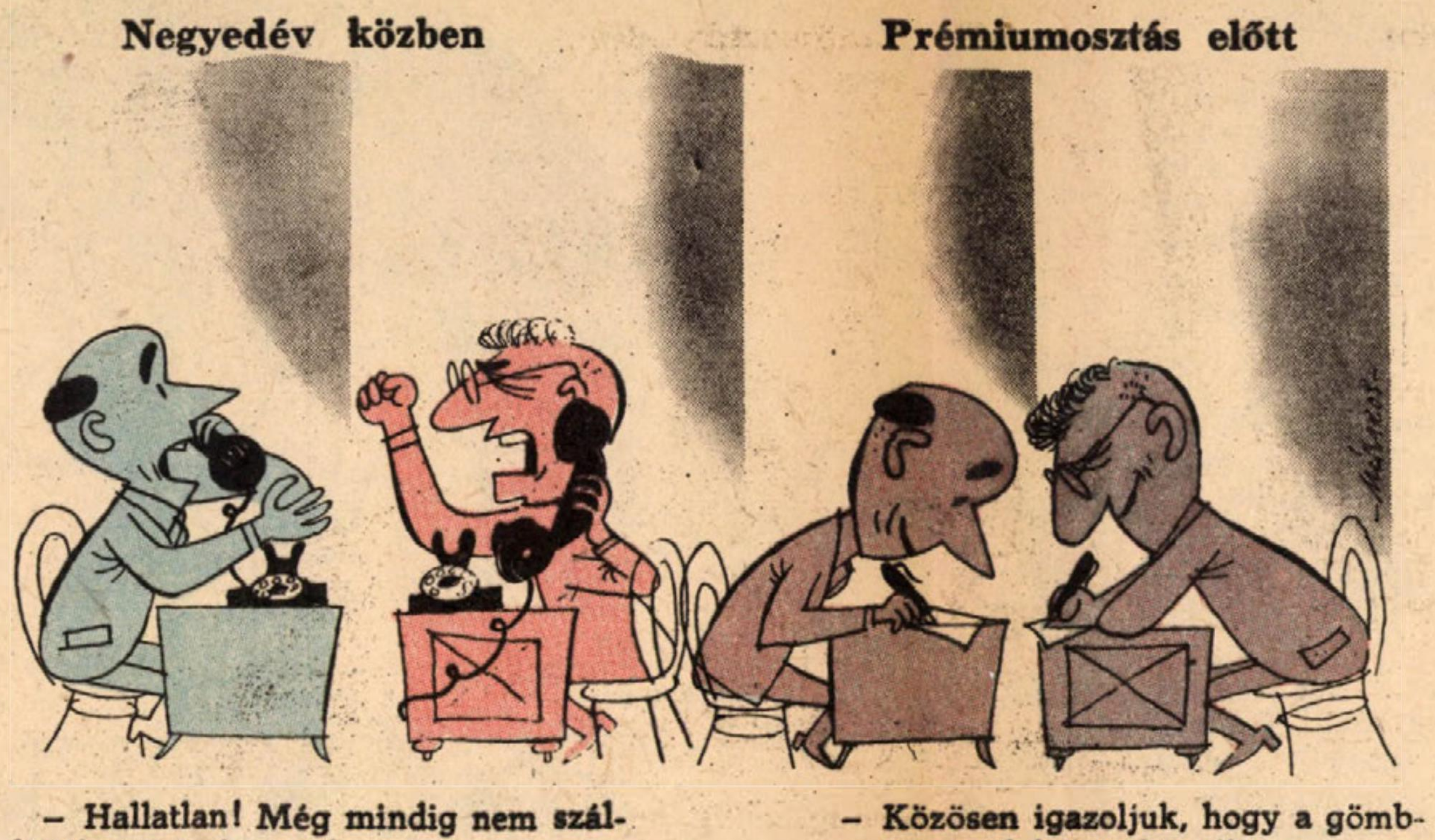

– Hallatlan! Még mindig nem szállítják a gömbvasat!

– Közösen igazoljuk, hogy a gömbvasat nem lehetett leszállítani...

Csendes este...

Kaján Tibor rajza

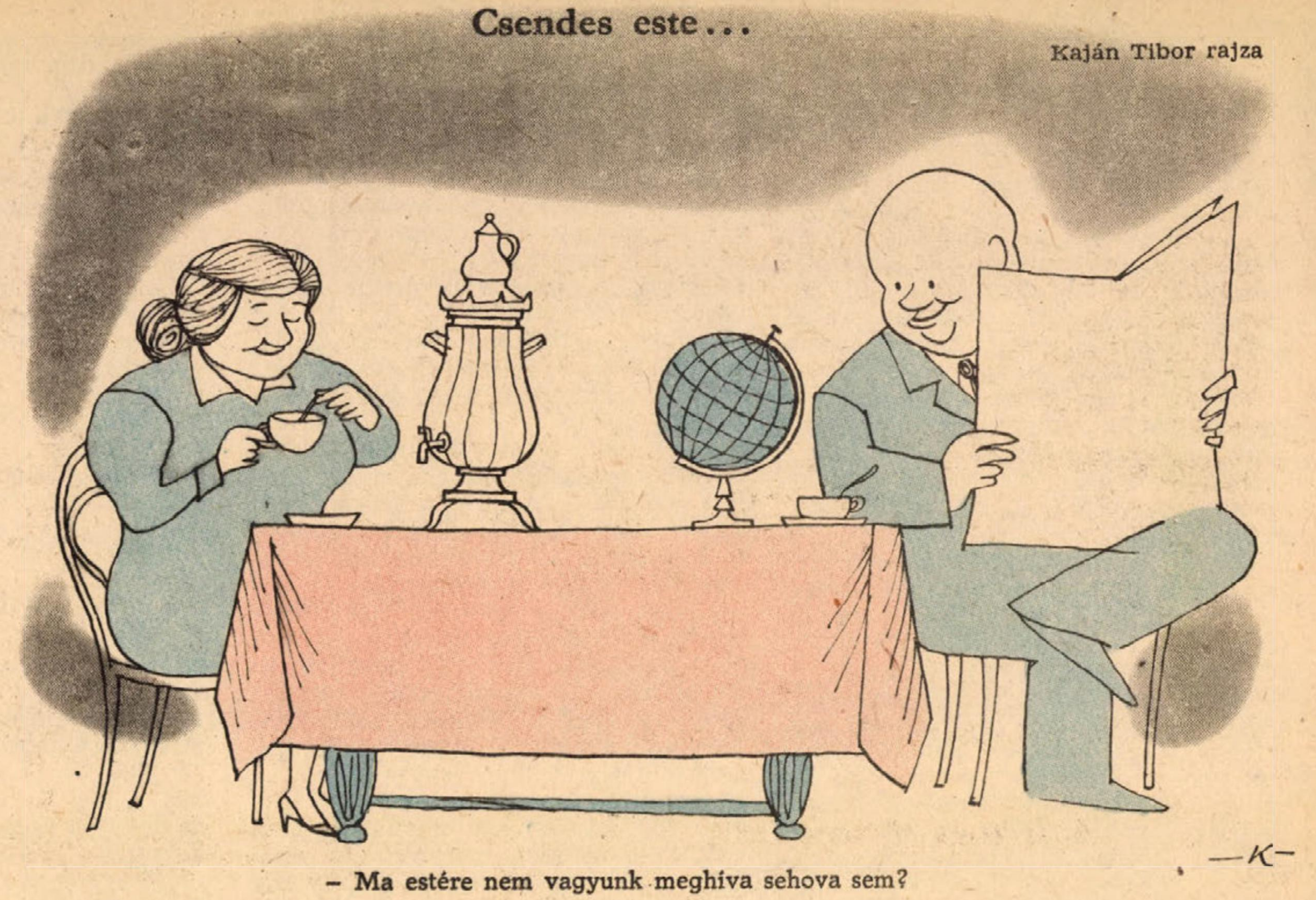

– Ma estére nem vagyunk meghíva sehova sem?

A frizura történetéből

Kaján Tibor rajza

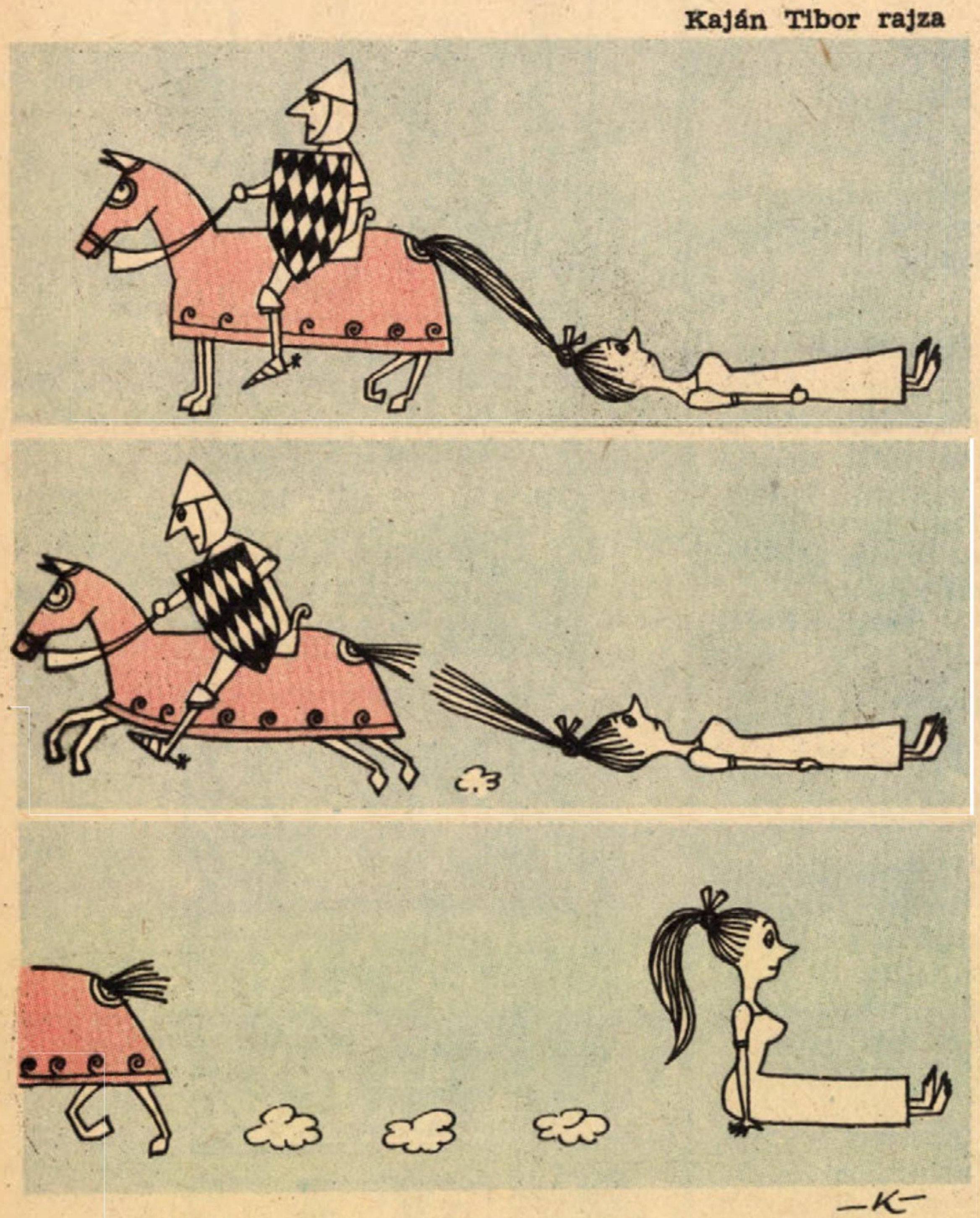

Autós a könyvüzletben

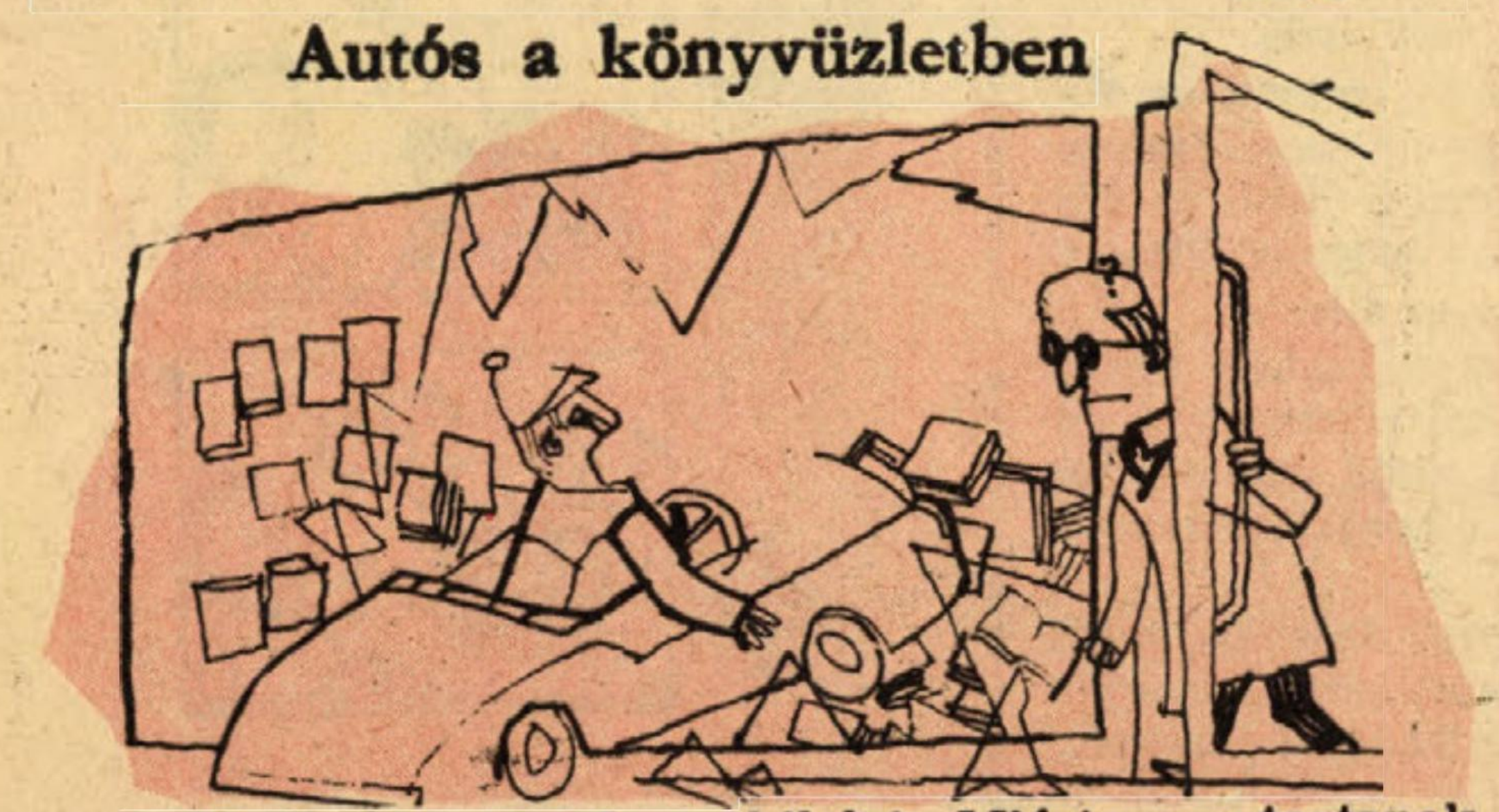

Nem én vagyok a hibás! Miért nem tartanak „KRESZ” könyvet?

ZÁRTKÖRŰ VETÍTÉS

Megtudtam, hogy a Ló utca hat bé alatt rendszeresen tartanak zártkörű vetítéseket. Hétfőn a fogorvosok, kedden a harangozók, szerdán a pákászok, csütörtökön a neuraszténiások, pénteken a fafúvósok, szombaton az üdültetési felelősök és vasárnap a nyoszolyólányok.

Szerdán, már egy órával a kezdés előtt ott voltam a Ló utca hat bében, a pákászok zártkörű mozijában és vártam a pákászokat, hátha találok köztük ismerőst, aki bevisz a vetítésre.

Elsőnek egy platinaszőkehajú pákásznő érkezett sárgás tónusú, batikolt organzából készült kisestélyi ruhában, hátán sleppszerű redőzéssel és virágcsokorral, jellegzetes tűsarkú pákászcipőben, majd egy Napóleon-frizurás, csokornyakkendős pákászfiú egy ugri-bugri kis pákászlánnyal a pákászlányok ősi zsákruhájában.

— Boldog emberek — sóhajtottam fel magamban —, mindnek van meghívója! — s már bántam, hogy nem lettem pákász, most simán bemehetnék a zártkörű vetítésre.

Egyre többen gyülekeztek az előcsarnokban, csupa jólöltözött, jólfésült pákász. Megpróbáltam szóba elegyedni egy joviális külsejű, pocakos pákász bácsival és megkérdeztem:

— Pákász kartárs, ön csíkász vagy békász?

Megütközve nézett rám a „rétes ember”, ahogy régen a pákászokat nevezték, és egy szóval sem válaszolt. Milyen zárkózottak és bizalmatlanok a természet egyszerű gyermekei — gondoltam magamban —, szívesebben diskurálnak a madarakkal: a karokatonákkal, bíbicekkel és vadludakkal, vagy a bürü felett fújdogáló széllel, mint az emberekkel.

Gyülekeztek, gyülekeztek a pákászok, volt közöttük nagymama korú pákászasszony is, fekete brokátruhában, nyolcsoros gyöngyfüzérrel a nyakában, aztán láttam egy hivatalnok külsejű pákászt, orrán vastagkeretes szemüveggel, szájában szivarral, hüvelykujját mellényzsebébe akasztva és egy aprócska pákásztanulót kék matrózruhában, kakastaréjjal, álmélkodó hal-szemekkel.

Soha ennyi pákászt nem láttam még egy csomóban.

Találtam közöttük ismerősöket is: egy fodrászlány-pákászt, egy újságíró-pákászt, egy gépírónő-pákászt, egy rádióműszerész-pákászt, egy gesztenyesütő-pákásznénit és egy színésznőjelölt-pákászlányt. Ott láttam a tömegben a szomszédomat, a sarki Közért üzletvezetőjét, a volt földrajztanáromat és a tömbbizalmit. Sosem gondoltam volna, hogy ők pákászok is, akik jó időben, rossz időben botladozva járnak a zsombokon, avagy más néven kotukon, a vízből kiálló elhalt és élő növényekből álló imbolygó oszlopokon, békák, csíkok és madarak után.

Az egyiket, az újságíró-pákászt megkértem, hogy vigyen be, csempésszen be a zártkörű vetítésre, de nemet mondott.

— Sajnálom, barátom — felelte —, szigorúan zártkörű a vetítés, csak pákászok tekinthetik meg a filmet.

Beláttam, hogy semmi keresnivalóm sincs ott. Nem vagyok pákász.

Vasárnap ismét megpróbálkoztam, ezúttal a nyoszolyólányok részére rendezett zártkörű vetítésen. Sajnos, hiába.

Soha annyi nyoszolyólányt nem láttam, mint azon az előadáson. Volt közöttük fehérszakállas, rezesorrú nyoszolyólány és hetyke bajszú, táncoslábú nyoszolyólány és tipegő nyoszolyómatróna. Aztán találtam ismerősöket is a nyoszolyólányok között: a fodrászlányt, az újságírót, a gépírónőt, a rádióműszerészt, a gesztenyesütőnénit, a szomszédomat, a Közért üzletvezetőt, a volt földrajztanáromat és a tömbbizalmit.

Jövő kedden megpróbálok bejutni a harangozók részére rendezett mozielőadásra, bár a sarki Közért-üzlet harangozója — akinek már van meghívója — azt mondotta:

— Teljesen reménytelen az ügy. A vetítés szigorúan zártkörű!

Mikes György

Pesti tudósítóinktól

A villamos peronján idősebb, tört tekintetű férfi bámul ki az utcára. Vajon ki lehet és mi bántja – gondolom, s elmerengek az emberi sorsok különféleségén. Egyszerre csak a bácsi megélénkül, a zsebébe nyúl, karszalagot húz fel a karjára és így szól:

– Kérem a jegyeket ellenőrzésre felmutatni!

Néha egy modernül öltözött fiatalemberről derül ki, hogy a gondtalan külső titkos ellenőrt takar. A titkos ellenőrök rajtaütésszerűen csapnak le, s ilyenkor az emberben valami végtelen megnyugvás válik úrrá, ha rendben vannak az iratai, az átszálló vagy vonaljegye. Ha pedig még nem jutott odáig a kalauz, akkor fogalmazhatja az ember magában a védőbeszédet.

Mivel fantáziám gyakran víziókban oldódik fel, álmomban megjelent Lohengrin, kiszállt a hattyú vontatta csónakból, s amikor a megdöbbenés és az áhitat rabulejtette a lelkeket, feltette az ellenőri karszalagot és kérte a jegyeket.

*

Nehéz a felnőtteket boldoggá tenni. A szegény gyerekek sokszor a legörvendetesebb közlésekkel sem tudnak örömet okozni. Egy ismerős kilencéves kisfiút például alaposan elpáholt az apja, holott a gyerek azt jelentette be, hogy már két hete leszokott a dohányzásról.

*

Nem tudom más hogy van vele, de nekem nagyon nehezen akaródzik nekiülni délután a munkának. Hol ez, hol az a dolgom akad, mindig találok valami sürgős tennivalót, csak hogy ne kelljen odaülnöm az íróasztalhoz. Ha minden kötél szakad, akkor elálmosodom.

F. L.

Külföldi vadászok Magyarországon

Vasvári Anna rajza

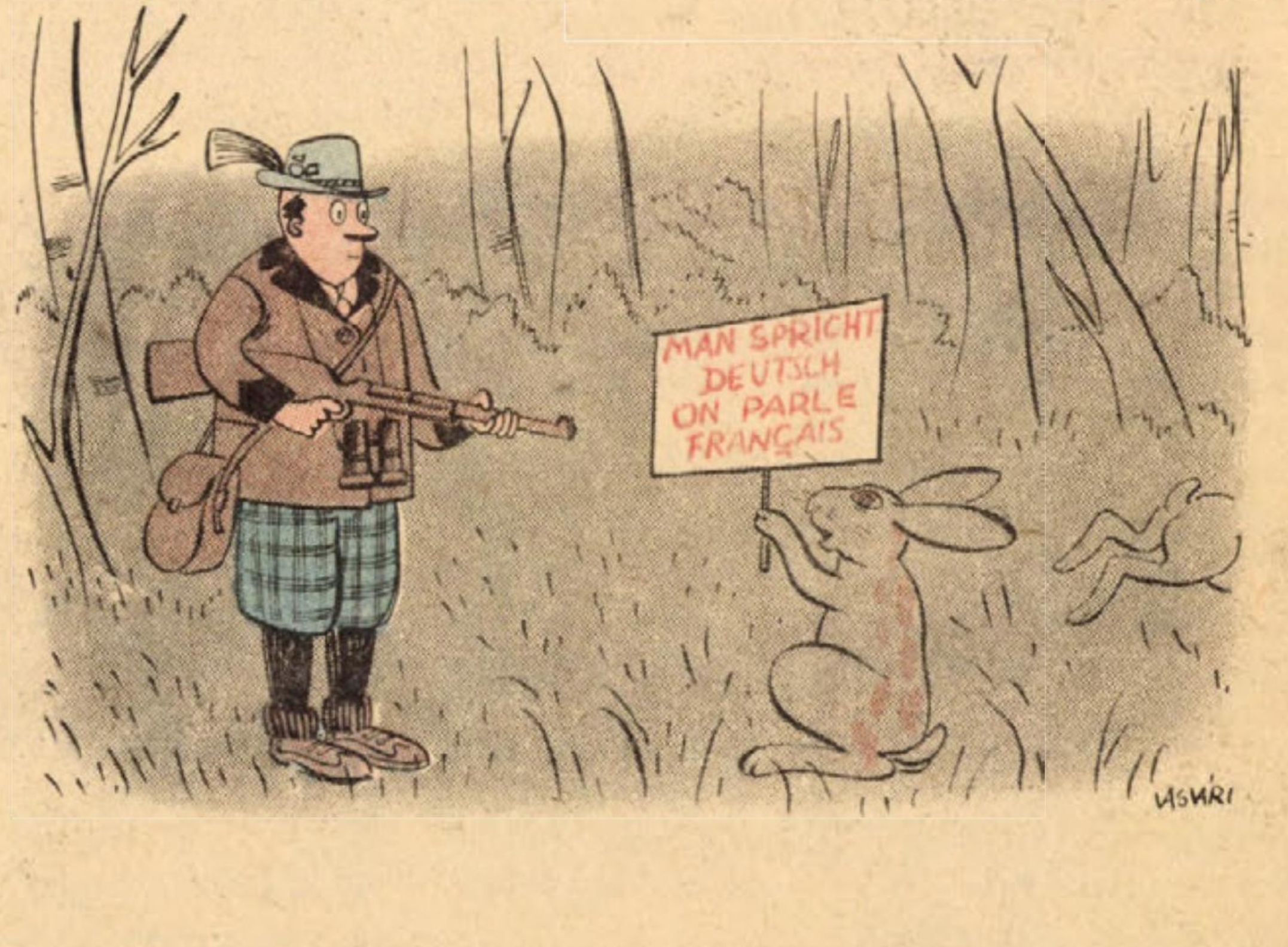

Élő sertést vásárolhatnak a pestiek

Sándor Károly rajza

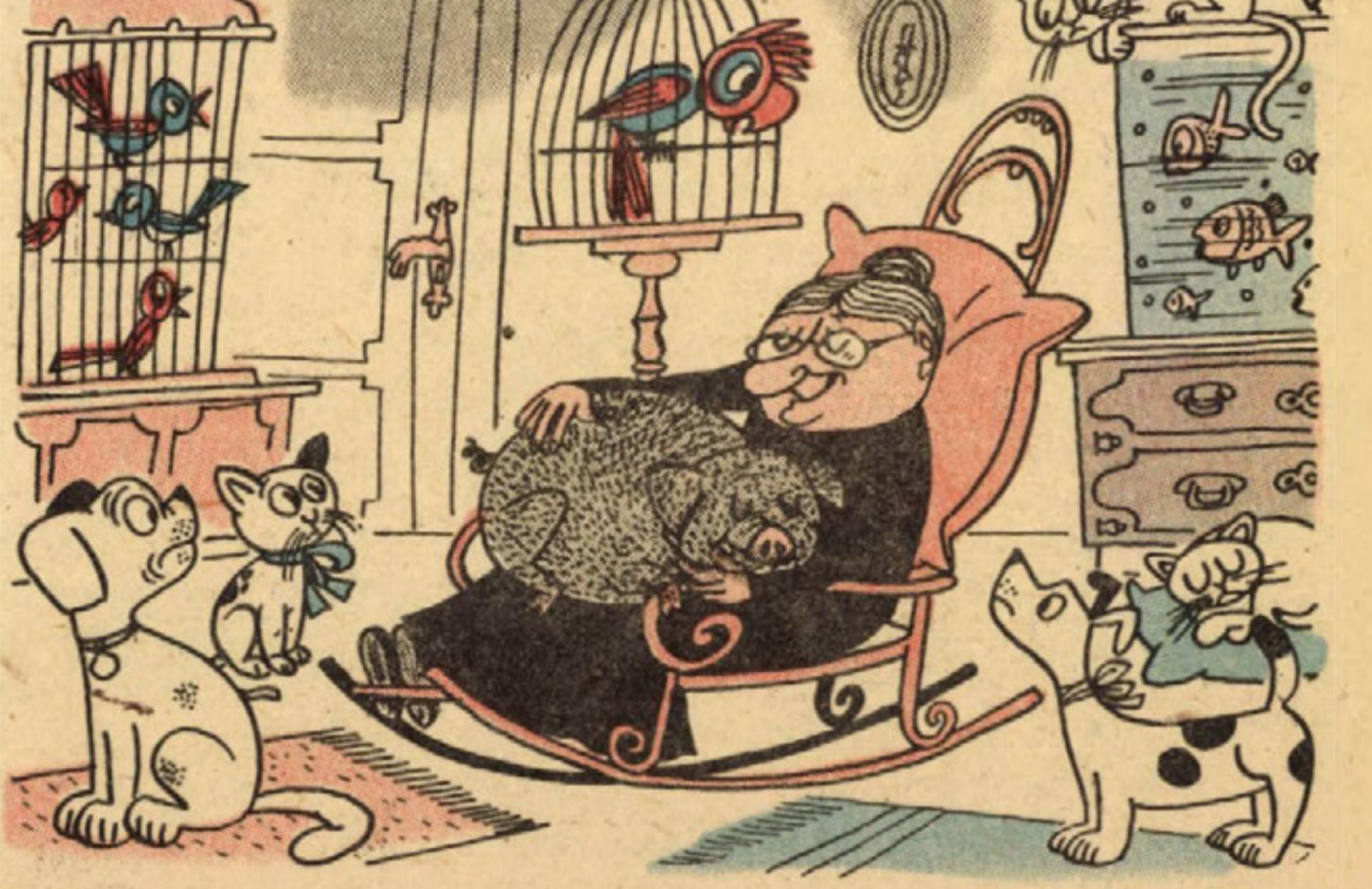

A kedvenc

Vita a coelibátus eltörlése körül

Kaján Tibor rajza

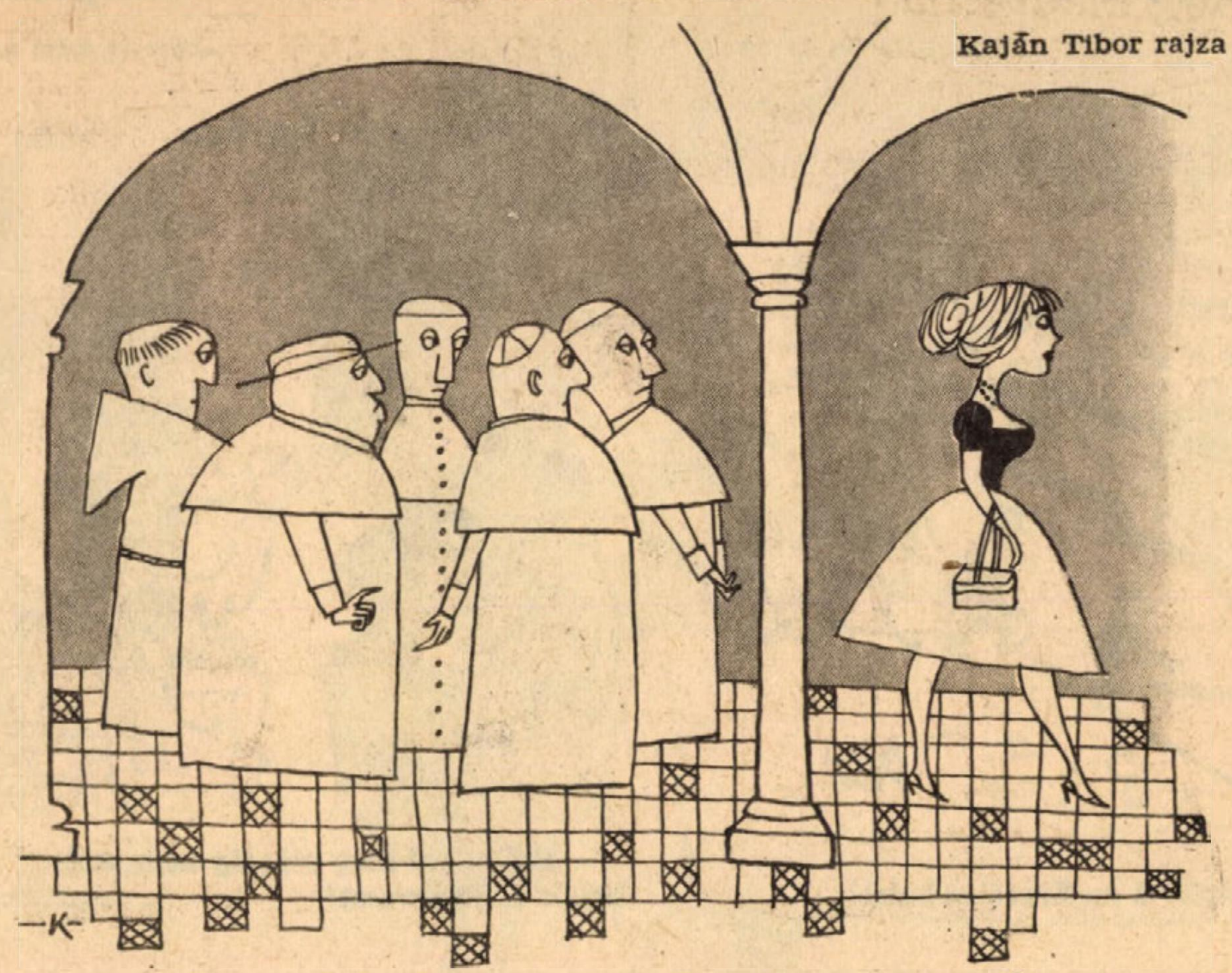

– Látja, kanonok úr, milyen hatásos érv megy ott?

Mai darabok

Színházaink – páratlan és dicséretes bölcsességgel – rájöttek arra, hogy a mai, fejlett színházlátogató közönség, kicsit lebecsülve érezné magát, ha nem bíznának fantáziájában és kombináló képességében és a mai darabokból minden szimbólum nélkül, egyenesen kapná a mai problémákat. A mai néző jóval igényesebb ennél, szívesebben veszi, ha klasszikus művek burkában kapja a ma kérdéseit.

Kit ne izgatna például a mai francia társadalom sok megoldatlan kérdése? Az egzisztencializmus, a fiatalság útkeresése, az algériai elnyomó háború? Ezek a témák, illetve e témák szunnyadó magva izzik a most bemutatott három francia darabban, Molière, Sardou és Hervé tolmácsolásában.

Nehéz nem felfedezni a hasonlatosságot a Nebáncsvirág őrnagya és az

algériai elnyomó őrnagyok

között. Scapin furfangjai erősen emlékeztetnek bennünket a Renault-gyár magasabb bérért küzdő szakszervezeti funkcionáriusaira, és ha a Szókimondó asszonyságban Napóleon helyébe de Gaulle-t képzeli a néző, nos, előttünk áll a mai francia társadalom minden érdekessége.

Franco Spanyolországára

vet fényt a most bemutatott Donna Diana. Jó, jó – mondaná az aggályoskodó néző – párszáz évvel ezelőtt játszódik cselekménye. Ez igaz, de ma,

a holdrakéta korában,

amikor a rakéta évmilliárdok alatt lerakódott pormennyiséget vert fel becsapódásával a Holdban, akkor igazán mit számít párszáz rongyos esztendő?!

A Hivatalnok urak csak látszólag nem mai témájú darab. De, ha a váltóhamisítást behelyettesítjük a mai életnek megfelelő

tervfegyelem megszegésével,

akkor máshogy áll a helyzet. És ma talán nincsenek hivatalnokok? Meg gyár, osztályvezető, vagy mérnök?

Milyen a

„Dühöngő ifjúság" Angliája?

Igen, a mai brit fiatalság azoktól a dédszülőktől származik, akiket Shaw oly találóan megrajzolt a most újra színrehozott Candidájában.

Sommázva tehát, szinte nincsen olyan mai kérdés, amelyre ne találna feleletet a néző a színházak darabjaiban.

Tardos Péter

JAVASLAT

Az elmúlt napokban örömhírről értesültem: filmgyártásunk készül egy egyiptomi–magyar kooprodukcióra is. Végre! – kiáltottam fel, s velem együtt valószínűleg sokszáz olvasó –, végre eleget tesz filmgyártásunk egy régi ábrándnak, egy régi adósságnak, a közös magyar–egyiptomi filmmel. Úgysem hiányzott már semmi egyéb filmgyártásunkból, mint a tíz csapás, melyet kooprodukálni lehet! Bátran elmondhatjuk, hogy ez volt a legégetőbb film-hiánycikkünk!

Eszembe jutott azonban valami és volna egy szerény kooprodukciós javaslatom. Kísérletképpen meg kellene próbálni egy magyar írót egy magyar filmdramaturggal és egy magyar filmrendezővel összehozni. Később ezt a hármas együttest magyar színészekkel lehetne egy közös produkcióra fogni, majd egy magyar operatőrrel felvetetni a forgatókönyv jeleneteit.

Képzeljék el, milyen érdekes volna egy érdekes és mindamellett jó magyar filmet csinálni, magyar kooprodukcióban!

S. P.

Ahol kicsi a nyomás

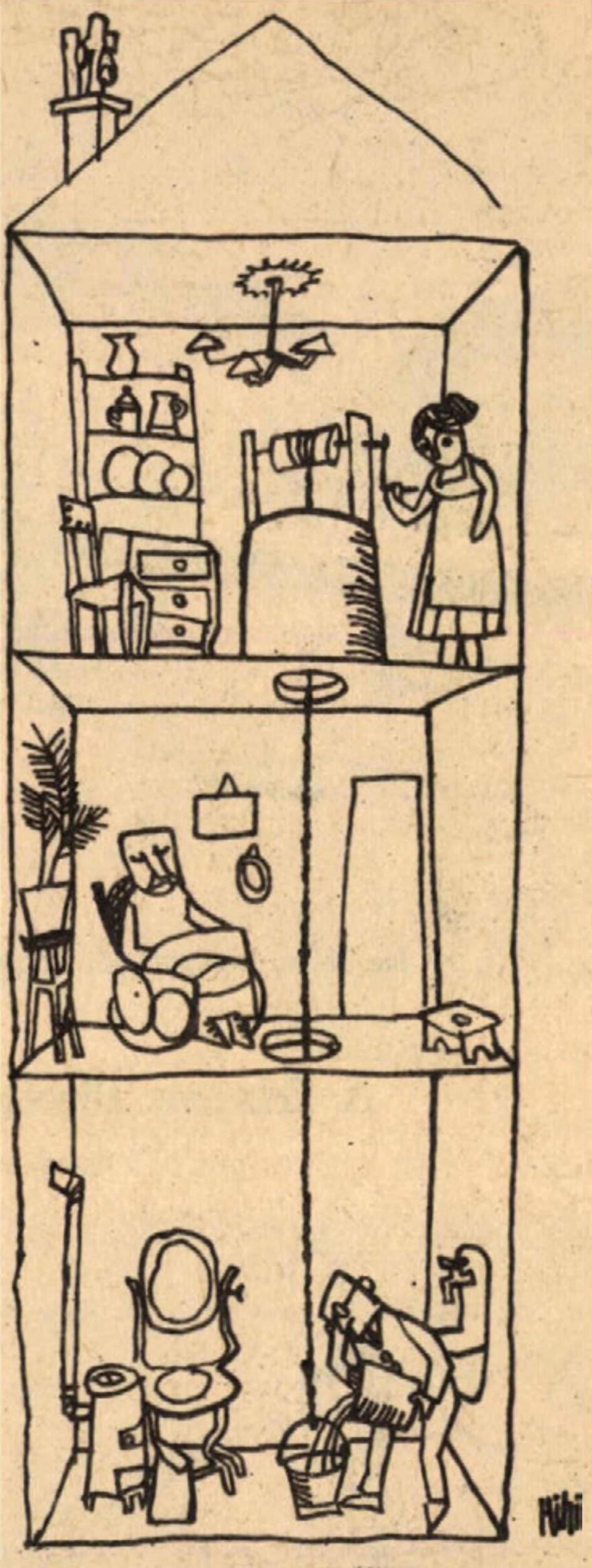

A lottóhúzás napján

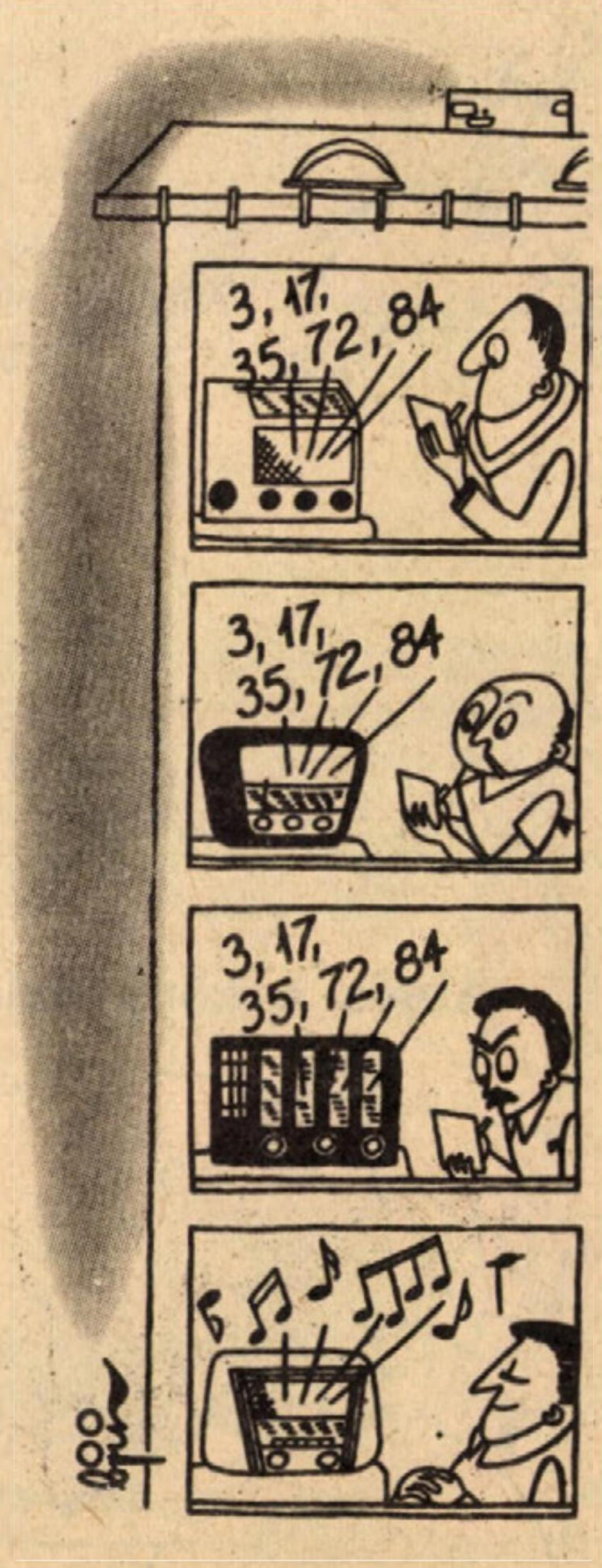

A különc

SZOVJET HUMOR

A választási harc tetőpontján

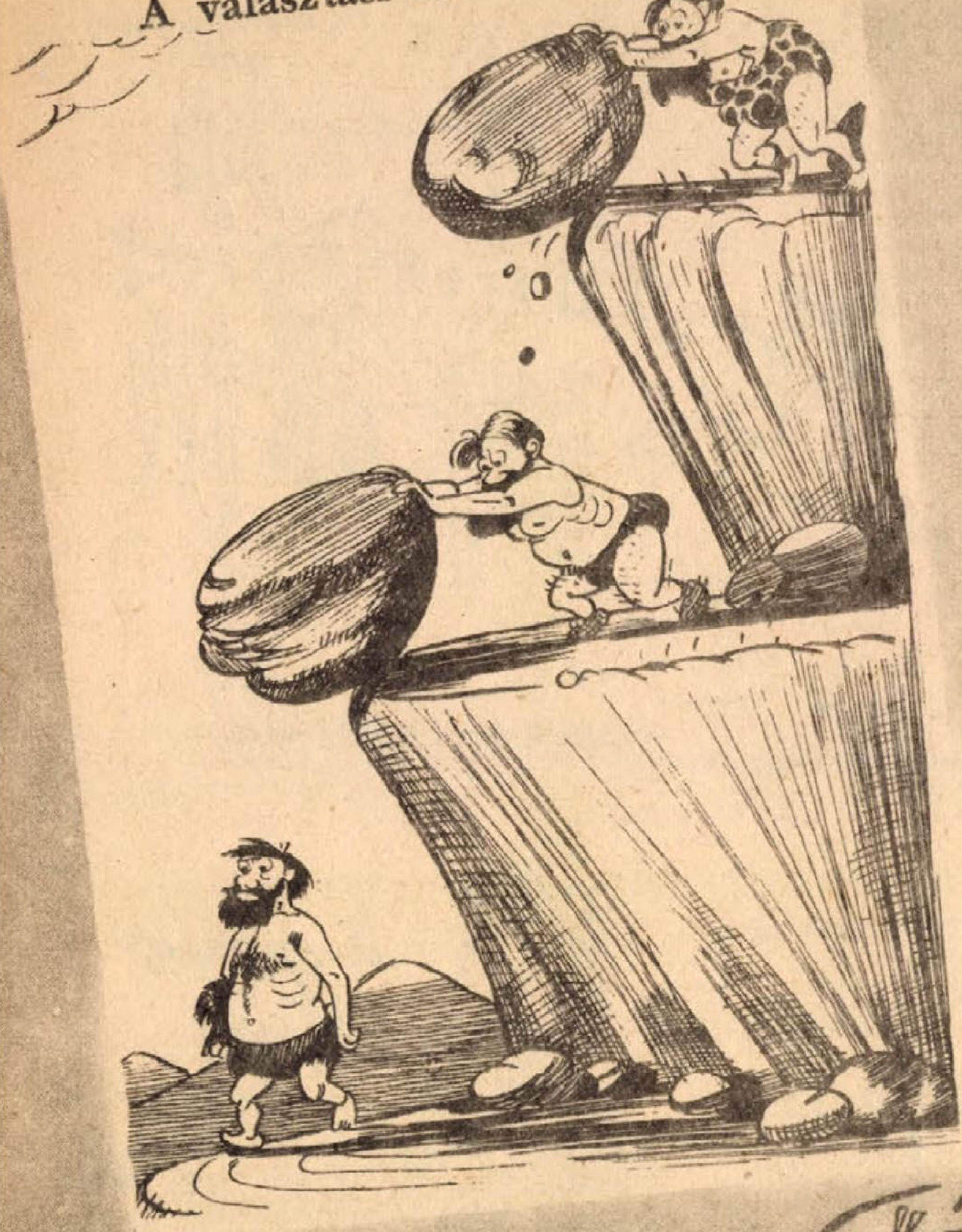

Érthető

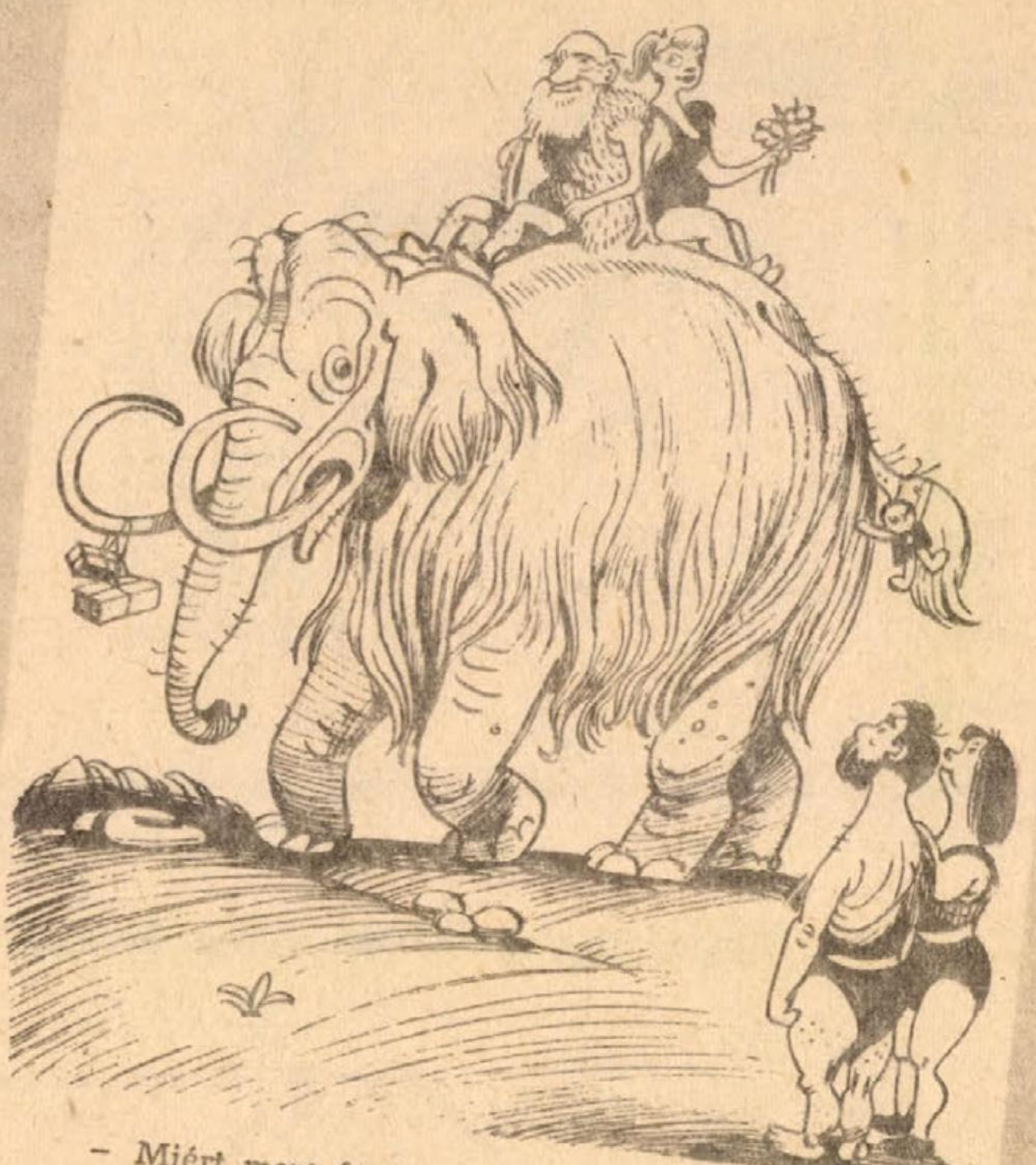

– Miért ment férjhez ehhez a vén emberhez?
– Hat szőrmebundája van, nagy barlangja az óceán partján és egy legújabb márkájú mammutja . . .

AZ ŐSKOR ÉS A KÖZÉPKOR

Ganf rajzai a moszkvai Krokodilból

A mágnes felhasználása hadicélokra

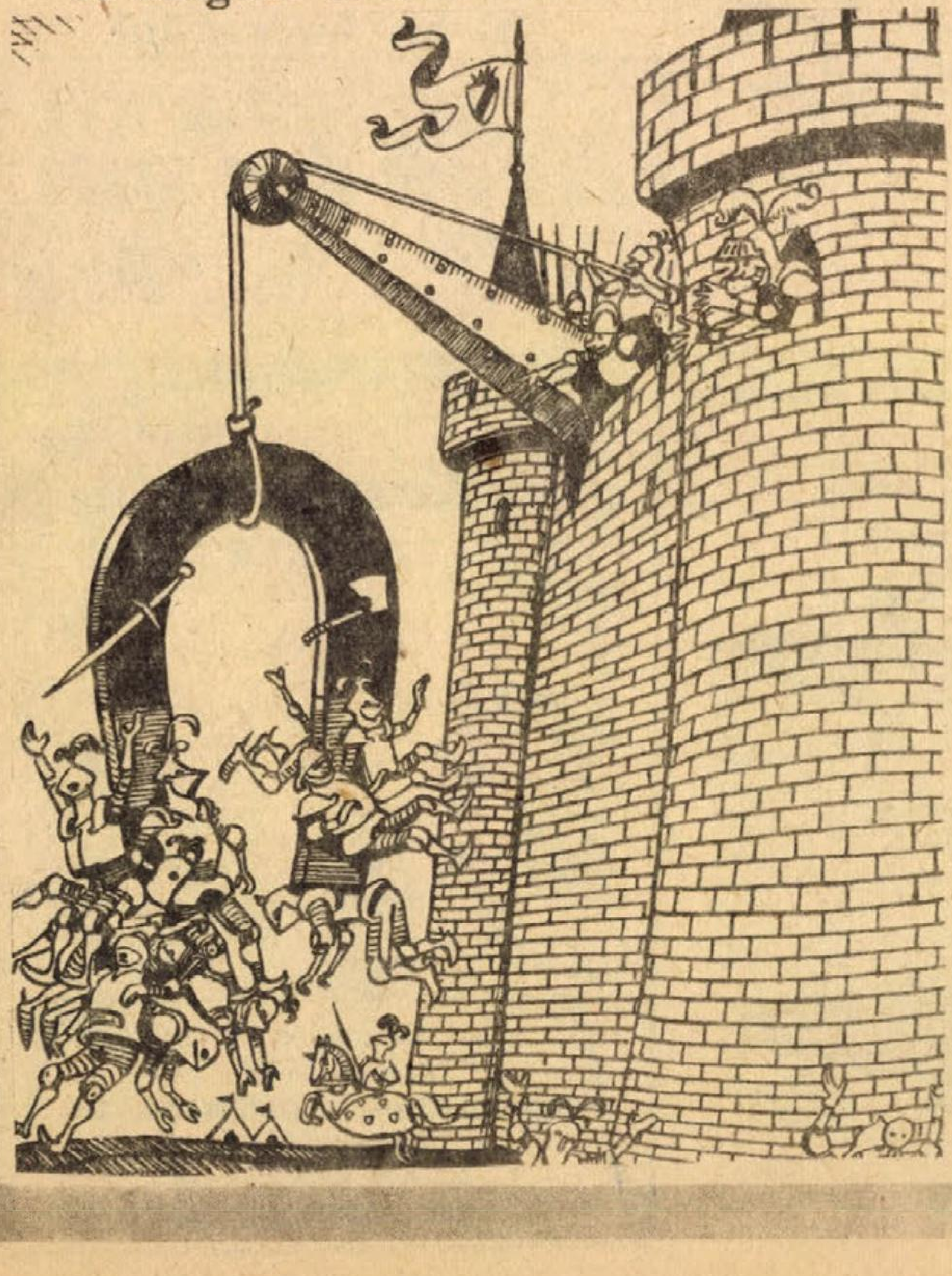

Gondos férj

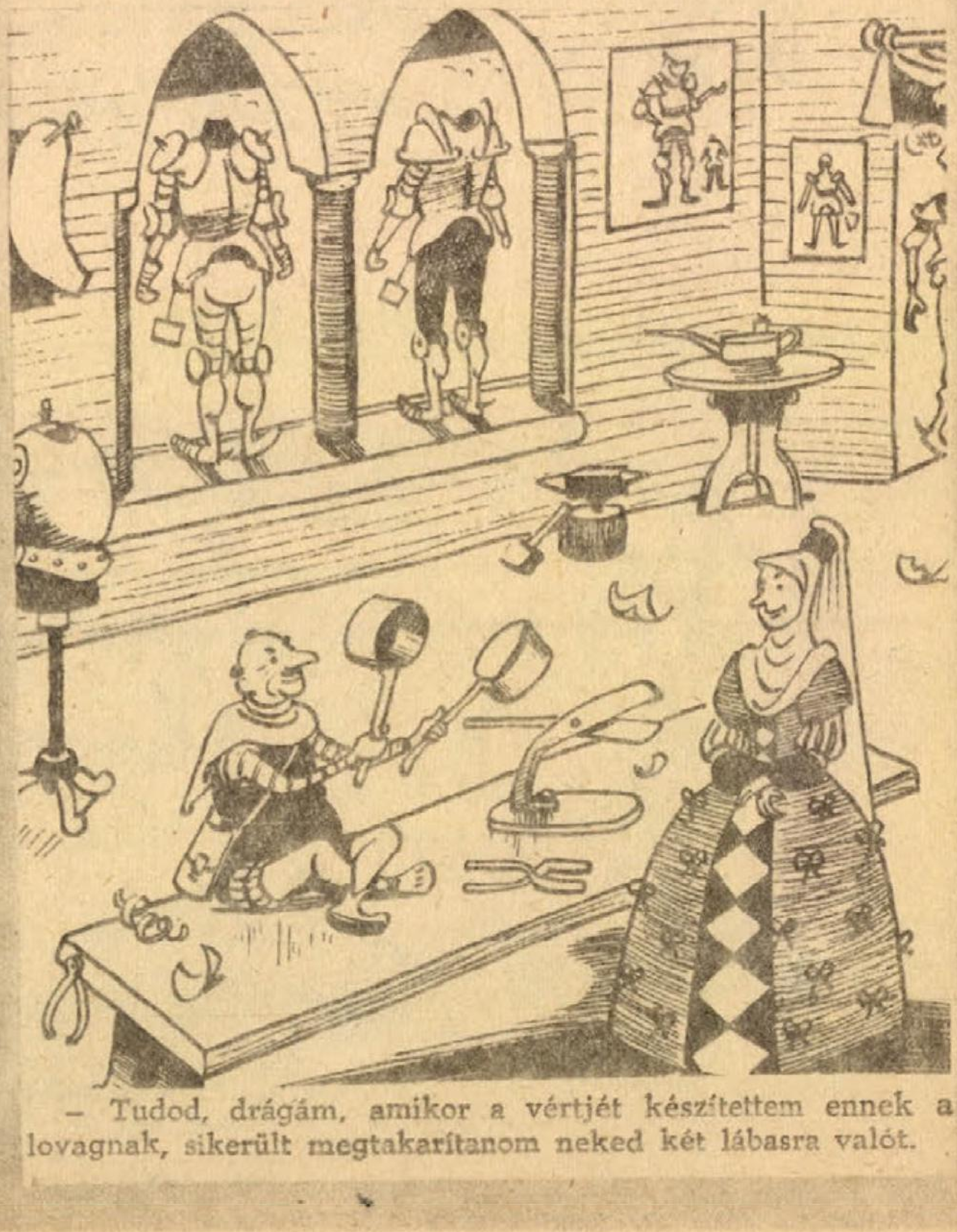

– Tudod, drágám, amikor a vértjét készítettem ennek a lovagnak, sikerült megtakarítanom neked két lábasra valót.

Első a munka!

Endrődi István rajza

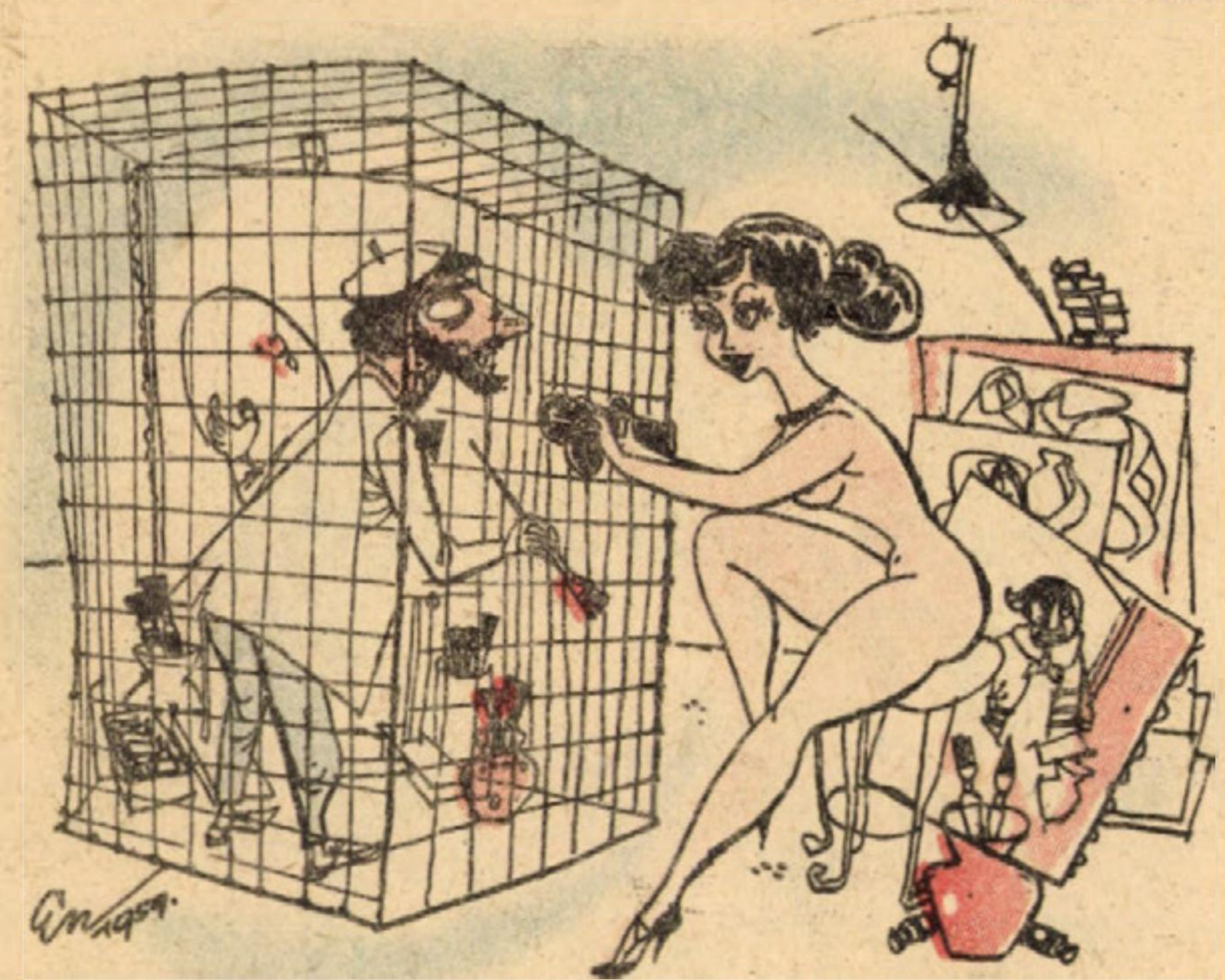

– Zárja rám a lakatot, Micike, hogy nyugodtan dolgozhassak...

Nagymosás

(A. Dostálova rajza)

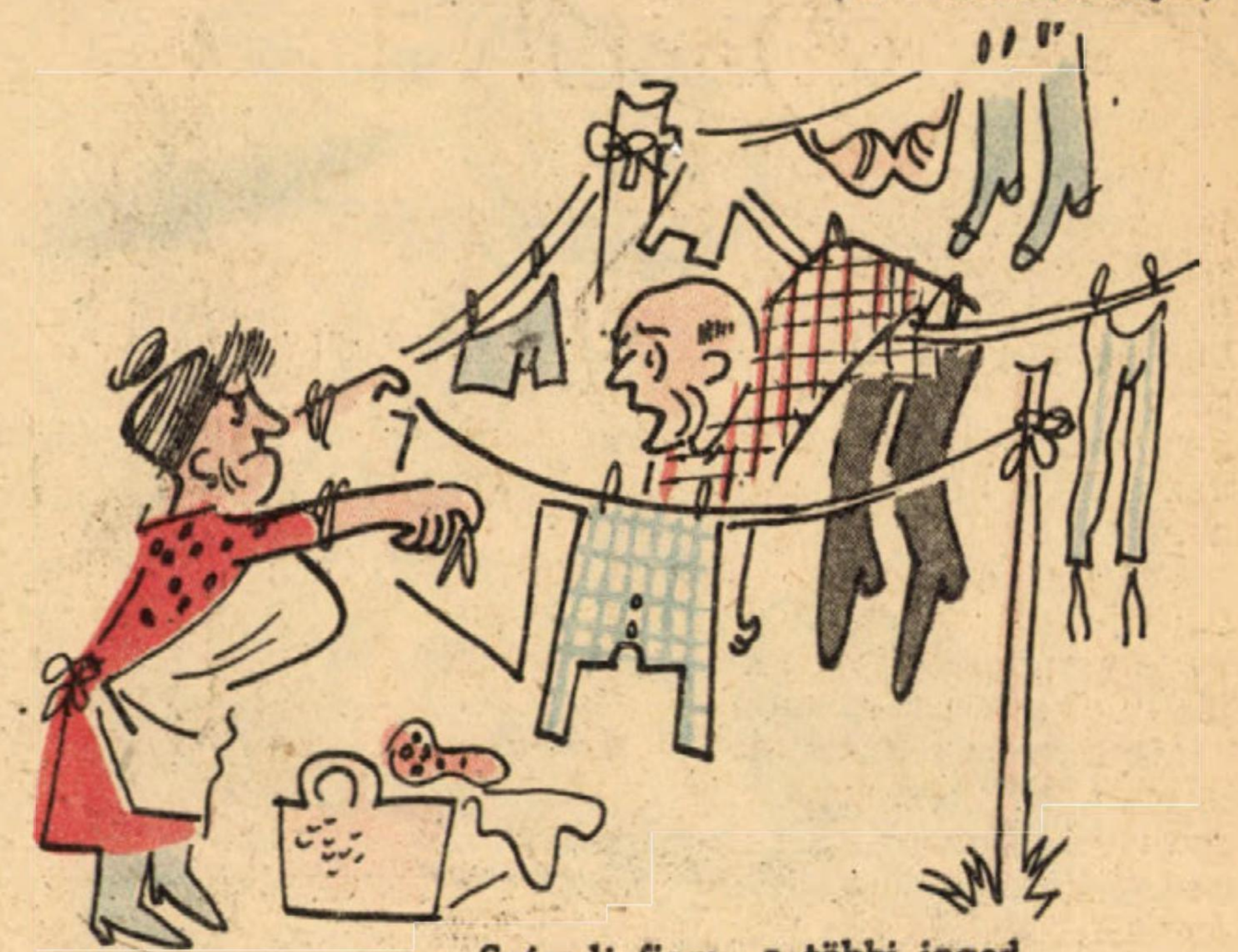

– Száradj fiam, a többi inged még mosásban van...

Végre egy lelkiismeretes átvevő!

Toncz Tibor rajza

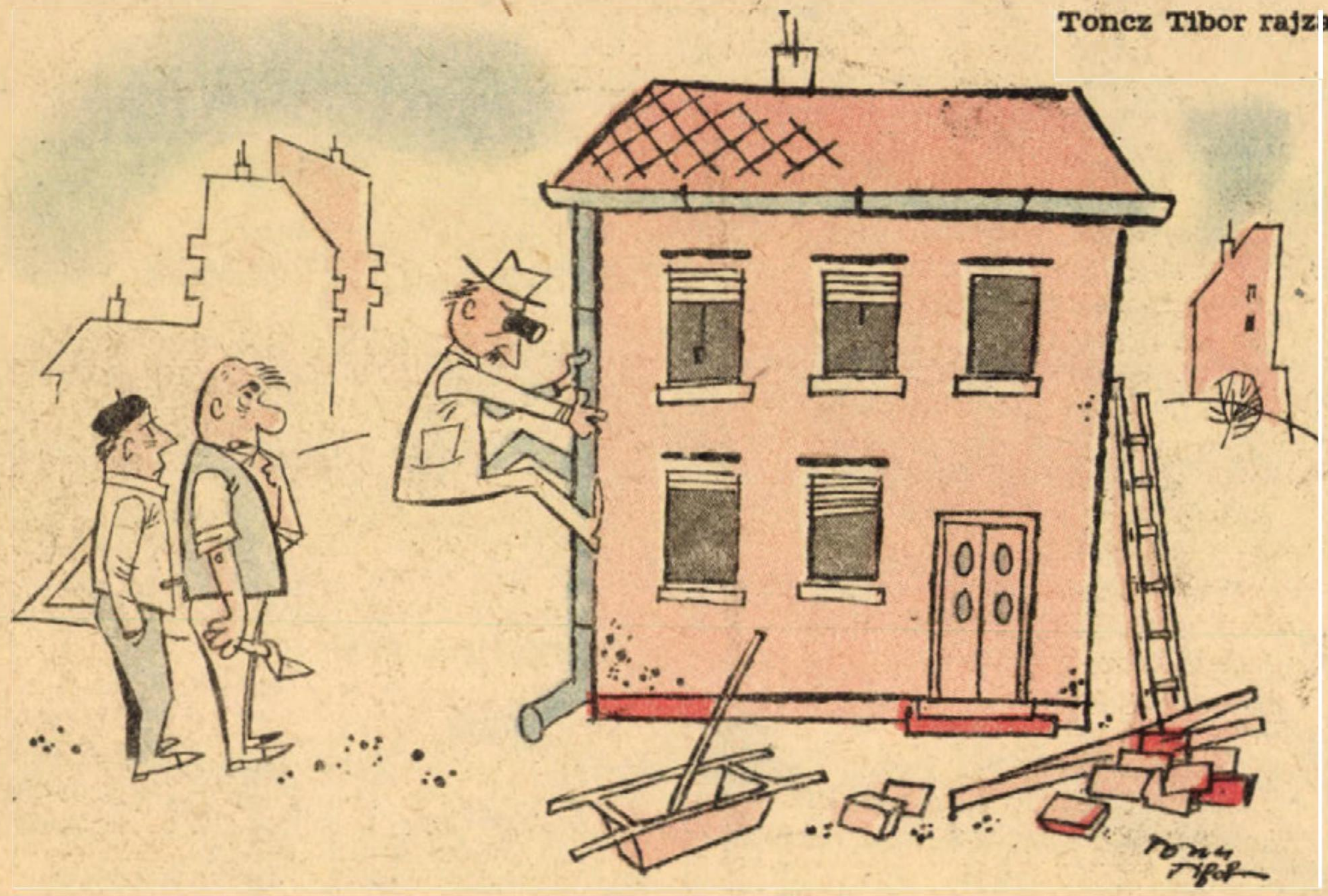

Olasz fazon

Vasvári Anna rajza

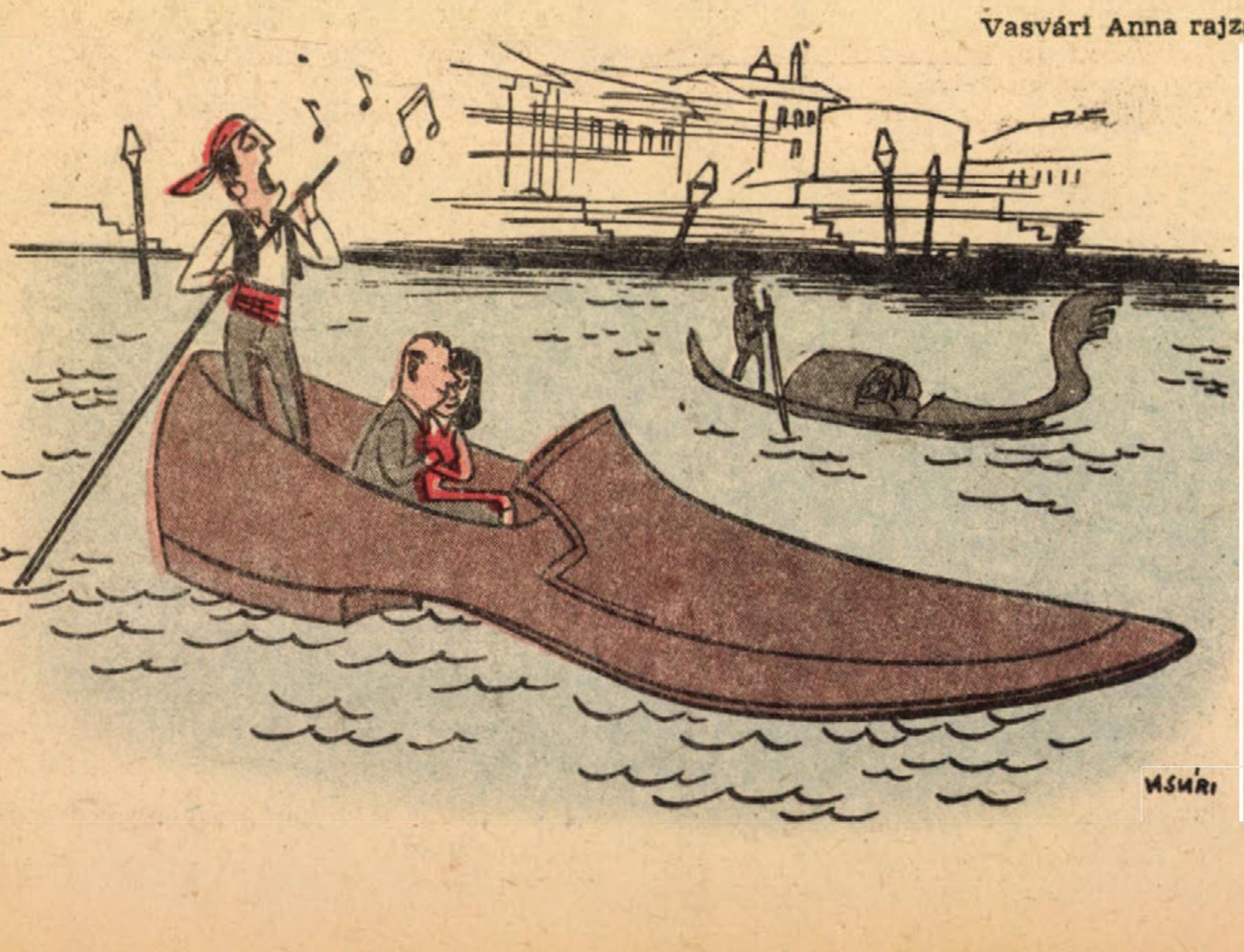

A gyógyító lárma

Amerikai doktorok felfedeztek egy új fájdalomcsillapítót. Ez nem más, mint lárma. A beteg fejhallgatót kap, s amikor fájdalmat érez, egy kis kapcsolóval rettenetes lármát tud előidézni. Ez teljesen elfeledteti vele a fájdalmat.

Ez a fájdalomcsillapítás némileg hasonlít az őskori foghúzásra, amikor a pácienst fejbevágták, s ez annyira fájt neki, hogy az a kis foghúzás meg sem kottyant.

E heti hirdetésünk

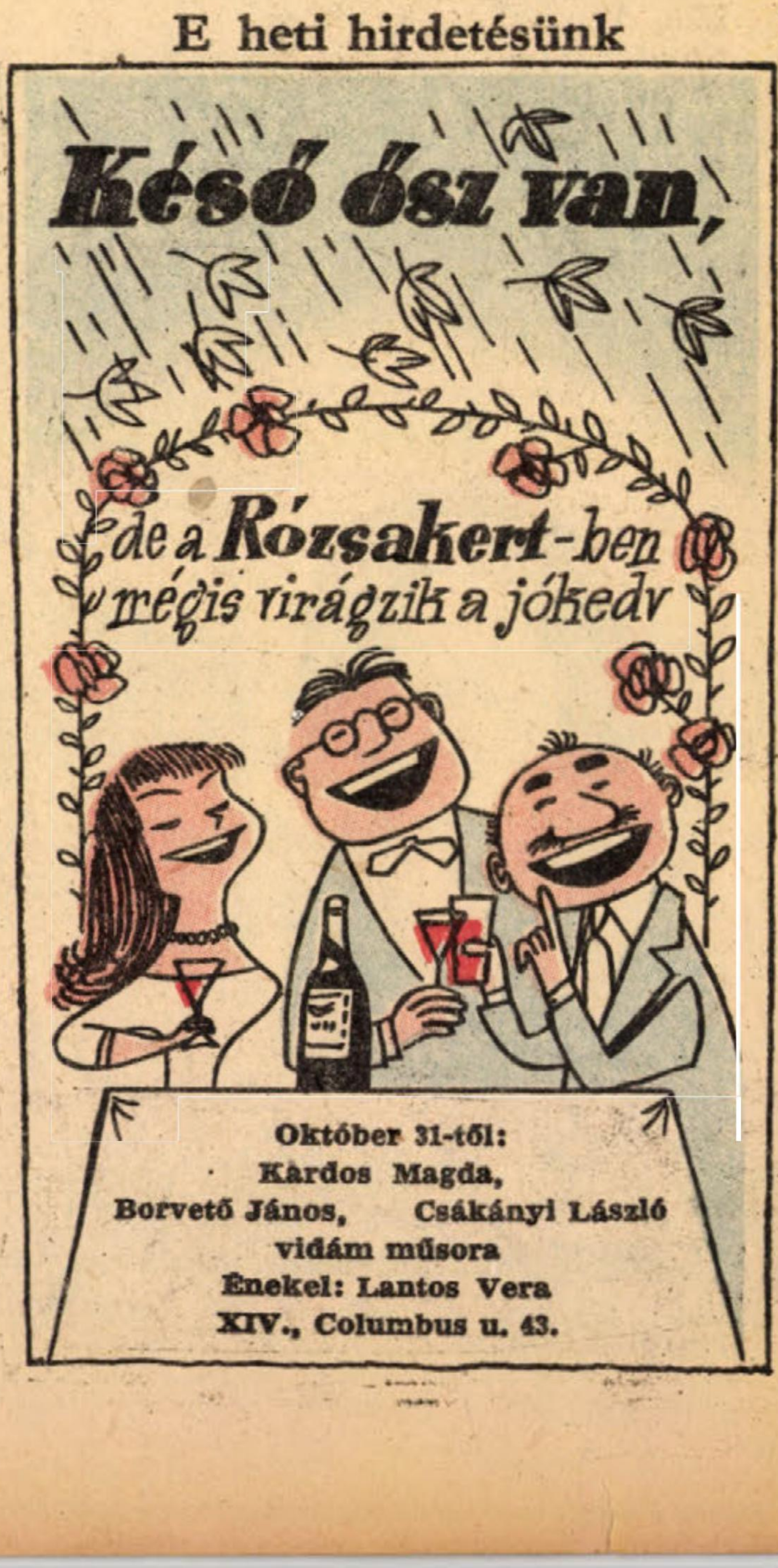
Késő ősz van,
de a Rózsakert-ben mégis virágzik a jókedv

Október 31-től:
Kardos Magda,
Borvető János, Csákányi László
vidám műsora
Énekel: Lantos Vera
XIV., Columbus u. 43.

Elszánt párviadal

Senki sem szereti, ha meg akarják semmisíteni. A vad igyekszik elszaladni a vadász elől, de még a falusi csirke is rémülten menekül, ha a háziasszony el akarja fogni, hogy paprikássá változtassa. Életösztön — mondják a tudósok. De miért védekeznek az elmúlás ellen a holt tárgyak?

Tegnap szerettem volna elejteni egy doboz szardíniát. Vadász-szenvedélyemhez nagy mértékben hozzájárult, hogy erősen lement az ára.

Minden szardínia-vadász jól tudja, hogyan kell ezt a nemes vadat legyűrni. A dobozban van egy kis horog, abba illesztjük az e célra készült és mellékelt kulcsot, majd csavarni kezdjük. Csavartam: a kulcs lepattant a horogról. Csavartam még egyszer, a kulcs újra lepattant. Most már óvatosan és mélyen dugtam be a kulcsot, erélyes csavarintás: a horog letört.

A szardíniák (összezsúfolva, mint az autóbuszutasok) kedélyesen röhögtek.

— Sebaj, itt a konzervnyitó — biztatom magamat.

A konzervnyitó koppanására némi riadalom tört ki a szardíniák között, de nem adták fel a harcot. Ők jól tudják, hogy nincs az a ravasz konzervnyitó, amely le ne pattanna a szardínia keskeny dobozáról. A harmadik pattanásnál kedélyes röhögés hallatszott a doboz mélyéről.

De makacs ember nem adja fel a harcot. Jöjjön a konyhakés! Jön. A konyhakést a doboz peremére illesztjük, és a ruhakefe hátával nagyokat ütünk rá. Az első ütések nem hagynak mélyebb nyomot a bádog lelkében, de a negyedik-ötödik csapásnál minden megváltozik. Egyszerre csak hatalmas sugár szökken az ég felé.

— Olaj, olaj! — kiáltunk fel lelkesen.

Ezt érezhették az úttörő olajvadászok a lispei mezőn, amikor először csobbant a magasba az életet adó nemes folyadék.

De a dobczból egyelőre csak a nedű fröccsent ki, mégpedig annak a nadrágjára, aki álnokul meg akarta zavarni a szardíniák álmát.

— Csak semmi fejetlenség — mondogatták a kis állatkák és folytatták az ellenállást.

Még néhány csapás a konyhakéssel és lassacskán kikerül a dobozból a szardínia-fasírt. Bőven ömlik, jut belőle jócskán a szőnyegre is.

No de igazi küzdelem a pezsgősdugóval mutatkozik. Ha nem is járunk mulatóba, filmen eleget láttuk: szalvétába csavart kézzel forgatjuk az ezüstkupakkal koronázott dugót. Forgatnók, de nem hagyja magát. Ilyenkor mindig akad valaki a társaságban, aki fölényesen mondja:

— Add ide, majd én.

Ő is nyaggatja, csavargatja, majd megállapitja:

— Be van ragadva a dugó.

— Jön a dugóhúzó. Jön és megszégyenülten távozik. Majd kiáll a porondra a végső fegyver: a bicska. Piszkáljuk a dugót, morzsánként fejtjük le az üvegről. Oldalról szúrjuk le gyakorlott sebészi kézzel. A pezsgő nem sokáig bírja a szenvedést. Öngyilkos lesz. Egy dörrenés! A dugó a mennyezeten, az ital a földön.

A kaland hepienddel végződik. A szardínia a szőnyegen hosszú kortyokban issza a kellemes, hűs italt.

Stella Adorján

Egy csemegeüzlet ünnepélyes megnyitása

Hegedűs István rajza

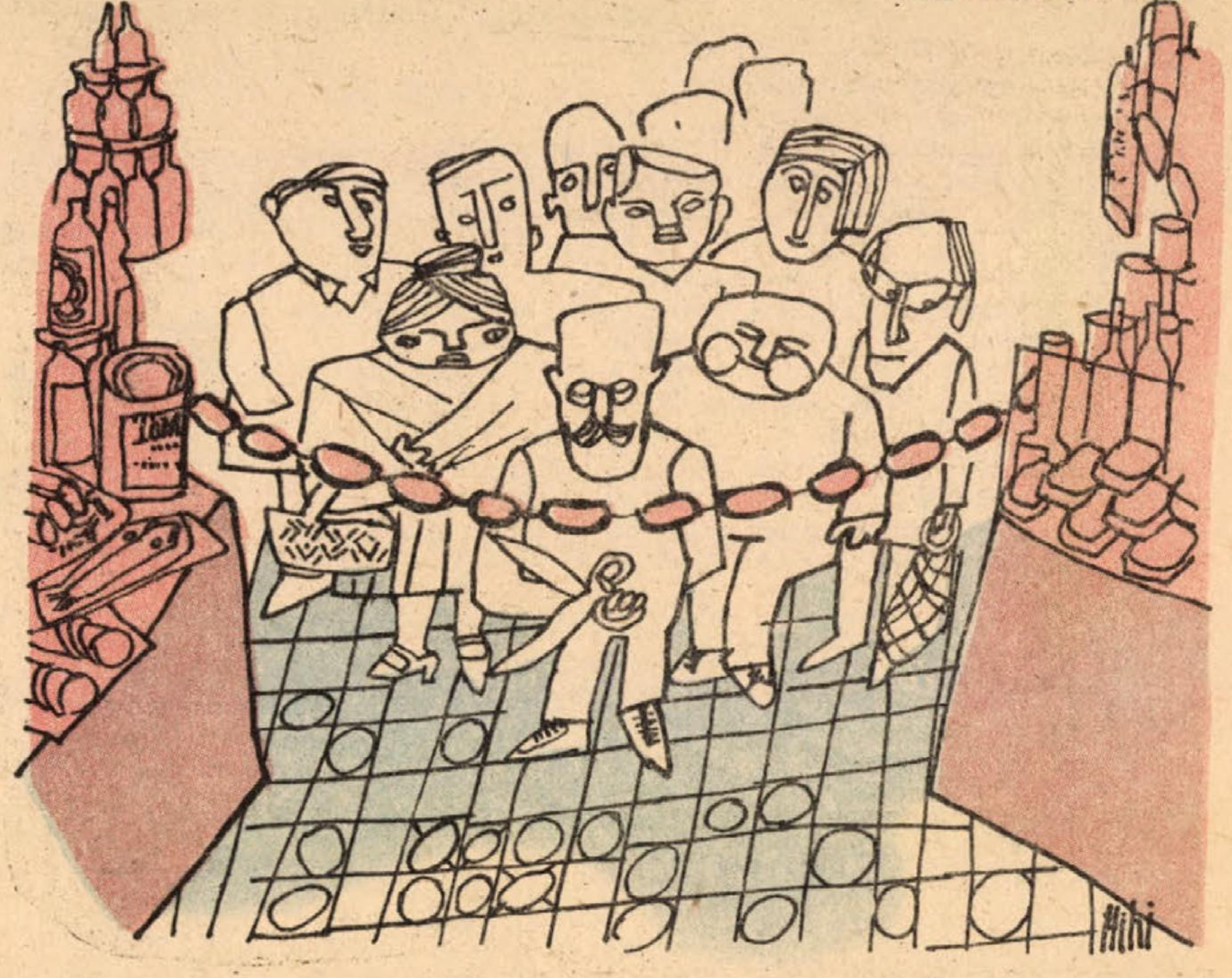

Női dolgok

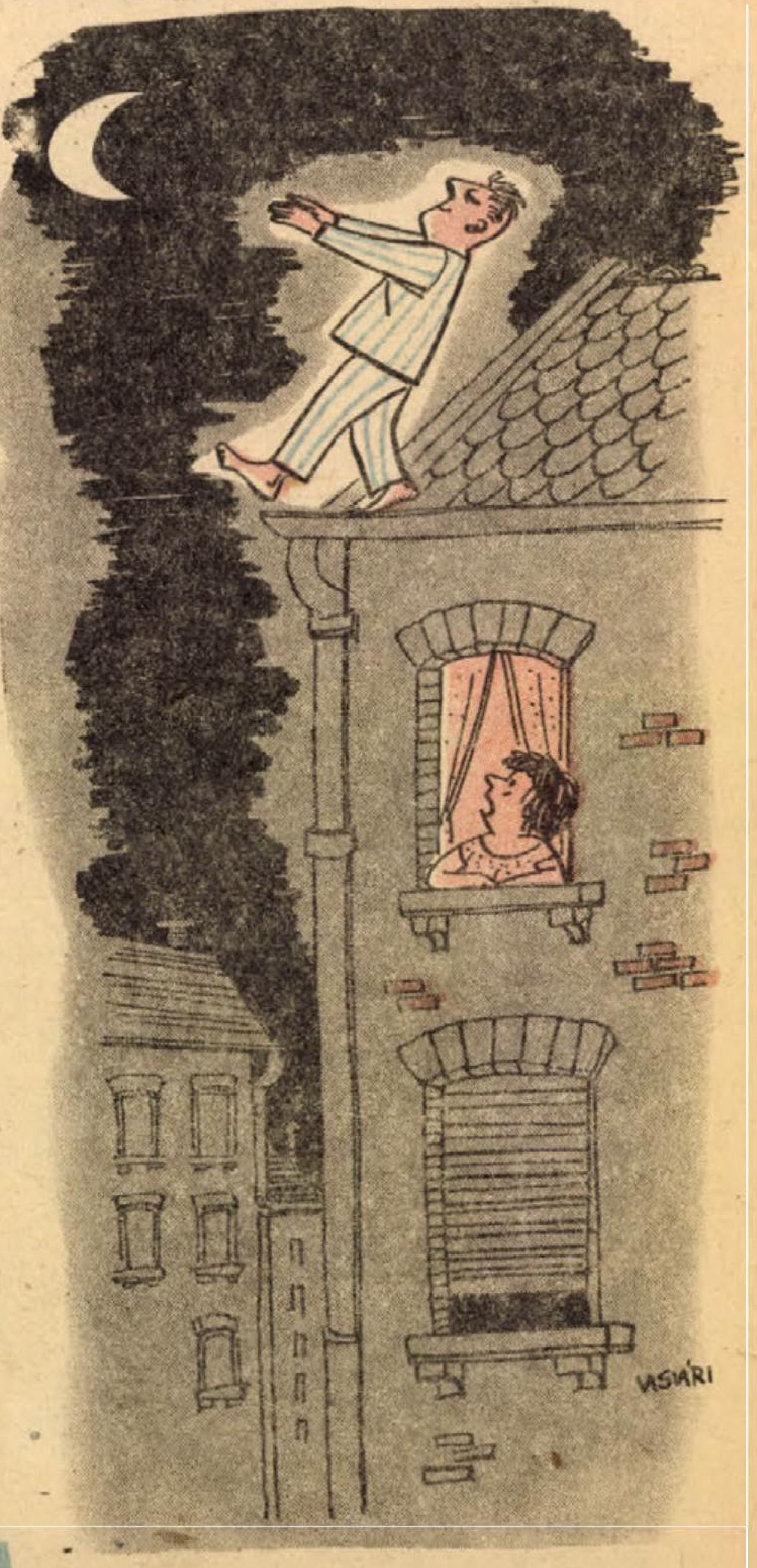

– Eszedbe sem jut, hogy egyszer magaddal vigyél!

A technika vívmánya

Kaján Tibor rajza

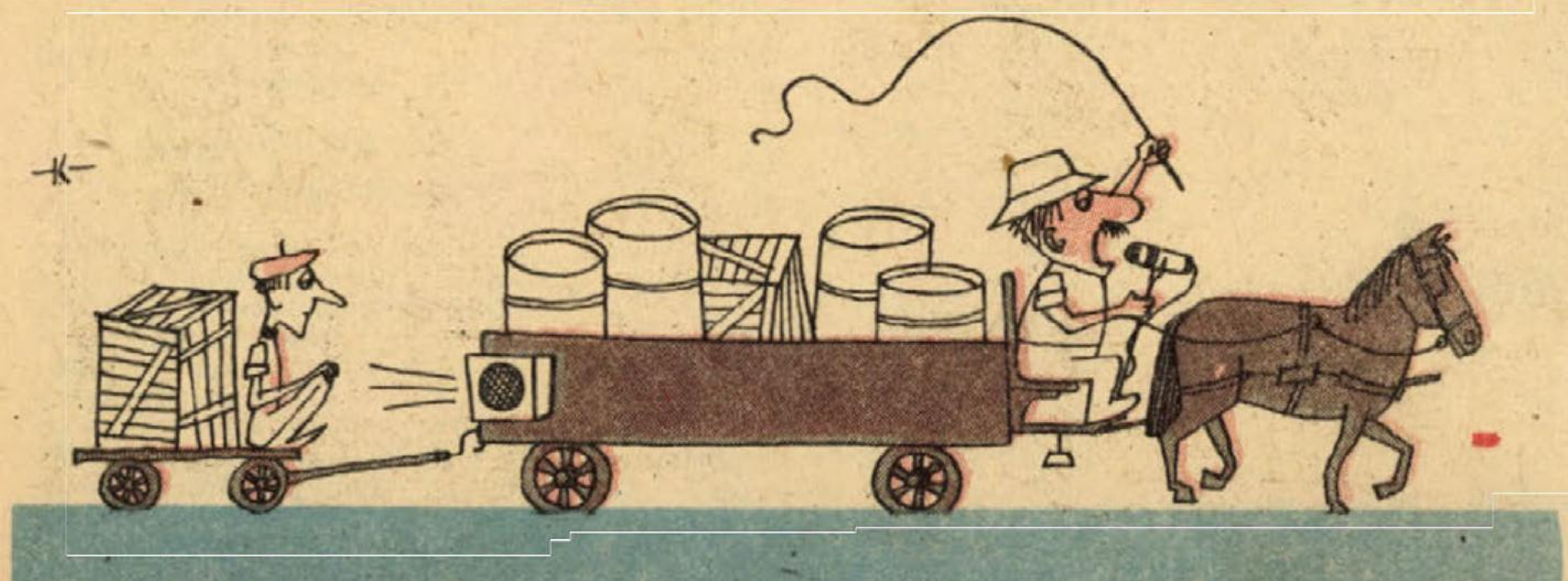

Le a bürokráciával!

A hűtőszekrény

A hűtőgép az Országház kávéházban van és 35 000 forintba került.

Ezt a fizetőpincértől tudtam meg, aki ama kérdésemre, hogy miért hoztak nekem meleg szódavizet, a világ legtermészetesebb hangján így válaszolt:

– Azért, mert 35 000 forintos hűtőszekrényben nem tarthatnak szódavizet. Az a drága húsoknak kell.

– Szóval azért, mert drága hűtőszekrényt vásároltak, nekem meleg szódavizet kell innom? – kérdeztem.

– Kérem, nálunk központi fűtés van, az melegíti a vizet.

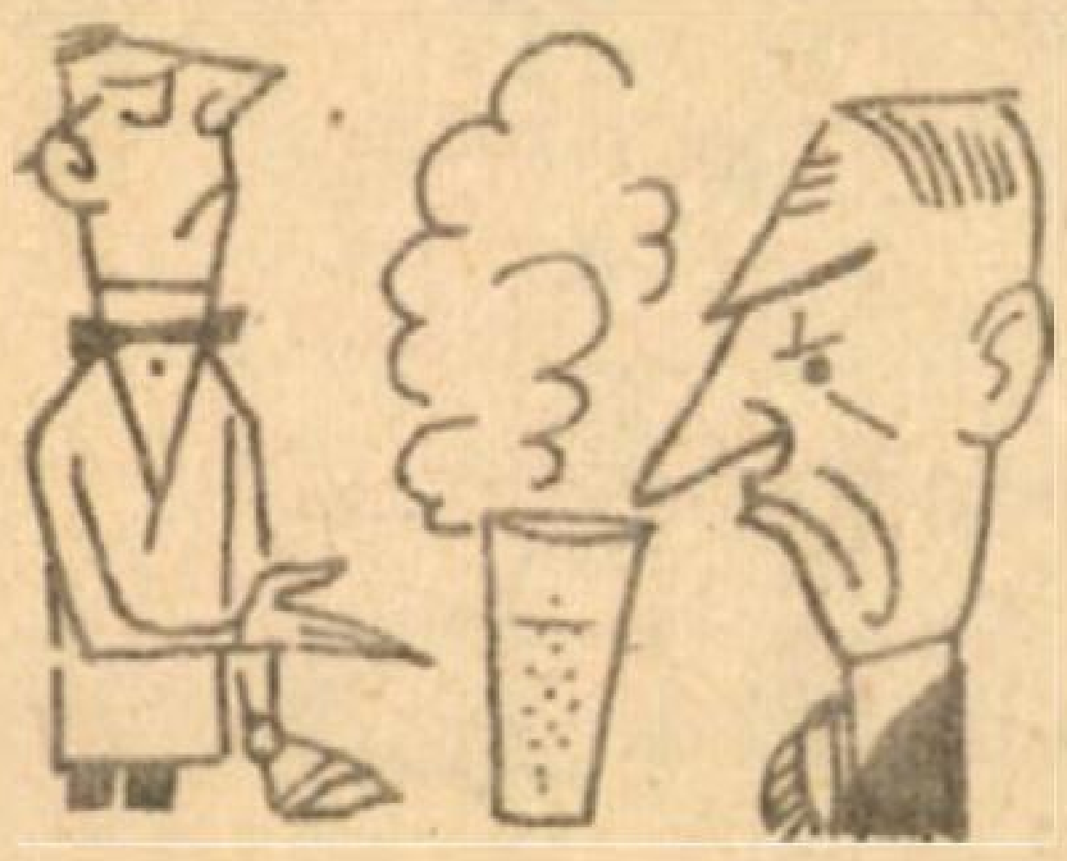

Még ez a közlés sem nyugtatott meg. Igaz, most már nemcsak azt tudtam meg, hogy a szódavizet miért nem hűtik, hanem azt is, hogy mitől meleg. De mivel optimista lélek vagyok, újból megkérdeztem:

– Szóval nem olthatom a szomjamat egy pohár olyan szikvízzel, amelyet nem melegített át a fűtőtest?

– Nem.

Ezt a választ tudomásul vettem és rendeltem egy bécsiszeletet, amelynek nyersanyaga a luxus jégszekrényben hűsölt és valóban nagyon finom eledel lett belőle, minek előtte tojásba és prézlibe mártva kisütötték.

Külön öröm volt számomra, és ez fokozta étvágyamat, hogy ez az ételnemű gazdaságosan használta ki a drága jégszekrényt.

(p. l.)

Lassú víz — partot mos

Azt a négyemeletes házat, amelyiknek megmentése érdekében ezt a néhány zokszót ejtem, Fényes Elek utca 5-nek hívják és a második kerületben tölti be lakószomorító hivatását.

Ennek az évtizedek óta remekül viselkedő háznak pincéjét és liftaknáját még a múlt év őszén elöntötte a víz és azóta áll a lift, megy a huzavona és mállik a ház fundamentuma. A víz betörését a házfelügyelő annak idején jelentette a házkezelőségnek. A házkezelés kiküldte a szakembereit, akik megállapították, hogy a víz a szomszéd házban működő Textilfestő-üzemből szivárog át. Észrevételüket aztán közölték a II. kerületi Tanács építési osztályával, majd kiszívatták a térdig érő vizet a pincéből és várták a fejleményeket. A kerületi Tanács a házkezelés jelentése alapján felszólította a Textilfestő-üzem gazdáját (Budapest Kötő HTSZ-t), javíttassa meg a festőrészleg csatornahálózatát, mert az onnan elszökő víz alámossa a szomszéd házat. A HTSZ leállította az üzemet és elindította a javítási munkálatokat. Ezzel egyidőben a házkezelés újrent kiszívatta a vizet, amitől aztán néhány hétre megszűnt a gumicsizmás pincejárás. Azért mondom, hogy csak néhány hétre, mert június elején, mikor a kijavított üzemrész ismét működni kezdett, a víz is megkezdte az átszivárgást és szivárog még ma is. A házkezelés, látván a víz újabb betörését, júliusban javaslatot tett a Fővárosi Tanács titkárságánál a Textilfestő-üzem megszüntetésére, melynek eredményeként a II. kerületi Tanács úgy határozott, hogy a festőrészleget szeptember 30-ig meg kell szüntetni. Igenám, de ezt a határozatot a Budapest Kötő HTSZ megfellebbezte és ennek nyomán az üzem megszüntetésének határidejét december 30-ára tolták ki.

Ettől a határidős kitolástól a víz új erőre kapván, vidám bugyborékolással rothasztja a ház alapfalát, meg a pincében tárolt tüzelőféleségeket. A lakók pedig felhúzhatják védőcsizmáikat és kilincselhetnek tovább.

(bernáth)

A hegyező

Vettem az Ápiszban egy ceruzát, de nem volt kihegyezve, ezért vettem hozzá egy hegyezőt is. Vidáman kezdtem hozzá a hegyezéshez, de néhány másodperc múlva ceruzareccsenést hallottam. Puff neki, mi ez? Kitört a hegye. Sebaj, hosszú még a ceruza és van még erő a karomban. Dolgoztam tovább, reccs, mi volt ez, kitört a ceruza hegye, sebaj, elég hosszú még a ceruza. Kisvártatva úgy vettem észre, mintha a hegyező kése már nem olyan éles, mint kezdetben, vagyis talán a fa csomós? Reccs, kitörött a ceruza hegye, nyugalom, nyugalom, kisebb irón is irón. Szomory Dezső csak ceruzacsonkokkal írt és mégis milyen jókat írt. Reccs. Csak nem? De igen. Hercig kis ceruza lett a hosszú ceruzából. Ezek után már alig fogott a kés, éppen csak annyi ereje volt szegénynek, hogy a ceruza hegyét kitörje. De ezért én nem fogok idegeskedni, ceruza-csikkel is lehet dolgozni. Hegyezem tovább, illetve csak hegyezném, de a hegyező már csak a formájában hegyező, tartalmában nem. Te jó ég! Megállás! Ez már az ujjam! Hol a ceruza? A ceruza eltűnt! Volt, nincs. Most mihez kezdjek a hegyezővel. Igaz, hogy a hegyező kése már teljesen életlen és tokja is megrepedt. Mihez kezdek? Tudom már. Eldobom.

Legközelebb veszek az Ápiszban egy ceruzát és amint megvettem, rögtön eldobom. Mit strapáljam magam a hegyezéssel?

(m. gy.)

Költségvetés

A régi bűnügyi krónikákban gyakran olvashatjuk, hogy ezt, vagy azt a sikkasztót azért leplezték le, mert női báli cipőből itta a pezsgőt, és ez a dáridó feltűnést keltett barátai és ismerősei körében, mire elkezdődött a suttogás: miből van neki pénze pezsgőre és női báli cipőre? Miből? Miből? Miből? Addig-addig suttogtak, amíg a rendőrség is felfigyelt a dologra.

De ma? Tegyük fel, hogy manapság egy sikkasztónak kedve szottyan kirúgni a hámból és női báli cipőből inni a pezsgőt. Csináljunk gyorsan egy költségvetést! Egy üveg pezsgő 46.20 forint. Egy jobb báli cipő 320 forint. Ez összesen 366.20 forint.

Ha azonban két sikkasztó összeáll egy bűnszövetkezetté és együtt veszik meg a női báli cipőt – egyik a balcipőből, a másik a jobbcipőből issza a sampányert –, akkor csak feleannyiba kerül a dáridó, vagyis 188.10 forintba, ami nem olyan feltűnően nagy összeg és senki sem fogja azt kérdezni: miből?

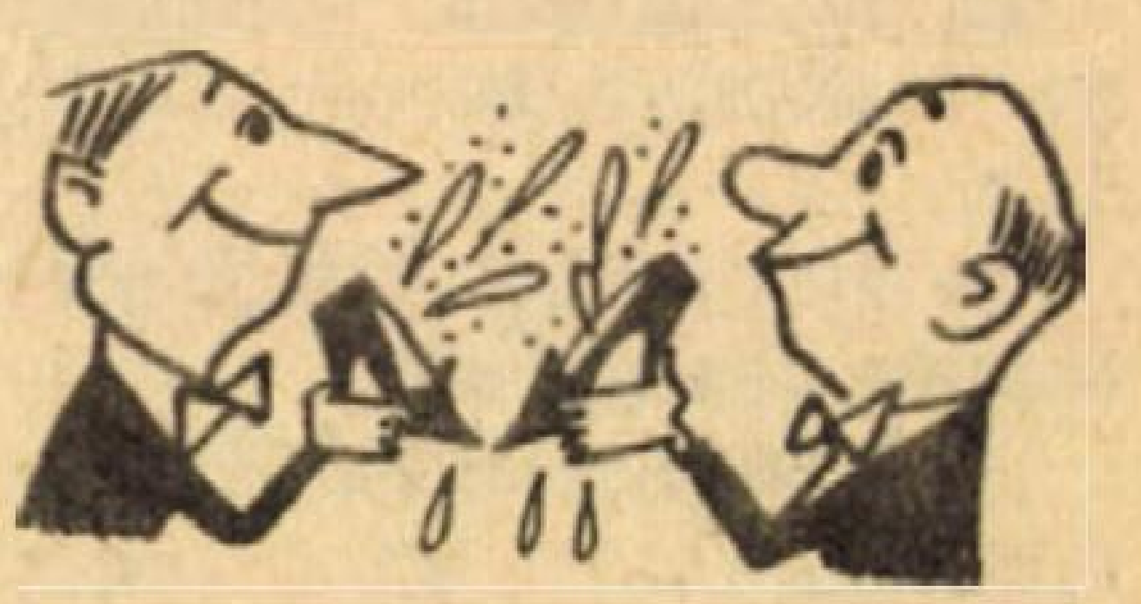

Most már értjük, miért leplezik le olyan nehezen a sikkasztókat.

(m–s)

Legyen világosság — a pesti főpostán is!

Merész vállalkozásba kezdenek azok, akik a budapesti főpostán óhajtják vasárnap a késő délutáni órákban feladni levelüket. A Petőfi Sándor utcai bejáraton át ugyanis koromsötét előcsarnokba juthatnak. Innen lépcsők vezetnek az előtér baloldali részéből nyíló hivatali helyiségbe. Ezeket a lépcsőket azonban csak sasszemű ügyfelek láthatják, sőt azok is csak a lépcsők halvány, elmosódott körvonalait pillanthatják meg.

Szép dolog a takarékosság, de azért nem kell túlzásba vinni. A sötétség beálltával legalább egy 25 wattos villanykörtét gyújtsanak meg!

(p.)

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Szolnoki séta" című cikkünkkel kapcsolatban a Szolnoki Papírgyár annak közlését kéri, hogy a cikk egyik adatával ellentétben, nem tervmódosítással akarják harmadszor is elnyerni a Minisztertanács és a SZOT vándorzászlaját. Ismét jelentős termelékenységnöveléstől, önköltségcsökkentéstől és a többi szükséges tényezőtől remélik a magas kitüntetést.

Nem kapni partvisnyelet

Gerő Sándor rajza

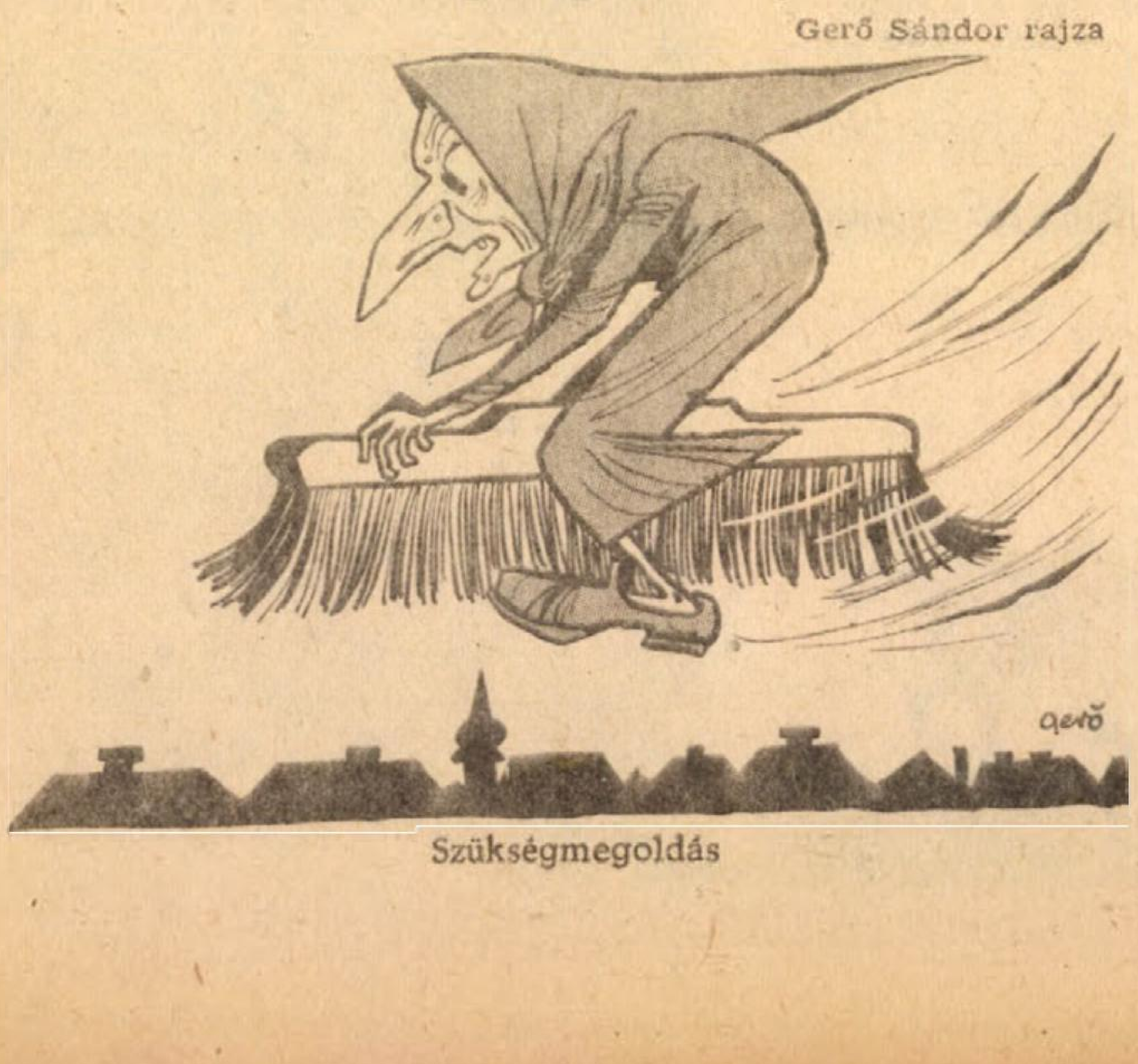

Szükségmegoldás

Egyezmény az Antarktisz semlegességéről

Sándor Károly rajza

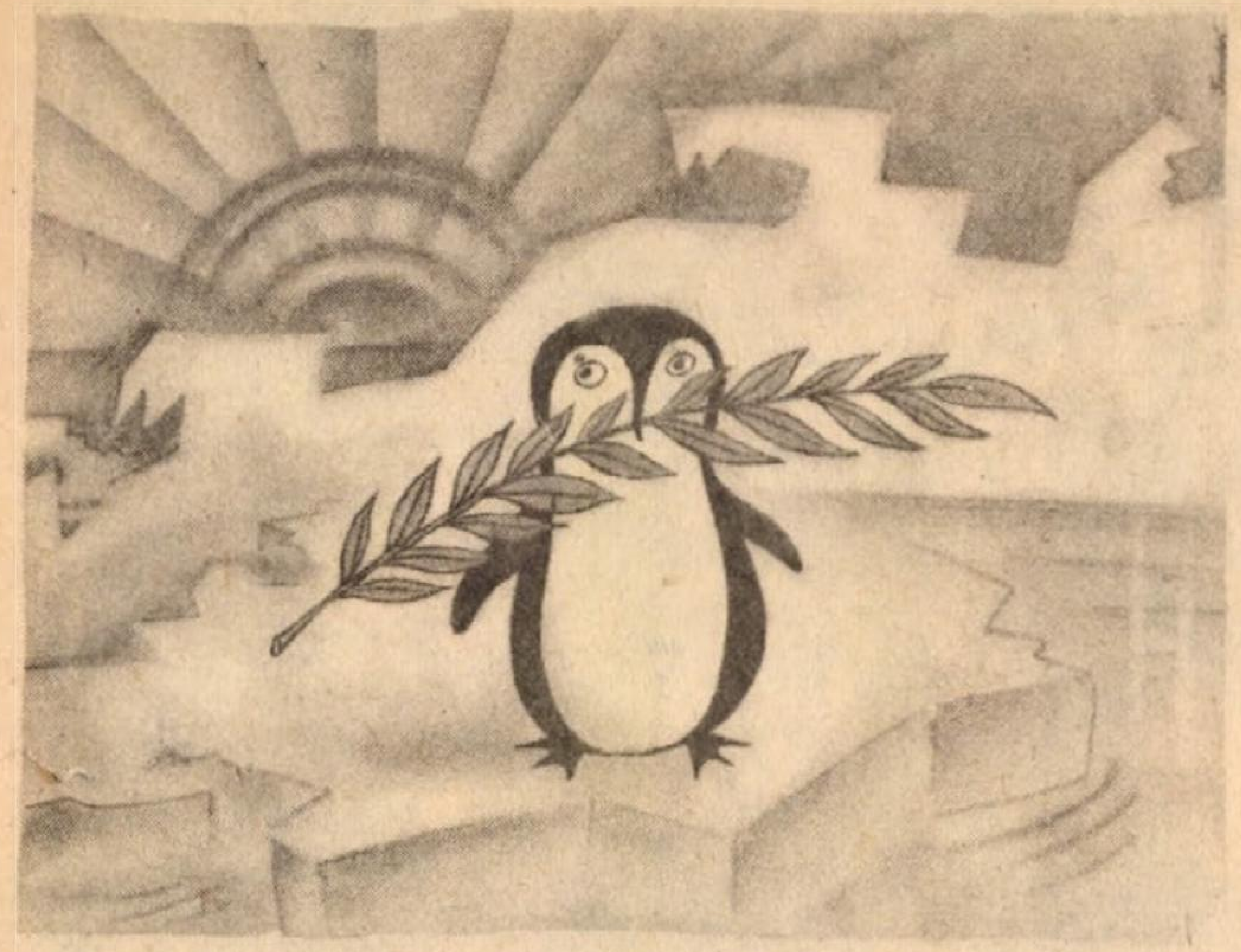

cipelem a tüzelőt...

Az én fűtési idényem csupán múlt héten kezdődött, amikor feleségem utasítására lementem a pincénkbe üzemanyagért. Az őszi évadban először.

A premier izgalma égett bennem, mikor kinyitottam a pinceajtót. Kacéran kínálták magukat a gusztusos brikettpiramisok.

Kötélvastagságú izmaimat harsányan megropogtattam. Megmarkoltam a zsákot és lapátolni kezdtem a fekete gyémántot. Az ifjúság mindent elsöprő ereje lobogott bennem. Döngő mellkasomon játékosan imbolygott a petróleumlámpa fénye. Tüdőm hatalmas fújtatóként nyelte a dús táperejű szénport. Toldi Miklós érezhette magát ilyen remekül, mikor a felesége szénért küldte a pincébe. A színig telt zsákot félkézzel a vállamra dobtam és férfias — léptekkel indultam a harmadik emelet felé.

Pattogó kurucnótákat énekeltem, miközben jólesően nyomta jobbvállamat a tüzelő. Később áthelyeztem a jobbvállamról a balvállamra, majd a balvállamról a jobbvállamra.

Az első emeletnél lábaim halkan remegni kezdtek és térdeim azonnali hatállyal felmondták a szolgálatot. A zsák lustán elterpeszkedett rajtam. Úgy éreztem, az egész nem lehet több, mint harminc-negyven tonna.

Indultam felfelé a második emeletre. Lobogó ifjúságom messze szállt. Megtört aggastyán cipekedett a lépcsőn. Jólesően tervezgettem, hogy a huszadik lépcsőfoknál fogok öszszecsukódni ez átoksúly alatt, mikor felfedeztem, hogy a második emeleten kint áll ajtaja előtt a szép Moskoviczné. Kedvesen mosolygott felém, mire én könnyed sasszélépésekkel indultam a harmadik emelet irányába.

A zsák életre kelt és játékosan csúszkált a hátamon. Szerettem volna már földhöz csapni a fűtőanyagot és utána egy jót pihenni Mátraházán, de nem lehetett, mert figyelt a szép Moskoviczné és a házmester is gúnyosan kacsintott felém.

Egyenes derékkal és hajlott háttal, frissen szökdécselve felvánszorogtam végre a harmadik emeletre. Még öt lépés a lakásunk ajtaja.

A zsák belém csimpaszkodik. Én sem engedlek el, ne félj! Rajtam ne röhögjön a ház! Felidézem magam előtt zsenge gyermekkoromat. Aztán jönnek a serdülő évek. Az érettségi. Sulcz, a fizikatanár komoran néz. Aztán megnősülök. Jönnek a gyerekek. Még mindig legalább három lépés az ajtó. A feleségem válni akar, mert szerinte kikezdtem a szőke Dombainéval. Nem igaz, Irén! Én mindig téged szerettelek. A jövő hónapban fizetésemelést kapok. Már nincs messze... Még két lépés és itt a jövő hónap.

A zsák a vállára vesz és becipel az ajtón. A feleségem ecetes borogatást rak a homlokomra s én egy divatos táncdalt fütyürészve magamhoz térek.

Lesz ami lesz, jövőre villanykályhát veszünk. Óriási előnye van. Az áramot nem kell cipelni.

Galambos Szilveszter

Nemcsak a házfelügyelőben van a hiba

Takács Zoltán rajza

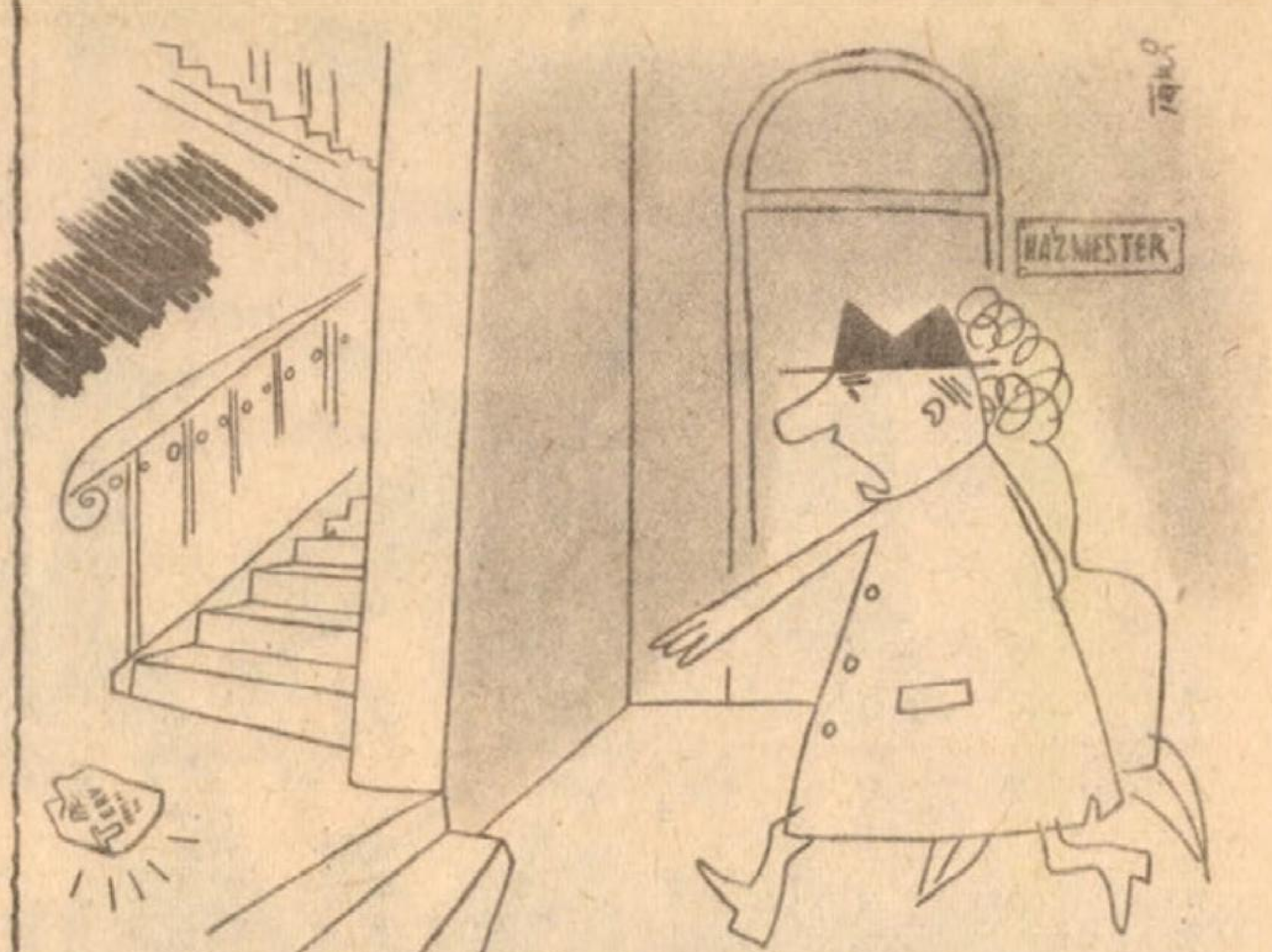

– Tessék! Három napja, hogy eldobtam és még mindig ott van!

Meglepetés a gépkorszakban

Toncz Tibor rajza

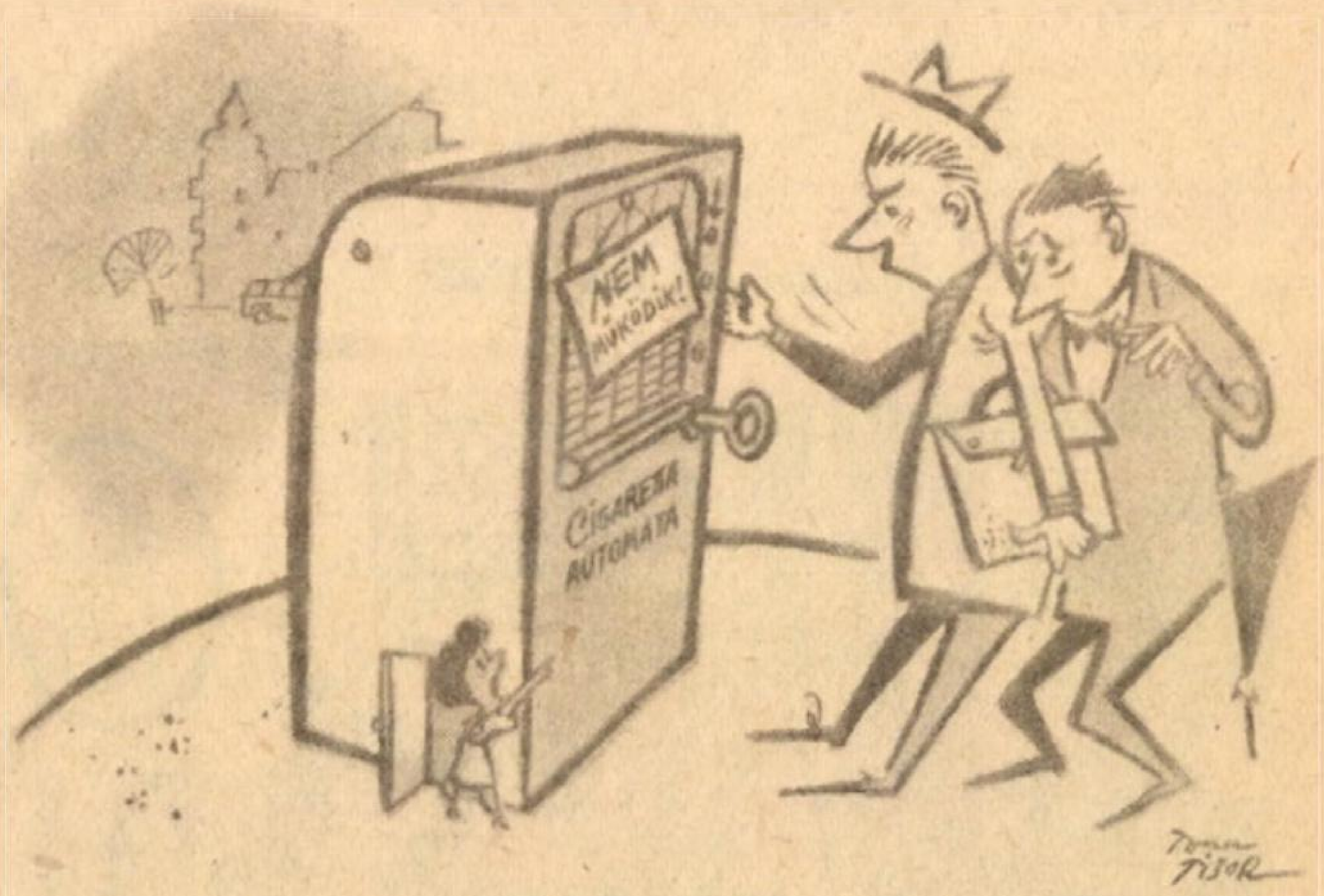

– Ne csapkodják, kérem! Nem tudnak olvasni?!

Megelégedett író

Erdei Sándor rajza

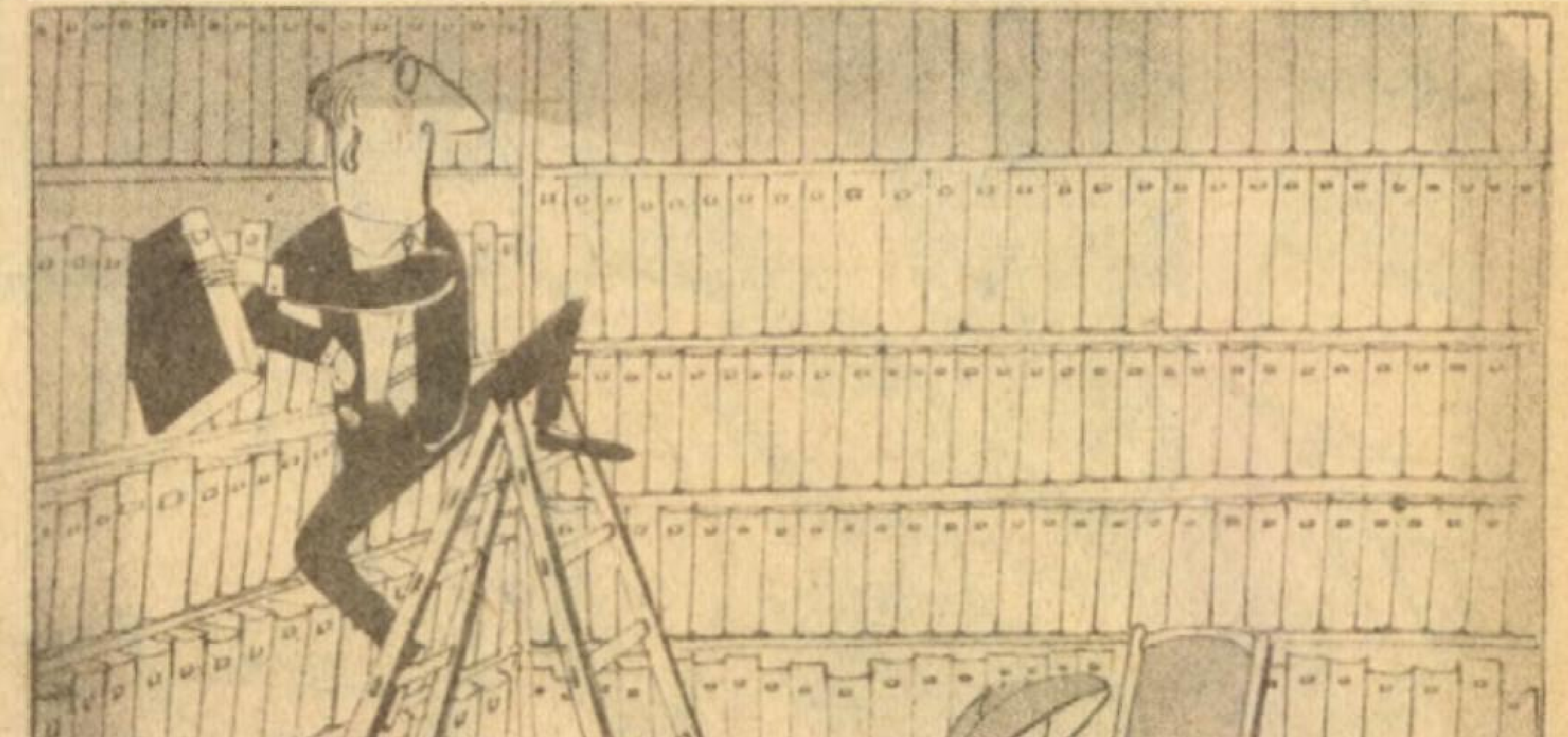

– Jó dolog ez az önkiszolgáló könyvtár... Végre valaki kiveszi a regényemet...

Szabad Európáéknál

Hegedűs István rajza

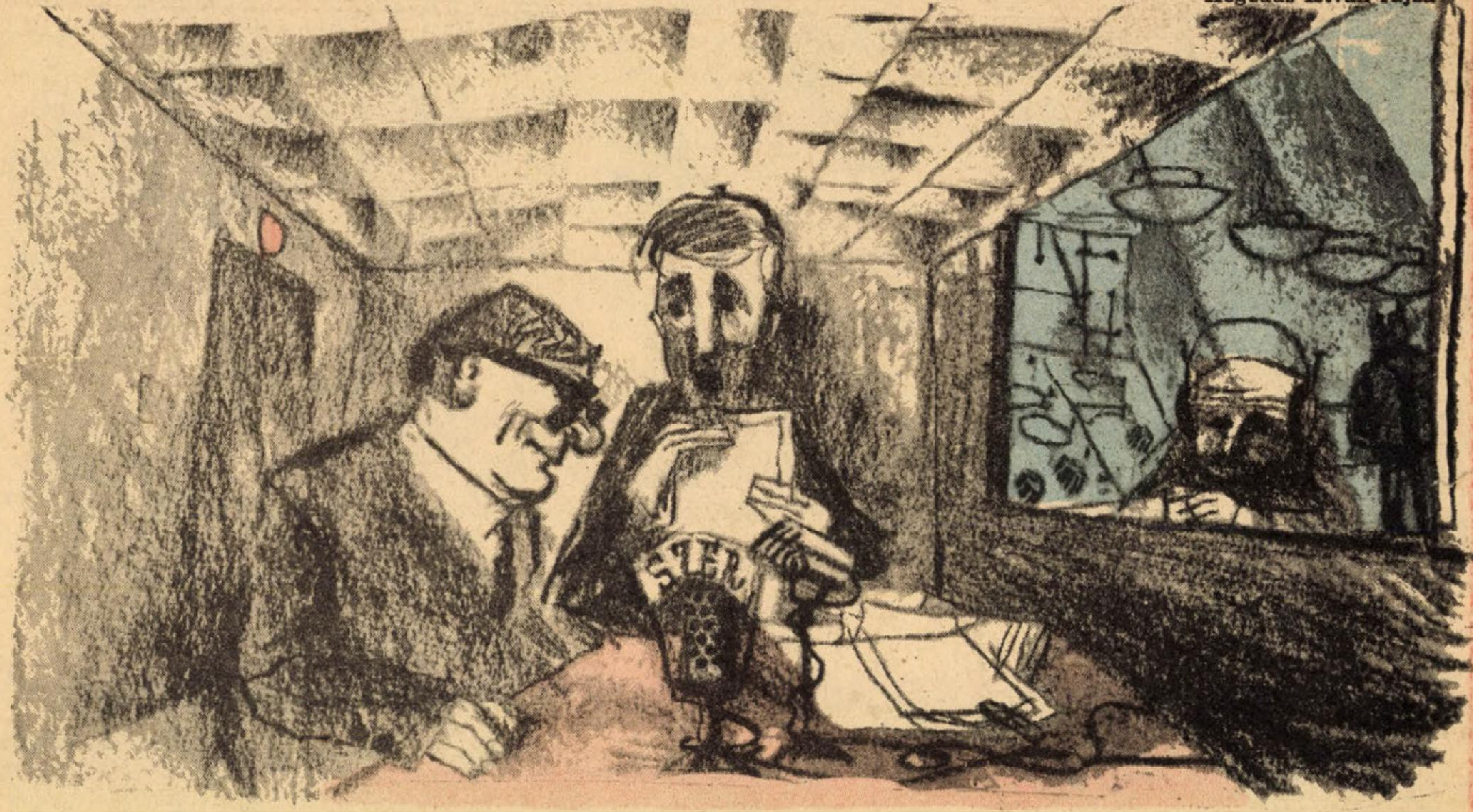

– Mondja csak . . . van aki hallgatja ezt a sok zagyvaságot?
– Persze, hogy van! A főnökünk . . .

Leszerelés után

Szegő Gizi rajza

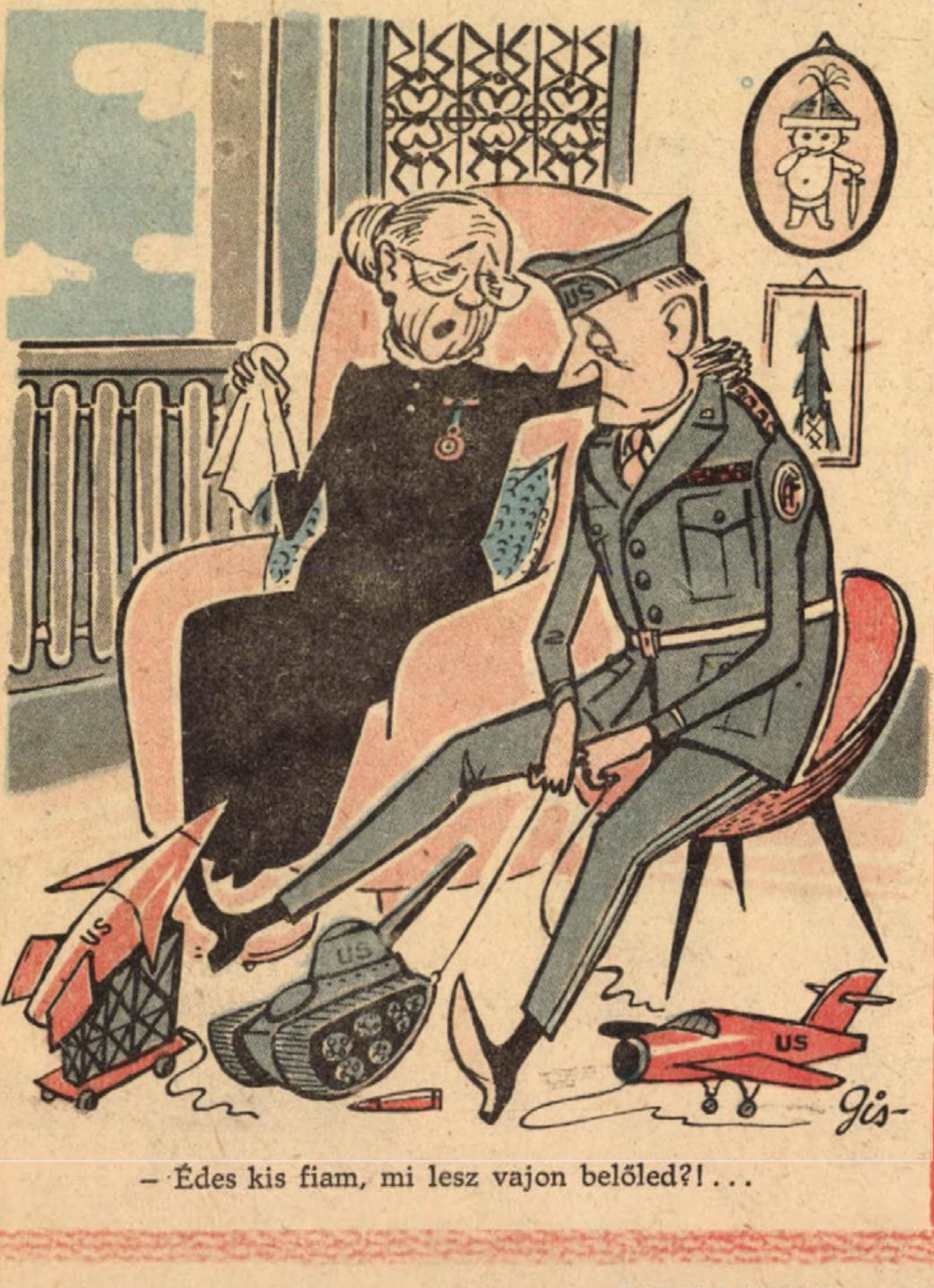

– Édes kis fiam, mi lesz vajon belőled?! . . .

REPÜLŐVEL VAGY VONATTAL?

Amikor 1945-ben a szovjet csapatok a drezdai képtár anyagát megtalálták és meg akarták menteni a képeket a pusztulástól, felmerült a kérdés, hogy vonattal vagy repülőgéppel szállítsák-e el a gyűjteményt a már biztonságos szovjet területre. Az egyik parancsnok a gyorsaság kedvéért a repülőgép mellett foglalt állást. Konyev marsall, a szovjet csapatok főparancsnoka azonban kijelentette, hogy bár bízik a repülőgépekben, a képek elszállítására a még biztonságosabb vasutat javasolja. Csodálkozva kérdezték tőle:

– Hát ön nem bízik a repülőgépeinkben, amelyekkel oly sokszor utazott?

– Kedves barátaim – felelte a marsall –, ezúttal nemcsak magamra kell tekintettel lennem, hanem **Tizianra és Rembradtra is** . . .

(A berlini Eulenspiegelből)

Jan Blastik

KEDVESEM HAJA

Szeretem őt nagyon, talán elveszem.
Boldog azért mégsem vagyok teljesen.
Reggel, délben, este újra s újra kérdez:
— Szeretsz akkor is majd, ha hajam fehér lesz?!

Tegnap aztán végre így feleltem én:
— Szerettelek barnán, szőkén, feketén,
Gesztenyeszínűen, rőten, acélkéken,
Mért ne szeretnélek éppen hófehéren?

Gerényi Tibor fordítása

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.. 343—100, 142—220. — 59.7818 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.